

คู่มือพิทักษ์ผลประโยชน์ของ “ผู้ซื้อ” และข้อยึดถือของ “ผู้ขาย”
ฉบับ “น้องรัก...น้องร้อ (เรียน)”

ดัดเด็ด สายด่วน 1569

รวมเรื่องราวเรียนเด็ดจาก “สายด่วน 1569” กรมการค้าภายใน
ว่าด้วยเรื่อง “ป้ายราคาสินค้าและบริการ”

หนึ่งในหนังสือชุด เดิมความรู้ให้ “ผู้ซื้อ” และ “ผู้ค้า”
โดย กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์

คดีเด็ด สายด่วน 1569

พิมพ์ครั้งแรก: พฤศจิกายน 2561

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

คดีเด็ดสายด่วน 1569.—นนทบุรี : กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์, 2561.
128 หน้า

1. การคุ้มครองผู้บริโภค. I. ศรีณีย์ ทองชั้น, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.
381.34

ISBN 978-616-7722-50-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา : กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์

บรรณาธิการเล่ม : สุทธิพงษ์ สมบัติจินดา

รูปเล่ม : อีวรรณ ยกศิริ

ออกแบบปกและภาพประกอบ : ศรีณีย์ ทองชั้น

กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์

563 ถนนพหลโยธิน ต.บางกระสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11005

www.dit.go.th, E-mail : 1569@dit.go.th

ดูแลการผลิต: บริษัท ก้าวกระโดด จำกัด

54 ซ. นาคนิเวศ 37 แขวง 1-4 ถ. นาคนิเวศ แขวงตลาดพริ้ว เขตตลาดพริ้ว กทม. 10230

โทรศัพท์และโทรสาร 0-2539-4492

E-mail : kaokradod@hotmail.com

พิมพ์ที่ : เจริญวิทย์การพิมพ์

322/1-3 ซ. วัดตรีทศเทพ ถ. ประชาธิปไตย แขวงบ้านพานถม เขตพระนคร กทม.

10200 โทรศัพท์ 0-2629-1237

สงวนลิขสิทธิ์โดย กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์
ห้ามลอกเลียน ทำซ้ำ หรือคัดลอกส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือ
เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

คดีเด็ด
สายด่วน
1569

จากใจ...อธิบดีกรมการค้าภายใน

กรมการค้าภายใน มีภารกิจในการรักษาความเป็นธรรมทางการค้า ส่งเสริมให้มีการแข่งขันทางการค้า บังคับสำคัญอย่างหนึ่งที่จะส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานคือการสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับประชาชนผู้บริโภค

หนังสือ “คดีเด็ดสายด่วน 1569” เล่มนี้ จึงเป็นเสมือนการสื่อสารสู่ประชาชนผู้บริโภค ในรูปแบบของการยกตัวอย่างคดีที่มีผู้ร้องเรียนผ่าน “สายด่วน 1569” และมีการดำเนินการนำสืบจนนำไปสู่บทลงโทษจนคดีเสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์แล้ว ผ่านการเล่าเรื่องที่อ่านเข้าใจง่าย เพื่อให้สอดคล้องกับการค้ายุคใหม่ ที่มีกลุ่มวัยรุ่นทั้งในฐานะผู้บริโภคและผู้ค้าเข้าสู่ระบบการค้าเพิ่มมากขึ้น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้ จะเป็นประโยชน์กับผู้บริโภค ในส่วนของการพิทักษ์สิทธิประโยชน์ของตนเอง และเป็นประโยชน์กับผู้ค้า ในการดำเนินการค้าอย่างถูกต้องเป็นธรรม เมื่อทั้งสองฝ่ายรับรู้และเข้าใจสิทธิและหน้าที่ของตนแล้ว กลไกของการพัฒนาการค้าไทย ก็จะดำเนินการไปในแนวทางที่ถูกต้อง สอดคล้องกับความเป็นไปของโลกยุคใหม่อย่างแท้จริง

(นายวิชัย โภชนกิจ)
อธิบดีกรมการค้าภายใน

จากใจ...กรมการค้าภายใน

ในความเป็นจริงแล้ว สารสำคัญของประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ที่ใช้เป็นหลักในการควบคุมการแสดงราคาสินค้าและค่าบริการนั้น มีอยู่ทั้งหมดเพียง 11 ข้อ

และข้อที่ยาวที่สุดก็มีความยาวเพียง 7 บรรทัด

แต่เชื่อหรือไม่ว่า ยังคงมีเรื่องร้องเรียนนับร้อย ที่ต้องผ่านหูของเจ้าหน้าที่สายด่วน 1569 ในแต่ละวัน

สิ่งเหล่านี้บอกกับเราว่า “ผู้บริโภค และ ผู้ค้าในบ้านเรา ก็ยังขาดความเข้าใจในการดำเนินการซื้อขายอยู่ดี”

เราจึงต้องรับเรื่องร้องเรียนที่วนเวียนอยู่กับปัญหาเดิม ๆ ซ้ำ ๆ ไปมา

หนังสือเล่มนี้จึงถูกจัดทำขึ้น

“คดีเด็ดสายด่วน 1569” บอกเล่าประสบการณ์ของ “ต๋ม” หญิงสาวพนักงานออฟฟิศ ชนชั้นกลางที่เทียบเคียงได้กับผู้บริโภคส่วนใหญ่ในประเทศนี้

ต๋ม...มีอันต้องประสบพบเจอกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการซื้อขายอยู่เป็นประจำ อาทิ

- ข้าวสวยถ้วยละร้อย
- ทะเลรวมมิตรราคาข้าวจานละร้อยห้าสิบ
- ชุดถวายสังฆทานที่พ้นจากขอบด้งแล้วไม่มีอะไรเลย
- สินค้าที่บิลคิดราคาแพงกว่าป้าย
- ฯลฯ

และแน่นอนว่า ทุกปัญหาเกี่ยวข้องกับประกาศทั้ง 11 ข้อ

ที่แน่นอนกว่านั้นคือ เราจะต้องพบเห็น ต๋มสอง, ต๋มสาม, ต๋มสี่, ต๋มเล็ก, ต๋มใหญ่ ฯลฯ ต่อไปอย่างไม่วันจบสิ้น

ถ้าเรายังแก้ปัญหาเล็กๆ อย่าง “การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ” ไม่ได้

ต้องไม่ลืมว่า...ในขณะที่เรากำลังรบรอลอยู่กับปัญหาของติม
ประเทศยังมีปัญหาที่ใหญ่กว่า หนักหน่วงกว่า และเร่งด่วนกว่ารอให้แก้ไขอยู่ไม่
หยุดหย่อน

ยิ่งเทคโนโลยีรุดหน้าไปไกล และเร็วมากขึ้นเท่าไร

ปัญหาทางการค้าหน้าตาแปลกๆ ใหม่ๆ ก็จะเดินทางเข้ามาสู่วงจรชีวิตของเรา
มากขึ้นเป็นลำดับ

ไม่ช้า...ประกาศคณะกรรมการกลางก็จะต้องเพิ่มจำนวนข้อมากขึ้นตามไปด้วย
ถึงวันนั้น...เราจะมีอีกกี่ทีม?

เราจะต้องมีอีกกี่สายด่วน?

จะต้องมีอีกกี่หูของเจ้าหน้าที่ เพื่อจะรองรับจำนวนทีมที่จะแห่มาร้องเรียน?

เราจะไม่ลำบากขนาดนั้น...

ถ้าผู้บริโภคเข้าใจ 11 ข้อเดียวกับที่ผู้ค้าต้องเข้าใจ

ซึ่งทุกข้อดำเนินอยู่บนหลักการข้อเดียวกันนั่นคือ

“เพื่อสนับสนุนการค้าที่เป็นธรรม”

เพราะฉะนั้น...เรามาพัฒนาการค้า...มาพัฒนาประเทศกัน

เริ่มจากไหน?

ก็เริ่มจากความเข้าใจในประกาศ 11 ข้อนี้ก่อนเลย

เข้าใจให้ได้ว่า

“สิ่งไหนผู้บริโภคควรหรือไม่ควรได้ และ สิ่งไหนผู้ค้าควรหรือไม่ควรทำ”

เมื่อเราต่างเข้าใจในสิ่งนี้ ก็จะไม่มีการจ้องหรือเฟลอเรือเอาเปรียบใคร

ถึงตรงนั้นเมื่อไหร่...

เราก็พร้อมสำหรับประกาศข้อต่อๆ ไปแล้วแน่นอน

และด้วยความที่อยากให้ทุกคนเข้าใจได้ง่ายที่สุด

หนังสือเล่มนี้จึงถูกจัดทำขึ้น

ด้วยความปรารถนาดี
กรมการค้าภายใน
กระทรวงพาณิชย์

กรมการค้าภายใน

สารบัญ

จากใจอธิบดีกรมการค้าภายใน

จากใจกรมการค้าภายใน

หน้า 4-5

หน้า 6-7

คดีที่ 1 : หน้า 12
รักต้องเปิด

คดีที่ 2 : หน้า 20
คู่กอง...ต้องจับแยก

คดีที่ 3 : หน้า 28
เจ็บตามสั่ง

คดีที่ 4 : หน้า 36
ชีวิต (ไม่ต้อง) คิด ++

คดีที่ 5 : หน้า 44
ขอภาษาไทยให้ฉันเถอะ

คดีที่ 6 : หน้า 52
เลือกชักทางได้ไหม...
อันเดาใจเธอไม่ออก

คดีที่ 7 : หน้า **60**
ยังไม่เจอ...
ไม่ได้หมายความว่าไม่มี!

คดีที่ 10 : หน้า **84**
อย่าโทษนั่น นี่ นั่น...
ฉันผิดเอง

คดีที่ 13 : หน้า **108**
หมู่ปะกะ...
จะเขี้ยวยาทุกสิ่ง

คดีที่ 8 : หน้า **68**
เออจิง...สังขทาน

คดีที่ 11 : หน้า **92**
สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

ภาคผนวก

ผู้บริโภคร้องเรียนอย่างไรให้ได้ผล

หน้า **116**

ซื้อง่ายขายคล่อง ต้องปิดป้าย

หน้า **120**

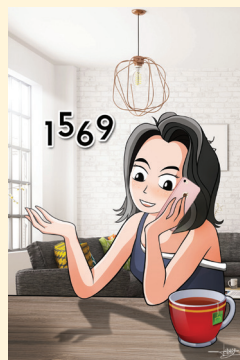
ร้านค้าออนไลน์...รู้ไว้

หน้า **122**

ประกาศคณะกรรมการกลาง
ว่าด้วยราคาสินค้าและบริการฯ

หน้า **124**

คดีที่ 9 : หน้า **76**
เจาะใจ...สายด่วน 1569

คดีที่ 12 : หน้า **100**
ใจไม่เที่ยง

ยิ น ดี ตั อ น รั บ
“ผู้ซื้อตรงไป” และ “ผู้ขายตรงมา” ทุกท่าน
เข้าสู่ “โลกของติม”
สาวออฟฟิศผู้ยึดความยุติธรรมเป็นที่มั่น
ซึ่งชะตาชีวิตพลิกผัน
ให้มีอันต้องกลายมาเป็น “นักร้อง”
ที่มีได้เกี่ยวข้องกับ “โมค์”
แต่่วนวายอยู่กับ “ปายธาคา”
จะ โหด...มัน...ฮา ขนาดไหน

ลุยไปพร้อมกับเธอได้ ณ บัดนี้

คดีที่

1

รักต้องเปิด

“อยากกินกุ้งทะเลประอะ ต้มพาไปกินหน่อยสิ” แม่เอ่ยปากขึ้นในขณะที่สายต่ายังจับจ้องอยู่กับโฆษณาร้านอาหารญี่ปุ่นในจอทีวี เป็นภาพอาหารญี่ปุ่นหน้าตาดี สีสันสดใส เรียงรายละลานตา น่ากินจนอยากได้ตัวเป็นชาวญี่ปุ่น เอ๊ย... ไม่เกี่ยว!

ปกติแม่จะเข้าครัวทำกับข้าวเย็นเองแทบทุกวัน ยกเว้นบางโอกาสพิเศษ ซึ่งตั้งแต่พ่อจากเราไปหลายปีก่อน และบ้านเหลือฉันกับแม่แค่สองคน โอกาสพิเศษที่ว่านั้นก็ลดน้อยลงจนฉันเองก็จำไม่ได้แล้วว่า การออกไปทานข้าวนอกบ้านกับแม่ครั้งล่าสุดมันนานขนาดไหนแล้ว

“เหยเอการตลาด” ฉันพิมพ์ในลำคอพอให้แม่ได้ยิน เราหยอกกันคุตเคียดแบบนี้มาตั้งแต่ฉันจำความได้ แม่เป็นแม่ที่ค่อนข้างหัวสมัยใหม่ แม่อายุจะเลยเกษียณไปหลายปี ส่วนฉันก็เป็นประเภทอะอะโง่งมงาย ยิ่งมาเหลือกันอยู่สองคน ความใกล้ชิดทำให้เราสนิทจนรู้ทางกันแทบจะทุกเรื่องในชีวิต

“เออ...จั้นเฝ้าบ้าน เตี่ยขึ้นเรียกแท็กซี่ไป” นีละแม่ขึ้น

จะว่าไป...เวลานั่งมองแม่ ก็เหมือนส่องกระจกเห็นตัวเองข้างในนั้นอยู่ไม่น้อยหรอกนะ

“ของคุณพี่ผู้หญิงเป็นข้าวหน้าปลาไหลอย่างซีอิ๊ว ส่วนของคุณป้าเป็นทะเลประอะกุ้งลั่น น้ำเป็นน้ำเปล่าหนึ่ง น้ำแข็งสอง ไม่ทราบว่าคุณป้าจะรับข้าวสวาทานด้วยมัยคะ” พนักงานหนุ่มทรงอรชรทวนรายการอาหารที่เราสั่ง

“เค้าว่าอะไรนะ?” แม่หันมาถามฉัน

“เค้าถามว่าแม่จะเอาข้าวสวาทานด้วยมัย?” ฉันตอบ

“ข้าวสวาทานะเอา แต่ฉันอยากรู้ว่ามันเรียกใครป้า?” นีละแม่ขึ้น

“นี่ อย่าซ่ามาก แหม...ออกนอกบ้านแล้วดีดหน้าคุณะป้า” เรามองหน้ากันแล้วหัวเราะ

เป็นครั้งแรกที่เรามานั่งทานอาหารญี่ปุ่นที่ร้านนี้ หลังกวาดสายตาไปรอบ ๆ ก็พบว่าร้านตกแต่งได้สวยงาม ค่อนข้างไปทางหรู ซึ่งถ้าดูราคาในเมนูที่ค่อนข้างแรง เอาการประกอบ ก็พออนุมานได้ว่า คงเน้นกลุ่มเป้าหมายที่มีระดับทีเดียว แต่อย่างที่ฉันบอกไว้นั้นแหละว่า การออกมาทานข้าวนอกบ้านกับแม่ในช่วงหลัง ๆ นี่ถือเป็นโอกาสพิเศษ และสำหรับโอกาสพิเศษที่ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย ฉันก็เตรียมใจอมรับกับราคามาจากบ้านแล้ว

อาหารรสชาติดีทีเดียว อร่อยตามมาตรฐานร้านอาหารญี่ปุ่นพรีเมียม สองแม่ลูกทานอาหารไปคุยกันไปหลายต่อหลายเรื่อง จะว่าไปแล้ว มื้อนั้นก็ถือเป็นมื้อที่ดี และควรจะได้ไปตลอดรอดฝั่ง ถ้าไม่เกิดบางเหตุการณ์หักมุมในตอนใกล้จบ

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ ไล้ จี-โอ-เอช-เอ-เอ็น (Gohan) ที่เขียนว่าหนึ่งร้อยบาทนี่คืออะไรคะ บิลน่าจะผิด เพราะเราไม่ได้สั่งนะคะ” ความที่เป็นคนละเอียด ฉันจึงทักท้วงกับพนักงานทันทีที่เห็นรายการซื้อประหลาดในบิลที่เราเรียกเช็ค

“อ้อ โกยัง อันนี้เป็นข้าวสวยหนึ่งถ้วยของคุณป้าคะ”

“ห๊ะ...ยังไหนคะ ข้าวเปล่านี้ราคาถ้วยละร้อยเลยหรอคะ” ฉันพยายามทำสีหน้าให้เป็นปกติที่สุด สาบานได้ว่าไม่ได้ตั้งใจที่จะต้องจ่ายเงินหนึ่งร้อยบาท แต่มันซ้อคที่ข้าวสวยถ้วยน้อยที่แม่ฉันเพิ่งกินไปราคาหนึ่งร้อยบาท...ย้า...หนึ่งร้อยบาทไทย

“คะ หนึ่งร้อยไม่ผิดค่ะ” พนักงานหนุ่มสวยเริ่มตาโต ประหนึ่งว่ากำลังเล่นแอ๊ป Tik Tok

“ข้าวนี้นำเข้าจากดาวพลูโตหรือเปล่าคะ หรือปลูกข้างทุ่งลาเวนเดอร์ ราคามันถึงได้แพงขนาดนี้ เอ่อ...ในเมนูมีราคาหรือบอกไว้หรือเปล่าคะเนี่ย” ฉันเริ่มใช้เสียงสอง (ที่หลายคนบอกว่าคล้ายเสียง ดา เอนโดรฟิน) พนักงานเดินไปหยิบเมนูมายืนพลิกไปมา

“ไม่มีในเมนูค่ะ แต่มีราคาในเครื่อง”

นั่น...บอกไม่หมดนี่เจตนามันโหดกว่าไม่ได้บอกซะอีก เลือกรักความยุติธรรมในกายฉันฉีดยาล้วน

“เอ่อ...ผู้จัดการอยู่มั๊ยคะ ขอคุยกับผู้จัดการหน่อยดีกว่า”

หนุ่มสวยเดินหายเข้าไปทางหลังร้าน ทันทันที่คาดว่าพันธะรัศมีของการได้ยินปากของแม็กก็เริ่มทำงาน

“มันเกินไปจริง ๆ นี่มันปล้นกันชัด ๆ” สายตาเกรี้ยวกราดของแม่ ทำเอาฉันต้องรีบลุก

“ทำไม” ฉันพูด

“ทำไมอะไร?” แม่ทำหน้าสงสัย

“ทำไมเมื่อกี้ตอนเค้าอยู่ แม่ไม่เห็นเก่งอย่างจี้” เนอะ...ฉันยังมีอารมณ์เล่น
“เรื่องแค่นี้ ไม่ต้องถึงมือแม่หรอก” นี่ละแม่ชั้น

“ขอโทษนะครับ มีอะไรหรือครับ” ผู้จัดการหนุ่ม (สวยกว่า) จีบปากถามเมื่อเดินมาถึงโต๊ะ

“คือข้าวสวยถ้วยละร้อยนี่ ขึ้นว่ามันเกินไปหน่อยนะค่ะ นี่เห็นบิลแล้วตกใจเลย ยังนึกว่าลงบิลมาผิด”

“ไม่ผิดค่ะ คือข้าวของร้านเราเป็นพรีเมียมเกรดนะค่ะ ราคาก็เลยสูงสมเหตุผลผล”

“ผลพองงง” (อันนี้นึกในใจ ไม่กล้าพูด) ที่พูดออกไปคือ...

“ไม่สมเหตุผลผลแน่นอนค่ะ หนึ่งร้อยบาท คือขึ้นไม่ได้ติดใจกับเงินหนึ่งร้อยบาท แต่ขึ้นว่าแบบนี้มันเจตนาไม่โอเคนะ ไม่มีราคาลงไว้ในเมนู แบบนี้ถ้าบิลมาถ้วยละสองร้อย ก็หมายความว่าขึ้นต้องจ่ายสองร้อยสิ” มันใจว่าสีหน้าตัวเองนาที่นั่นคงน่ากลัวไม่ใช่เล่น เพราะเห็นผู้จัดการเริ่มหน้าเสีย...แต่

“คือข้าวมันจะไม่เหมือนกับข้าวสวยธรรมดา นะครับ ทานแล้วจะรู้เลยว่าเม็ดมันจะเหนียวนุ่ม ที่สำคัญคือของเรานำเข้ามานะครับ ราคาก็เลยสูง”

(ฉันนึกในใจ) อ้าว...อ้าว อีนี่ ชิบะ แพงเวอร์ไม่พอ ยังเหยียดชนชั้นด้วยมาหลอกตัวว่าขึ้นไม่เคยกินข้าวญี่ปุ่น แหม...มันเหลืออดแล้วละ ปล่อยไว้ไม่ได้แล้วเจตนาไม่ดีแล้วยังมาดูถูกลูกค้าอีก

ฉันค่อย ๆ ล้วงมือขวาลงในกระเป๋าหลุยส์มือแปด กำลังที่ฉันไม่เต็มใจจะหยิบมันออกมาในนาที่นี้ ไม่อยากเลย...ไม่อยากทำแบบนี้เลยจริงๆ แต่ไม่ไหวแล้ว มันเต็มที่แล้ว ฉันปรี๋เข้าหาผู้จัดการหนุ่มสวย พลังหนักในใจ “อยากได้นักชิมมั้ย...อยากได้นักชิมมั้ย...เอาไป” แล้วเสือกสิ่งที่ล้วงขึ้นมาจากกระเป๋าไปบริเวณท้องของเขา

“จะไม่พูดไรบ้างหรือแม่” ฉันถามทำลายความเยียบในรถ นึกหมั่นไส้แม่ในใจ ที่เอาแต่นั่งกดโทรศัพท์มือถือตั้งแต่ออกจากร้านญี่ปุ่นนั้น

“ท่ายีนั้บัตร์เครตติเอ็งเท่เป็นบ้าเลยว่ะ ฮะ ฮะ ฮ่า” แม่หัวเราะ แต่ตายังอยู่กับหน้าจอโทรศัพท์ ดูตุล็กทุเล

“นึกแล้วโมโหไม่หาย แม่ลองคิดดูนะ ถ้าคนที่ไม่ใช่รายได้ระดับเราจะเป็นยังไง”

“เดี๋ยวละ ระดับไหน ระดับกินมาฆ่าเกือบทุกสิ้นเดือนนี้ระดับไหน...ช่างกล้านะเราละ” นี่ล่ะแม่ฉัน

“เอออะ...พูดแล้วมันดูสวยๆ แพงๆ ดี” ฉันลอยหน้าลอยตา

“ดัดจริต” แม่พูดลอดไรฟันเบาๆ

“จริงๆ ทำแบบนี้มันผิดกฎหมายนะ หนูคูนๆ ว่าเค้าบังคับให้แสดงราคาสินค้าให้ชัดเจน อันไหนจะขายต้องมีในเมนู ไม่งั้นมันแน่นอก ต้องยกออก....”

“เรื่องใหญ่อย่างนี้ บังยังงี้ก็ยิ่งกระหนก” แม่ร้องรับ แม่ชอบฟังเพลงวัยรุ่น แม่บอกว่ามันได้ฟีล

“แต่งทนายฟ้องแม่เลยดีกว่าแม่ อย่าให้เป็นเยี่ยงอย่าง จะได้ไม่ไปทำกับคนอื่น”

“ว่างนะอะ” แม่พูดลอยๆ

“อ้าว...นี่ดูตายแบบนี้ไม่ถูกนะแม่ สิทธิของเรา เราต้องปกป้อง เราเป็นลูกค้า ถ้าร้านค้าเป็นแบบนี้ทุกร้านมันจะแย่มากเลยนะ ยิ่งเราปล่อยปละละเลยร้านก็จะยิ่งได้ใจ ต่อไปก็มีแต่รายการอาหาร ไม่ต้องลงราคา นึกอยากจะคิดเท่า

ไหร่ก็คิด แล้วบอกว่าน้ำเปล่านำเข้าจากอุกันดา ปลาหร่านำเข้าจากอเมซอน ปลาแซลมอนนำเข้าจากปากีสถาน ฯลฯ เจตนามันไม่ดี แหม...พูดแล้วขึ้น พูดแล้วขึ้น อี๊ดอ๊อดอะ นี่เราทำอะไรได้บ้างมัยแม่” ฉันร่ายยาว ก่อนเบรครถที่หน้าบ้านพอดี

“ได้ลิ...นี่ไง” แม่ชูโทรศัพท์มือถือขึ้นมาทางหน้าฉัน ฉันเหลือบหันไปมอง แม่ขยายหน้าจอลให้เห็นข้อความชัดเจนนัดตาว่า
สายด่วน กรมการค้าภายใน

1 5 6 9

ฉันได้ยินเสียงฮัมเพลง รักต้องเปิด (แน่นอน) จากปากแม่เบา ๆ แต่ได้ยินชัดเจนว่า

“มันแน่นอน ต้องยกออก ไม่โซ่วราคา ไปเจอมา ต้องโทรมาบอก”

บอกแล้วไง...นี่ละแม่ชั้น!

ผลการดำเนินการตามคำร้องเรียน

หลังตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวตามคำร้องเรียน พบว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 จจึง ทางร้านยอมรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาและยินยอมชำระค่าปรับ

ทั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่ได้กำชับให้ทางร้านแสดงราคาจำหน่ายอาหารและค่าบริการให้ครบถ้วนถูกต้อง และจำหน่ายให้ตรงกับราคาที่แสดงไว้ในเมนู ซึ่งทางร้านรับทราบ และยินดีปฏิบัติตาม

โอ้แม่เจ้า...ข้าวสวย...ถ้วยละร้อน
 มีไข่ร้อน...เล็กน้อย...อย่างหอมนี้
 จะสินค้า...อาหาร...ราชการใด
 ภาดาต้อง...แสดงไว้...ในเต็มตา
 จะถูกแพง...โง่เขลา...จัดให้เนิ่น
 เจตนา...แฝงเร้น...ไม่เข้าท่า
 พบที่ขึ้น...จงใจ...ในโทรม
 กรมการค้า...ภายใน...ไปจัดการ

คดีที่

2

คู่ครอง...
ต้องจับแยก

ปากทางเข้าตลาดเก่าเยาวราชเข้านี้คึกคัก เนื่องจากพรุ่งนี้จะถึงวันไหว้เทศกาลสารทจีน บรรดาอาม่า อาซิม อาอี ต่างเดินเบียดเสียดเพื่อแทรกตัวเข้าไปให้ถึงแผงขายของสดที่ตัวเองหมายตา ปกติแล้วเวลานี้ ฉันควรจะกำลังนั่งชิลล์อยู่ที่ออฟฟิศ จิบกาแฟส่องไอจีตามติดเรื่องใต้เตียงคาราอย่างใกล้ชิดก่อนเข้างาน ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงตามสายของแม่เมื่อเช้า ที่ทำให้ฉันต้องเปลี่ยนเส้นทางกระชั้นหัน

“ทำไมออกไปไม่บอก น่าจะรอแม่อาบน้ำเสร็จก่อน” แม่เปิดการสนทนา

“เฮ้อ...ก็ออกเวลานี้ทุกเช้า แม่จะเอาไรว่ามาดึกว่า ไม่ต้องมาเนี่ยน”

“พรุ่งนี้ไหว้ แม่อยากได้ส้มสวย ๆ ซักสิบสองลูก เอาแบบไม่ต้องแพงนะ”

“พวกสวย ๆ แต่ไม่แพง สุญพันธ์ไปตั้งแต่หมดยุคจุราสติกเวิลด์แล้วแม่เอ๊ย แม่ไม่เดินไปซื้อที่ตลาดอะ เคยเห็นมียู่นะ” ฉันเริ่มรู้ชะตากรรม แต่พยายามดิ้นเฮือกสุดท้าย

“มันไม่สวย มีแต่ลูกเล็ก ๆ เป็นเหลนส้ม เดี่ยวบรรพบุรุษเธอกินไม่อ้ม แวะมาทวงในฝัน จะไม่เป็นอันหลับอันนอนนะ” เลิกสงสัยนานแล้วว่าฉันได้นิสัยข้างต่อปากต่อคำมาจากใคร

“โอเค สิบสองลูกนะ สวย ๆ แต่ไม่ต้องแพง อู๋แม่...หนูลืม วันนี้ประชุมเข้าเรื่องสำคัญด้วย หนูว่านะ แม่เรียกรถ.....” ฉันยังดิ้นไม่ทันจบ

“ไม่เป็นไร ถ้าเค้าไล่ออกเพราะลาไปซื้อส้มให้แม่ครึ่งวัน เดี่ยวชั้นเลี้ยงแกเองแค่นี้...นะ!”

ฉันมองท้ายแถวรถที่รอลงทางด่วนแล้วถอนหายใจ ก่อนจะค่อย ๆ หมุนพวงมาลัยไปต่อท้ายแถว

ผลไม้ในตลาดนี้มีหลากหลายทั้งชนิดและราคา มีผลไม้หน้าตาแปลก ๆ ที่ไม่ค่อยได้เห็นวางเรียงรายรอให้เลือกซื้อได้จนเกินพอใจ เสียงเพลงจีนทั้งเก่าใหม่ดังแข่งกันจากทุกทิศ ฉันเบียดพลางชะเง้อมองหาส้มสวย ๆ ตามที่แม่สั่ง เกือบทุกแผงมีป้ายราคาเขียนด้วยมือปักไว้ที่กองผลไม้ ระหว่างที่มองหาไปพร้อมกับคอยเบียดตัวหลบคนที่เดินสวนทางอยู่นั้น สายตาค้นก็เลิ่บไปเห็นกองส้มลูกอวบอันเปลือกสีสดใสล่อตาล่อใจอยู่ที่แผงหนึ่งซึ่งมีคนยืนเลือกอยู่แค่คนสองคน

ฉันปรี่เข้าไปยืนหน้าแผง กองส้มนั้นมีป้ายปักไว้อยู่ทั้งสองฟาก ป้ายทางขวา

เขียนว่า โลละ 299 บาท อีกป้ายทางซ้ายมือเขียนว่าโลละ 199 บาท ฉันเขยิบตัวไปทางซ้าย ในใจนึกสงสัยบางอย่าง กำลังจะอำปากถาม แม่แม่ว่าก็หยิบถุงเปล่าจากบนแผงมาคลี่ออกแล้วยื่นให้ฉัน

“เลือกเลย นี่สวยที่สุดในตลาดแล้ว สวยกว่านี้ไม่มีแล้วนะ ปีนี้นั่นซื้อเยอะ นี่ยังเสียดายสิ่งของมาน้อย”

“อันนี้โลละ 199 ใช่...” ฉันถามยังไม่จบ พอดีมีเสียงเพลงดังมาจากบริเวณใกล้ๆ เป็นเพลงประกอบละครเรื่องดังที่แม่ก็ติด ฉันพลอยต้องนั่งดูเป็นเพื่อนด้วยหลายครั้ง

“นี่ไง เพลงนี้ไง คู่กอง ที่นาสีใจ น้อยได้ดูมัย เมื่อคืนอีล้าเจียมมันหลอกคำแก้วมา จะให้อั้วเลื่องปล้ำ โอ๊ย...ลึนสุดสุด ตอนคำแก้วมันกลายร่างเป็นงูอะ เนี่ย... เพลงนี้เพราะ ก้องห้วยไร่ ร้อง” แกหันไปคุยกับอีกเจ๊แผงข้างอย่างออกรสออกชาติ ทั้งคำถามที่ค้างอยู่ของฉันลอยหายไปกับสายลม

ฉันยืนมือออกไปรับถุงมา แล้วค่อยๆ เลือกสัมผัสถุงทีละลูก นึกขึ้นได้ว่า ทุกครั้งเวลาไหว แม่จะซื้อเป็นส้มเปลือกเขียว ฉันเลยไม่แน่ใจว่าสัมผัสเปลือกสีแสดที่อยู่ตรงหน้านี้จะใช้ไหวได้หรือไม่ จึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายรูปเพื่อจะส่งไปให้แม่ดู หลังจากส่งรูปไปทางไลน์แล้วก็กลับมาเลือกสัมผัสต่อจนครบ เปิดไลน์ดูอีกครั้ง แม่ยังไม่ได้เปิดอ่าน

“สองโลกห คัดสองโลครั้ง ทั้งหมดเจ็ดร้อยสี่สิบเจ็ดบาทห้าสิบ คัดเจ็ดร้อยสี่สิบจ๊ะ” เจ๊โยนเครื่องคิดเลขลงบนแผง หยิบถุงสัมผัสจากตาชั่งส่งให้ฉันพร้อมแจ้งราคา

ฉันหยิบแบงค์พันออกจากกระเป๋าสตางค์ ระหว่างที่จะยื่นให้ก็รู้สึกอะใจ... โลละ 199 เท่ากับโลละสองร้อย สองโลครั้งมันก็ห้าร้อยสิ จะเป็นเจ็ดแบดร้อยไปได้ยังไง

“เดี๋ยวนะคะ นี่โลละเท่าไรนะคะ”

“สองร้อยเก้าเก้าไป ป้ายตัวเท่าบ้าน ไม่เห็นหรอ”

“อ้าว หนูเห็นป้ายนี้มันร้อยเก้าเก้าอะคะ มันคนละแบบกันหรอ”

“คนละแบบสิ อันนี้สัมผัสแมนดารินออسترเลีย อันถูกลั่นสัมผัสบ้านเรา” เจ๊เริ่มใช้เสียงสอง

“เออ...คือขอโทษนะคะ หนูเห็นป้ายราคาอยู่กองนี้ร้อยเก้าเก้า หนูเลยเลือกจากกองนี้ ตอนแรกก็สงสัยอยู่ว่าหน้าตามันเหมือนกันเลย กำลังจะถามก็พอดีเจ๊คุยกับเพื่อน เลยไม่ได้ถาม แต่หนูเลือกจากกองฝั่งนี้แหละ เจ๊ช่วยดูทีว่ามีลูกไหนเป็นลูก

แพง เคี้ยวหนูเปลี่ยน”

“เลือกกองแพงหมดแหละ ขึ้นเห็นอยู่เมื่อกี้”

“ขึ้นหนูไม่รับแล้วดีกว่าคะ เจ็บก๊ายยไม่ชัดเจนแบบนี้ คนซื้อถึงตาย เจ๊วางของหน้าตาคล้ายกันอยู่ใกล้กัน แล้วราคาต่างกันโลเป็นร้อย มันไหลไปรวมกันเจ๊จะรู้มั๊ย แล้วตอนคิดก็ไม่ได้คิดแบบถูกต้อง คิดแบบแพงตลอด หนูไม่โอเคคะ” คือถ้าจะว่าฉันผิดพลาดนี้คุยกันได้ แต่ถ้าว่าฉันเจตนาเล่นไม่ซื่อ นี่ฉันรับไม่ได้อย่างแรง ไหนไหนก็ผลงานมาครึ่งวัน มาลองกันซักตั้งอ๊เจ้า

“คืนไม่ได้ ของซื้อของขาย หยิบแล้วล้มมันซ้ำ จะไปขายใครต่อ ของไหว้ใครเค้าเรื่องมากขนาดนี้”

“เทออกมาดูดีกว่าเจ๊ อันไหนออสเตรเลีย อันไหนบ้านเราที่เจ๊ว่า ลูกออสเตรเลียเอาเปลี่ยนไป หนูจะเอาอันที่โลละร้อยเก้าเก้า”

“ใส่ถุงรวมกันแล้วใครจะไปแยกออก ขึ้นไม่ได้ปลุกส้ม” สีข้างเริ่มถลอก

“หลังบ้านหนูก็ไม่ใช่ไรส้ม หนูไม่รู้หรอกว่าอันไหนแมนดารินออสเตรเลีย อันไหนแมนจู อันไหนแมนชั่นประเทศไหน รู้แต่ว่าถ้ามันดูยากแยกยากแบบนี้ เจ๊ทำไมไม่แยกกองมันให้ชัดเจน หวอะไรมากันก็ได้ คนมาเลือกมาหยิบ ยังไงมันก็ต้องมีปนกัน คนเค้าเห็นร้อยเก้าเก้ามันถูกกว่า เค้าก็เลือกจากฝั่งนั้น ตอนคิดเงินเจ๊มาเล่นนี่ เป็นใครเค้าก็ต้องคิดว่าเงินจะเจตนาไม่ดี หนูต่างหากที่ต้องเม้งแตกใส่เจ๊”

“เจ๊ร้อยสี่สิบ จ่ายมาจะได้จบ วันดีดีแบบนี้ อย่าให้ขึ้นต้องโววายมีเรื่องมีราวดีกว่า หน้าตาก็ดีดี”

“ดีมากด้วยเจ๊ แต่หนูไม่จ่าย ถ้าจะจ่ายก็จ่ายราคาร้อยเก้าเก้า” ฉันยืนกระต่ายขาเดียว

“อย่าให้หงุดหงิดเลย นะหนูนะ คนจีนเค้าถือ” เจ๊ส่ายหน้าถอนหายใจ เหมือนเอือมระอาเต็มที อ้าว...เฮ้ย! นี่ไปโพลาร์ปะเนี่ย อยู่ดีดีก็เปลี่ยนแผนมาใช้น้ำเย็นชะนั้น เจอแบบนี้เล่นเอาช๊นกันไปไม่ถูก

“เออจ้เจ๊...หนูมันใจว่าหนูเลือกมาจากกองร้อยเก้าเก้า เพราะฉะนั้น หนูจะไม่จ่ายราคาสูงกว่าโลละร้อยเก้าเก้าแม้แต่สตางค์เดียว ถ้าเจ๊อยากจะคิดตั้งคร้ครานั้น ก็เอาถุงนี้คืนไป แล้วเลือกไอ้ที่โลละร้อยเก้าเก้าให้หนูใหม่ หนูเอาสิบสองลูก แบบนี้แฟร์มั๊ย หนูก็ไม่อยากเถียงกับเจ๊เหมือนกัน แค่ว่าบอกว่าเจ๊ว่า หนูไม่ได้อารมณ์ดีเหมือนหน้าตาหรอกนะ”

เจ๊ทำหน้าเหมือนสามไม้กลับบ้านสามคืนติด ก่อนจะหยิบถุงล้มปัญหาไปไว้

ได้แฝง แล้วหยิบส้มจากกองใต้ป้ายราคาโลละ 299 ใส่ถุงจนครบแล้วยื่นให้นัน นันหยิบเงินส่งให้ รับเงินทอน แล้วเดินออกจากตลาดด้วยความรู้สึกที่เหมือนยังค้างคา

“อ่านไลน์ช้านะเดี๋ยวนี้ อินดี้จริง ๆ อะนี่...ส้ม สวย ๆ แต่แพง” นันวางถุงส้มลงบนโต๊ะ แม่กำลังเดินแอโรบิค

“ตอนนั้นฟังเพลงอยู่ กำลังซาบซึ้ง ไม่ว่างอ่าน”

“เพลงไร?”

“คู่กอง เพลงเพราะนะ เค้าเพ็งมีเอ็มวีลงยูทูบ แม่ฟังวนไปทั้งวัน”

“ยะ...หมั่นไส้”

“ส้มเดี๋ยวนี้อ่านจัง”

“ไม่ใช่แพงอย่างเดียวนะแม่ แพงด้วยมั่วด้วย หนุ่ยยังไม่ได้เล่าให้ฟัง วันนี้เกือบพาดปากกับอ๊ี้เจ๊ชายส้มนี้แหละ” นันเล่าเรื่องที่ตลาดตอนเช้าให้แม่ฟัง แม่ฟังไปพร้อม ๆ กับโยกหัวตามเพลงปานามา

“แบบนี้ไม่ถูกต้อง จริง ๆ แล้วเจ้เค้าอาจจะไม่ได้ตั้งใจก็ได้นะ แต่แหม ไข่เรื่องแบบนี้มันไม่ได้ยากเย็นอะไร เขียนป้ายทำป้ายให้มันชัดเจน เห็นง่าย อ่านง่าย ตรงไปตรงมา ชาวของถ้ามันใกล้เคียงกันก็จับมันแยก ๆ กันให้ถูกต้อง หาอะไรมากันไว้ คนซื้อก็ง่าย คนขายก็ไม่ต้องมานั่งคอยเถียงให้เหนื่อย แบบนี้ไม่ยอมทำ ไม่ชอบ...ชอบให้มีเรื่อง”

“แต่หนูคาใจนะแม่ หนูว่ามันไม่ถูกต้อง นี่ก็ติดอยู่ในหัวทั้งวัน คือสมมติถ้าไม่ใช่คนรักความยุติธรรม จนไม่ยอมให้ใครมาเอารัดเอาเปรียบและสวยงามอย่างหนู คนอื่นเค้าอาจจะตัดรำคาญ ยอมจ่ายราคาแพง เพื่อให้ได้ของราคาถูกกว่า หนูว่ามันไม่สมเหตุสมผล เออแม่...เรื่องแบบนี้เราร้องเรียนได้มัย ร้องเรียนเหมือนคราวที่แล้วที่เราแจ้ง 1569 ไปเรื่องข้าวสวยด้วยละร้อยนะ”

“ไม่ซีเกียจก็เฮลสิ แม่ว่าแจ้งได้อยู่แล้วละ แต่เฮ้...เดี๋ยวนะ แกไม่มีหลักฐาน อะ แกจะไปยืนยันกับเค้ายังงั้วว่าแพงเจ้แกปิดป้ายไม่ชัดเจน ทำให้เราสับสน ว่าแต่...แกไม่ได้สวยงามกะนะ เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า” เออ...แม่เราก็รอบคอบเหมือนกันนะ

“อืม...นั่นสิ ปล่อยผ่านไปแล้วก็ ถือชะว่าเราตั้งใจซื้อของมาไหว แพงหน่อยก็ไม่ใช่ไร เพื่ออากง อาม่ากินแล้วอร่อย จะได้กลับมาบอหวยให้เป็นการตอบแทน

ออี”

ฉันตั้งใจว่าจะปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปเป็นแค่เรื่องหนึ่งในชีวิต และมันก็คงจะเป็นอย่างนั้น ถ้าฉันไม่กดเข้าไปดูไลน์ที่คุยกับแม่ แล้วเห็นรูปกองสั้มที่ถ่ายส่งมาให้แม่ดูเมื่อตอนเช้า

“แม่...หนูว่าหนูมีหลักฐานนะ!!!!”

ฉันวางสายโทรศัพท์ด้วยความโล่งใจ เหมือนได้ยกเรื่องที่ค้างคาใจออกไปจากอก คำพูดของเจ้าหน้าที่ 1569 ยังดังอยู่ในหูของฉัน

“แจ้งได้ค่ะ ที่โทรมาแจ้งนะดีแล้ว หน้าที่ของผู้ค้าคือต้องแสดงราคาจำหน่ายสินค้าหรือบริการให้ชัดเจน อันนี้เป็นสิทธิ์ของลูกค้าที่จะต้องได้รับความถูกต้องเป็นธรรมอยู่แล้ว ยิ่งถ้ามีภาพถ่ายเป็นหลักฐานแบบนี้ด้วย ทางเรารีบแจ้งแล้วจะรีบดำเนินการตรวจสอบ แล้วจะแจ้งผลการดำเนินการกลับไปให้ทราบนะคะ ขอขอบคุณมากค่ะ”

ฉันนึกในใจว่า อย่างน้อย...การลงงานครั้งนี้ก็คุ้มค่า นอกจากจะได้สั้มมาไว้ในวันพรุ่งนี้, ได้ปะทะฝีปากแบบเบา ๆ กับเจ้แผงสั้ม ยังได้เรียนรู้สิทธิ์ของตัวเอง สิทธิ์เล็กๆ ของลูกค้าคนหนึ่ง ซึ่งเป็นกลไกสำคัญของระบบการซื้อขายที่ถูกต้อง และสุดท้ายยังได้รู้ว่า คู่กอง...อย่าลืกแต่เอามากองๆ ต้องจับแยกและปิดป้ายให้ถูกต้องด้วย ออี

เสียงเพลงประกอบละครเพลงนั้น ดังลอดมาจากห้องแม่ คล้ายๆ ฉันจะได้ยินว่า

“บ่มีอียังมาฟังทลาย ความยุติธรรมลงได้ จะซื้อจะขาย ควรมั่นคงซื้อตรงแต่เริ่ม”

จะว่าไป...มันก็เพราะตินะ

ผลการดำเนินการตามคำร้องเรียน

หลังตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวตามคำร้องเรียน พบว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 จริง ทางร้านยอมรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาและยินยอมชำระค่าปรับ

ทั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่ได้กำชับให้ทางร้านแสดงราคาจำหน่ายสินค้าและค่าบริการให้ครบถ้วนถูกต้อง แบ่งแยกประเภทสินค้า และจำหน่ายให้ตรงกับราคาที่แสดงไว้ในเมนู ซึ่งทางร้านรับทราบ และยินดีปฏิบัติตาม

มีสินค้า...ต่างราคา...ต่างประเภท
ต้องแบ่งเขต...แจกไว้...ให้ถูกต้อง
เอามาวาง...ใกล้ใกล้...ในลมมากอง
คนมาซื้อ...ปวดสมอง...ต้องรัดแขวง
ป้ายราคา...ปัก-ปิด-วาง...อย่างถูกต้อง
มองเห็นง่าย...เข้าใจดี...ดูแรมแรม
ทางก็ดล่อง...ซื้อก็ง่าย...ไม่เปลืองแรง
ไม่ต้องมา...โต้แย้ง...ให้เหนื่อยใจ

คดีที่

3

เจ็บตามสั่ง

“ไหนว่าจะพากินบุฟเฟต์เนี่ย?” แม่หยอดน้ำมันลงบนกองไฟ

“โห...ยังมีหน้ามาพูดอีกแม่ นี่ถ้าฉันไม่ใส่เบงคียอยในลิ้นชักไว้เพื่อเป็นค่าทางด่วน อย่างว่าแต่บุฟเฟต์เนี่ยอย่างเลย ใส่ซองทำบุญมะกั๊กไม่มีใส่” ฉันสวนทันควัน

“ใครใช้ให้แกลืมหีบกระเป๋าดังค์ออกมาละ” แม่โยน

“อ้าว...ใครใช้ให้แม่เร่งหนูอีกอีกละ รีบจนจะตายซัก ยังบ่นว่าพีรพีไรนวนานจะหิบนั่นหิบนี่ก็ลืมหีบไปหมด นี่หน้าก็ยังไม่แต่ง ดูซิ ดูได้ที่ไหน”

“ก็แกจะมาใส่บาตร แล้วแกจะมาถึงวัดก็โมงตี...เที่ยง บ่ายโมง หรือห้าโมงเย็น? รู้ว่าจะต้องมาทำธุระ แหกขีตาดื่นก็โมงเช้าไปละ ถ้าฉันไม่เร่ง ป่านนี้แกจะอาบนํ้าเสร็จหรือยัง”

“พอ พอ โอเค หนูผิด สรุปลงไปกินที่บ้าน จบ” ฉันตัดบทด้วยความหัวเสีย

“แต่นี่มันจะเที่ยงแล้วนะ ชันหิว ไหนในลิ้นชักแกมีเหลืออีกบาท ดูซิ” แม่เปิดลิ้นชักที่คอนโซล หยิบเบงคียอยปึกหนึ่งที่ฉันใส่ไว้สำหรับจ่ายค่าทางด่วนหรือซื้ออะไรเล็กๆ น้อยๆ

“สัรียสึลิบ ค่าทางด่วนห้าสิบ เหลือสามร้อยเก้าสิบ กินพอนะเนี่ย เราแะหาอะไรง่ายๆ กินกันเถอะดีม แม่หิวแะ” น้ำเสียงแม่ฟังออกอ้อนน่ารักขึ้นมาทันที

“หาร้านตามสั่งกินละกันแม่ โน่นไง มีที่จอดด้วย”

เนื่องจากยังไม่เที่ยงดี ทำให้ยังไม่มีลูกค้าอยู่ในร้านอาหารตามสั่งที่เราตัดสินใจแะรับประทานพร้อมเบงคียอยในกระเป๋าก็สามร้อยเก้าสิบบาท

“ถ้าไม่อย่ากลางจานนอกสถานที่ อย่างสั่งเยอะนะแม่ ดังค์มีเท่าที่นับนะ” ฉันหยอกแม่ ด้วยคิดในใจแล้วว่า สำหรับการกินข้าวในร้านอาหารตามสั่งที่ไม่ได้หุหุรเงินสามร้อยเก้าสิบน่าจะเหลือพอให้กินกันจนอึดมาก ๆ ได้อยู่แล้ว

“ทะเลรวมมิตรผัดกะเพรา เอาไข่ดาวด้วย”

“ของหนูเอาคาน้ำผัดกุ้งราดข้าว ไข่ดาวด้วยเหมือนกัน”

“อยากกินสุกี้แห้งด้วยอะดีม เอาสุกี้แห้งทะเลจานนึงด้วย” ทำทางแม่จะหิว

จริงจัง

“มีสามร้อยเก้าสิบแม่...ตั้งสติหน่อย สติ” นินซ่า

“จริงๆ แม่อยากกินกุ้งทอดกระเทียมราดข้าวด้วยนะ แต่กินคนเดียวไม่น่าจะหมดแระ เลยไม่อยากทำตัวเป็นภาระ นี่...แกไม่ต้องตัดจริดประสาทกินขนาดนั้นหรอก แหม...ร้านอาหารตามสั่ง จานละสี่ห้าสิบ ไข่ดาวอีกห้าบาทสิบบาท สามจานยังไม่ถึงสองร้อย เหลือค่าทางด่วนให้แกวิ่งกลับบ้านแล้วมานี้ได้อีกรอบ”

“ก็ถ้าแม่ไม่เร่งขึ้นเมื่อเช้า ก็ไม่ต้องมานั่งกังวลตั้งค้จะพอไม่พอยู่นี้อะ”
ฉันได้ทีโยนกลับ

“จะให้เป็นความผิดชั้นให้ได้สินะ พอ...จบ ผ่าคนตอนหัวเค้าไม่ลดโทษให้ซะด้วยสิ” แม้ย้มอารมณ์ดี เพราะอีกซักพักจะได้กินข้าวแล้ว

ฉันนั่งมองไปรอบ ๆ ร้านระหว่างที่นั่งรอ บังเอิญเหลือบไปเห็นป้ายเล็ก ๆ ใต้นาฬิกาแขวนเขียนไว้ว่า “เมนูกุ้งเริ่มต้นที่ 80 บาท” ฉันรีบสะกิดให้แม่ดู

“แปดสามยี่สิบสี่ ให้จานละแปดสิบ สามจานก็สองร้อยสี่สิบ ไข่ดาวอีกยี่สิบ คำน้าอีกสามสิบ ยังเหลืออีกเยอะแยะ นี้อูทำทางเอ็งวิตกจริง ๆ นะเนี่ย ฮะ ฮะ ฮ่า”

“เนใจนะแม่ อย่าทำเป็นเล่นนะ ถ้าไม่พอขึ้นมานะ แม่อยู่กะเค้านะ หนูนั่งแท็กซิคกลับไปเอาตังค์เอง แม่จะช่วยเค้าล้างจานอะไรก็ว่าไป”

“พนันกันมัย...ถ้าพอ พรุ่งนี้แกพาขึ้นไปกินบุฟเฟต์ร้านที่มาเปิดใหม่หน้าหมู่บ้าน” นี่ละแม่ชั้น

“โห...เวลาแบบนี้ยังมีอารมณ์เล่น...หนูนับถือแม่จริง ๆ เลย”

“ถ้าชั้นธรรมดา ๆ ชั้นเป็นแม่แกไม่ได้หรอก เพราะแกนะมันไม่ธรรมดา ฮะ ฮะ ฮ่า ข้าวมาพอดี”

จัดเป็นอาหารที่หน้าตาดีและน่าทานมากที่สุดทีเดียว ถ้าเทียบกับความธรรมดาของร้านอาหารตามสั่งร้านนี้ ทะเลรวมมิตรผัดกะเพราก็มีเครื่องเคราอยู่พอสมควร มีกุ้ง มีปลาหมึกครบ กุ้งสามสีตัวถ้าเทียบกับราคาจานละ 80 บาทก็พอรับได้อยู่ แถมรสชาติก็ถือว่าอยู่ในขั้นดี แม่ทานจนเกือบหมดทั้งสองจานที่เป็นคนสั่ง

“เลือกร้านโอเคนะนี่ อร์อยเลย คราวหน้ามาวัดอีกก็แวะร้านนี้แหละ” แม่เปรยขึ้นหลังจากวางช้อนช่อมแล้วหยิบแก้วน้ำดื่ม

“คะน้ำผักกึ๊งก็อร่อยนะ ไม่ใช่เหวเลยละ เรียกเค้าเก็บตังค์นะแม่ เดี่ยวเย็นหนูมินัดเพื่อน” ฉันทะโกนเรียกพี่ผู้หญิงที่เป็นคนผิดมาคิดเงิน

“ทะเลรวมมิตรร้อยห้าสิบ ข้าวคะน้ำร้อยหนึ่ง สุกี้รวมร้อยสามสิบ น้ำเปล่าขวดหนึ่งสิบบาท น้ำแข็งสองแก้วสองบาท ทั้งหมดสามร้อยเก้าสิบสองบาท”

ฉันทักแม่มองหน้ากันเลิกลักระหว่างที่ผู้หญิงบอกราคาของ จนกระทั่งรวมเงินเสร็จแล้ว ฉันทิ้งเป่าปากอย่างโล่งอก

“เดี๋ยวนะคะ ทะเลรวมมิตรราดข้าวนี้จานละร้อยห้าสิบเลยเหอะคะ ทำไมแพงจังอะ” ฉันทมองจานเปล่าที่เคยมียะทะเลรวมมิตรผัดกะเพราราดข้าวอยู่ พลางนึกถึงหน้าตาตอนก่อนหน้าว่าบรรจจะไรอยู่ในจานบ้าง ฉันทะประเมินราคาในใจแล้วก็รู้สึกว่าเป็นราคาที่สูงมาก โดยเฉพาะในร้านอาหารตามสั่งข้างทางแบบนี้

“ไม่แพงหรอกคะ ราคานี้แหละ ป้ายเราก็มียื่นไว้” เธอชี้นิ้วไปทางป้ายอันเดียวกับที่ฉันทเห็น

“ป้ายบอกว่าเมนูกึ๊งเริ่มต้นที่แปดสิบบาทไม่ใช่เหอะคะ ทำไมนี่เกินมาตั้งเกือบครึ่งอะ”

“เราใช้ของดีดีทั้งนั้นคะ แหม เดิวนี่กึ๊งแซ่บวัยโลเท่าไหนแล้ว สี่ห้าร้อยปลาหมึกก็สามสี่ร้อย แล้วข้าวนี้ก็ข้าวเสาไห้เก่า ค่าแก๊ส ค่าน้ำ ค่าไฟ โอ้ย สารพัด... ราคานี้ไม่แพงหรอกรับรอง ชื่อของตลาดไปทำกินเองที่บ้าน กว่าจะได้กินมือนี่ต้องซื้อของเป็นพันแล้ว” นางลอยหน้าลอยตาอธิบาย

“ชื่อของเป็นพัน...ถูกทำแคกได้เป็นอาทิตย์ละวะ” (อันนี้นึกในใจ แต่ไม่ได้เอื้อนเอ่ย ด้วยเกรงว่าจะได้เดินออกจากร้านทั้งน้ำตา)

“ยังแพงอยู่ดีคะ แต่ไอ้เรื่องแพงนั้นพอเข้าใจได้ ที่ติดใจคือป้ายราคามันไม่ชัดเจนเลยคะ สมมติมีตังค์ร้อยหนึ่งเดินเข้าร้านมาเห็นป้าย สี่เมนูกึ๊ง แล้วคิดตังค์มา ร้อยสี่ห้าสิบ จะท่ายังไงละคะ” ฉันทึกในใจว่า ทำไมชีวิตฉันต้องวนเวียนอยู่กับไอ้เรื่องนี้ไม่จบไม่สิ้นซะที ดิๆ กันนี้สามรอบเข้าไปแล้ว ถ้าเฉพาะฉันคนเดียวยังเจอขนาดนี้ แสดงว่าข้างนอกอีกไม่รู้กี่ร้านต่อกี่ร้าน ก็เคสต่อกี่เคส ก็คงจะมีปัญหาแบบเดียวกันนี้อยู่เต็มไปหมดแน่ๆ

“สามร้อยเก้าสิบสองบาท คิดสามร้อยเก้าสิบ” นางยิ้มแต่หน้านิ่ง คล้ายจะเป็นความเจ็บสงบก่อนมหาพายุจะพัดกระหน่ำ

แม่สะกิดฉัน แล้วยื่นแบงก์ยอยม้วนรวมกันเป็นทอให้พร้อมกับเหรียญสิบ บาทอีกหนึ่งเหรียญ ฉันรับมาแล้วยื่นส่งให้พี่หญิงเจ้าของร้าน

กินข้าวแล้ว จ่ายตังค์แล้ว ถึงจะฉิวเฉียดหน่อย แต่ก็หมดเรื่องแล้ว ฉันควรจะเดินออกจากร้านไปแต่โดยดี แต่ช้าก่อน...มันไม่น่าจบแค่นั้น ฉันรู้สึกได้ถึงความต้องการที่ลอยวนเวียนอยู่รอบๆ ตัว แล้วฉันก็ตัดสินใจทำในสิ่งที่ฉันคิดว่ามันจะช่วยเปลี่ยนความไม่ถูกต้องให้ถูกต้อง

“พี่คะ...หนูไม่ได้จ่ายให้พี่ตามราคา พี่บอก เพราะรู้สึกว่าค่าอธิบายเรื่องราคา กู้ ราคาวัตถุดิบของพี่มันสมเหตุสมผลนะคะ หนูก็คงจะเป็นเหมือนกับลูกค้าของพี่หลายคน ที่หนูเชื่อว่าคงจะตกใจและไม่อยากเชื่อเวลาที่พี่บอกราคาอาหาร ซึ่งถึงจะไม่อยากเชื่อ หรือรับไม่ได้ แต่ก็จะต้องจ่ายให้พี่ เพราะไม่อยากจะเป็นเรื่องเป็นราว หนูสารภาพว่าหนูก็เป็นแบบนี้แหละ แต่หนูจะบอกพี่ว่า ความจริงแล้ว พี่จะไปเอากุ้งมาจากอินเดีย เอาปลาจากนอร์เวย์ หรือเอาใบกะเพรามาจากเคนยา อันนั้นไม่ใช่เรื่องของหนู ไม่ใช่เรื่องที่ลูกค้าของพี่ต้องสนใจ ที่หนูว่าพวกเค้ารวมทั้งหนูสนใจคือ พี่จะขายอะไรราคาเท่าไร พี่ต้องปิดป้ายให้มันชัดเจน ไข่ทะเลรวมมิตรนี่ พี่จะขายซักจานละห้าร้อย มันก็ไม่มีใครว่าพี่ได้ ถ้าพี่บอกกล่าวให้ลูกค้าได้รู้อย่างชัดเจน ก่อนที่เค้าจะตัดสินใจว่าจะกินร้านพี่หรือไม่

เพราะการที่พี่ไม่ปิดป้ายราคา หรือเขียนบอกไว้แล้ว อันนั้นเริ่มต้นที่เท่านั้น อันนั้นเริ่มต้นที่เท่านั้น หนูว่ามันไม่แฟร์ และมันไม่ถูกต้อง ถ้าสมมติวันนี้หนูลืมกระเป๋าดังค์ไว้ที่บ้าน แล้วหนูมีตังค์ติดอยู่กับตัวแค่สามร้อยเก้าสิบ หนูเดินเข้ามากินข้าวร้านพี่ เพราะหนูเชื่อว่าร้านอาหารตามสั่ง ต่อให้เป็นเมนูไหน ก็ไม่น่าจะเกินจานละร้อย ถ้าหนูกับแม่กินสามจาน มันก็สามร้อย หนูจะเหลือเงินไปทำอะไรต่อของหนูได้

แต่ถ้าเหตุการณ์เป็นอย่างวันนี้ ถ้าพี่บอกราคาว่าสามร้อยเก้าสิบสองบาท แล้วไม่ลดให้หนูสองบาทนี้ หนูจะไปหาไอ้สองบาทมาให้พี่จากที่ไหน แล้วเราก็ต้องมายืนโต้เถียงกัน ซึ่งมันไม่ต้องถึงตรงนั้น ทั้งหมดมันป้องกันได้ง่ายๆ แค่ว่าพี่ปิดป้ายราคาให้ชัดเจน พี่แสดงราคา คนมากินเค้าก็แสดงการตัดสินใจ ว่าถ้าราคานี้ จะกินไม่กิน กินไหวไม่ไหว ส่วนกินแล้วจะอร่อยมั้ยนั้นอีกเรื่อง อย่างน้อยพี่ก็สบายใจ ที่พี่ไม่ได้แสดงเจตนาเหมือนหลอกให้คนเข้ามากิน เพราะหนูเชื่อว่าพี่คงไม่ได้คิดสั้นแบบนั้น คนที่มาค้าขาย ถ้าคิดแค่นั้นมันคงจะเจริญยาก แต่ย่า...หนูเชื่อว่าพี่ไม่ได้คิดแบบนั้นนะคะ ขอบคุณมากที่รับฟังค่ะ”

หลังจากร่ายยาวหนึ่งชุดใหญ่ ฉันก็จูงมือแม่เดินสวยๆ ออกจากร้าน ทั้ง

ใบหน้าอึ้งปนเหวอของพี่เจ้าของร้านไว้เบื้องหลัง

ออกธรมมาได้ชักพัก แม็ก็นั่งหัวเราะอยู่คนเดียวจนฉันสงสัยว่าแม่ขำเรื่องอะไร
นักหนา

“นี่คะแม่ ถ้าสมมติมันจานละสองร้อย หนูได้ดูคนแก่ล้างจานแลกค่าทะเล
รวมมิตรแล้ว” เริ่มหายจากอาการหัวร้อน ฉันก็คุยเล่นกับแม่ตามประสา

“หนึ่ง...ฉันไม่แก่ สอง...ถ้าต้องล้าง คนล้างไม่ใช่ฉันแน่ๆ หรือแถมจะเนรคุณ
และสาม กุ้งแถมน้ำราดแรงแท้ และสุดท้าย หนึ่ง ห้า หก เก้า สะ สะ ฮ่า” นี่ละแม่ชั้น

“ใช่เรื่องของเรมัยอะแม่? สองสามรอบแล้ว คือรู้สึกว่ามันไม่ถูกต้อง แฉ่ง
แล้วก็รู้สึกดี แต่หนูจะไล่แฉ่งทุกเรื่องไหวเหวอ แล้วที่หนูสงสัยมากที่สุดก็คือ หนูว่าหนู
เปลี่ยนอะไรไม่ได้หรอก” ฉันพูดจริงจัง

“ดีม...โลกมันจะเริ่มแยกที่ไหนไม่ต้องไปสนใจ แต่ถ้าถามว่ามันจะเริ่มดีที่ไหน...
ที่ตัวเรานี้แหละ”

“ที่ไหน?”

“อะไรที่ไหน?”

“แม่เอะ...ไปได้ยินที่ไหนมา สะ สะ ฮ่า”

“แม่สงสัยอย่างนึงนะ”

“สงสัยอะไรแม่”

“ในร้านนะ...ทำไมแกสมมติเหมือนจริงจังเลย สะ สะ ฮ่า”

“สามร้อยเก้าสิบ” ฉันกับแม่พูดพร้อมกัน

เราประสานเสียงหัวเราะกันลั่นรถ เพราะเราเชื่อเหมือนกันแล้วว่า การโทร
ออกครั้งต่อไปของฉัน จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก

คงไม่ต้องบอกนะว่าหมายเลข 4 หลักมีหมายเลขอะไรบ้าง

ผลการดำเนินการตามคำร้องเรียน

หลังตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวตามคำร้องเรียน พบว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 จริง ทางร้านยอมรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาและยินยอมชำระค่าปรับ

ทั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่ได้แจ้งให้ทางร้านฯ จัดทำป้ายแสดงราคาจำหน่ายอาหารปรุงสำเร็จให้ครบทุกรายการที่มีการจำหน่าย และจำหน่ายให้ตรงกับราคา que แสดงไว้ โดยทางร้านฯ รับทราบและยินดีปฏิบัติตาม

ต้นทุนสูง...ก็ขายไป...ใครจะว่า
แค่เฟื้องปด...บ้างราคา...ตัวในตู้ในตู้
ไหนคนซื้อ...เห็นชัดชัด...คัดค้านใจ
ตามกำลัง...ซื้อได้...ไม่ปดบัง
ขายอะไร...ลงไว้...ไหนคนบอว่า
ระบนห้าง...ข้างทาง...หรือตามสั่ง
แสดงความ...จริงใจ...ไหนจริงจริง
แฮปปี้กัน...ทั่วทั้ง...ประเทศไทย

คดีที่

4

ชีวิต
(ไม่ต้อง)
คิด + +

ฉันหงุดหงิดกับท่าแม่ที่นั่งง่วนอยู่กับโทรศัพท์มือถือ ในขณะที่ฉันวนรอรอบ คอมมูนิตีมอลล์เป็นรอบที่ 4 เนื่องจากไม่มีที่จอดรถ

“บอกให้มาวันธรรมดาอีกไม่เชื่อ เนี่ย...แล้วมีมัยที่จอดรถ ก็รู้อยู่ว่ามันเพิ่งเปิด คนแถวนี้ก็แห่มากัน แล้วจะได้กินก็โม่งที่ยาม” ฉันเหวี่ยงกระสุนไปในอากาศ ส่วนหนึ่งของความหงุดหงิดอาจจะเป็นเพราะประจำเดือนที่เพิ่งมา

“เอาน่า...อย่าบ่นเลย บ่นแล้วก็ไม่ใช่ว่ามันจะมีที่ว่างให้แกจอดทันใด ดูซิ ช้าง หลังเราก็กิน แค่ว่าไม่มีที่จอดเหมือนเรานั้นแหละ ใจเย็นๆ คิดบวกเข้าไว้” แม่พูดไปเรื่อย ๆ แต่ตายังอยู่คงจับจ้องอยู่กับมือถือ

“เออดี...ฟังพูดเข้า น่าให้มาขับเองให้เซ็ด นี่ถ้าแม่ได้เป็นคนออกตังค์มือนี่ เออเวนเจอร์มาลากทั้งโขงหนูก็ไม่ออกจากบ้านนะจะบอกให้”

“ซาลิปปี้ลีนานาที่ ร้านมันไม่หนีไปไหนหรอก ยังไงเดี๋ยวก็ได้กิน ชันต้องเป็นคนจ่ายตังค์ ชันยังไม่บ่นเลย”

“ก็แม่แพ้หูเรื่องค่าทะเลรวมมิตร บอกแล้วว่าจะสั่งให้ดูราคาดีก่อน เป็นไงล่ะ แล้วมันก็ไม่พอจริง ๆ” ฉันทวนความจำถึงสาเหตุที่ต้องมานหาที่จอดรถเพื่อบุฟเฟต์นี้อย่างยู่ยนาที่นี้

“ไปเอานิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้นมาจากใครเนี่ยแก ไม่ไหว ไม่ไหว นั่นไง...คันขาจะออก ไม่รีบแห่เดี๋ยวได้วนอีกสามรอบไม่รู้นะ”

คอมมูนิตีมอลล์เปิดใหม่แห่งนี้อยู่ตรงข้ามกับปากทางเข้าหมู่บ้านของเรา ถึงแม้ขนาดจะไม่ใหญ่นัก แต่ก็มีร้านอาหารที่ขึ้นชื่ออยู่หลายร้าน ร้านบุฟเฟต์เนื้ออย่างที่เราตั้งใจมากินกันวันนี้ก็เป็นสาขาหนึ่งของร้านใหญ่ที่มีหลายสาขา

ไม่ผิดจากที่คิดไว้ หลังจากยินคุยเรื่องคิวกับพนักงานรับคิวหน้าร้าน ก็พบว่าเราต้องรออีกประมาณครึ่งชั่วโมงเป็นอย่างต่ำถึงจะพอมินที่นั่น แต่ในเมื่อตัดสินใจออกมาจากบ้านมาแล้ว แกมยังต้องวนรถหาที่จอดอยู่อีกครึ่งชั่วโมง ฉันกับแม่เลยตัดสินใจว่าจะรอ

ฉันนั่งรอคิวอยู่ที่หน้าร้าน พลาดดูแบนเนอร์ขนาดใหญ่ที่ติดอยู่ สิ่งที่ได้โดดเด่นรองจากภาพเนื้ออย่างอันกระตุนน่าย่อยในกระเพาะให้แย่งกันส่งเสียงร้องอยากทำงาน

ก็คือ ตัวหนังสือแสดงราคา 699 บาท ตัวใหญ่โต ซึ่งจะว่าไปก็จัดเป็นราคาที่ค่อนข้างสูงสำหรับลูกค้าระดับกลางๆ แต่ด้วยความที่หมู่บ้านในละแวกนี้ล้วนแต่เป็นหมู่บ้านของคนที่มีฐานะ ถ้าดูจากราคาของบ้านแต่ละหลัง จึงทำให้ร้านอาหารเกือบทุกร้านในคอมมูนิตี้มอลล์วันนี้เนืองแน่นไปด้วยผู้คน ทั้งที่กำลังเริ่ดอร่อยอยู่ในร้าน และที่ยืนรออยู่หน้าร้านเหมือนเราอีกจำนวนไม่น้อย

“คิวที่ 149 สองท่าน ลงชื่อไว้ว่าคุณติ่ม เชิญด้านโน้ตะ 14 ครับ”

ฉันกับแม่พลัดเปลี่ยนกับเนื้ออย่างที่คุณภาพเรียกได้ว่าสมราคา รวมกับความหิวที่ติดตัวมาจากบ้านกันทั้งคู่ ทำให้เราทานกันไปได้มากพอสมควร

“อร่อยสมที่ต้องวนรถครึ่งชั่วโมงมั๊ยแม่?” ฉันกระเซ้าระหว่างที่แม่กำลังย่างเนื้อติดมัน

“อย่าเริ่ม...ขอร้อง” แม่รู้แหวดักคอ

“ฮะ ฮะ ฮ่า ก็แม่ไม่ได้ขับวนหาแข่งแบบหนูนี่ แม่ว่าหวัละเจ็ตร้อยนี้แพงมั๊ย?”

“ราคาประมาณนี้แหละมั้ง แม่เห็นที่โน่นที่นี้ราคาถูกกว่าก็มี แพงกว่าก็มีแล้วแต่ร้าน แล้วแต่เกรดเนื้อ ทำไมละ...อยากซื้อเนื้อกลับไปย่างที่บ้านเอง เหมือนที่ร้านทะเลรวมมิตรเค้าแนะนำเธอ แต่นั่นแพงนะ ต้องเป็นพิน ไหนจะค่าแก๊ส ค่าน้ำค่า...”

“พอเลยแม่...ถามดูเจยๆ เห็นคนเต็มร้าน แถมยืนรอข้างนอกอีกเป็นแถว นั่งนิกเล่นๆ ว่าวันนี้เค้าน่าจะขายได้เท่าไรแล้วอิจฉาเค้าล่ะ”

“ขายของก็ต้องมีต้นทุน ร้านยิ่งใหญ่อ ต้นทุนก็ยิ่งเยอะ เราอย่าไปมองแต่ปลายทางว่าเค้าขายดิบขายดี ยิ่งทำร้านบุฟเฟต์นี่ ทั้งวัตถุดิบ ทั้งพนักงาน ทั้งอุปกรณ์ อะไรต่อมิอะไร เค้าแค่ล้างเตาล้างตระแกรงแต่ละวันนี่ก็เหนื่อยรากเลือดแล้ว เราไม่ต้องเหนื่อยอย่างเค้า พอมีตั้งคั่นน้อยก็มาซื้อเค้ากิน เค้าก็บริการเราอย่างดี แก่หัดคิดอะไรบวกบวกบ้าง หน้าจะแก่กว่าวัยเยอะละ”

“สาธุ” ฉันตัดบทแล้วหันไปให้ความสนใจกับเนื้อที่กำลังเต็นอยู่บนตะแกรงเมื่อเห็นแม่ตั้งท่าจะร่ายยาว

“ทั้งหมดหนึ่งพันหกร้อยสี่สิบหกบาทครับ” พนักงานถือบิลมาวาง

“หะ...เท่าไรนะ คิดผิดหรือเปล่า” คนคิดบวกสะดุ้งหลังจากได้ยินราคา

“โทษนะคะ ไม่ทราบคิดผิดหรือเปล่า เพราะเห็นป้ายหน้าร้านติดไว้ว่าหั่วละ หกร้อยเก้าสิบเก้าบาทนะค่ะ เพราะไม่ได้สั่งอะไรเพิ่มพิเศษเลย ไหน...แม่ขอหนูบิลหน่อย” ฉันทันเริ่มเอะใจ

“เป็น 699 มีบวกบวกนะครับ” พนักงานชี้แจง

“บวกบวกอะไรกันสามสี่ร้อย แล้วทำไมป้ายหน้าร้านไม่เห็นบอกไว้ แบบนี้เจตนาไม่ดีนะ” อ้าว...อยู่ดีดี แม่ก็ชิงชังขึ้นมาซะงั้น สงสัยจะคิดบวกอย่างที่สอนฉันไม่ทัน

“บวกเซอร์วิสชาร์จ์สิบเปอร์เซ็นต์ แล้วบวกแวท (vat) อีกเจ็ดเปอร์เซ็นต์ครับ”

“ไม่เห็นมีแจ้งหน้าร้านเลยคะ พี่ว่าแบบนี้ไม่น่าจะถูกต้องนะ ไหนพี่ขอคุยกับผู้จัดการหน่อย” ฉันท้วงพลงนึกในใจว่า สงสัยจะได้ออกแรงอีกแล้ว เอ้อ...ดวงช่างสมพงษ์กับเรื่องอะไรแบบนี้จ้ะเลยชั้น

“ตั้งแต่เข้ามาที่สามสี่รายแล้วที่ท้วงเหมือนคุณพี่นี้แหละค่ะ วันก่อนหนูโทรไปสาขาใหญ่ว่าจะให้ทำยังไง เคื่ก็บอกให้แจ้งลูกค้าไปว่ากำลังทำป้ายใหม่มาติดอยู่ หนูก็ไม่รู้จะทำยังไง เพราะหนูก็เพิ่งเข้ามาทำงานได้สัปดาห์แล้วก็มีเคสนี้ทุกวัน” ผู้จัดการร้านบ่นให้ฟังด้วยใบหน้าอิดหนาระอาใจ

“อูย...ฉันผิดเต็มๆ เลยนะจ๊ะ คือเรื่องจะเก็บค่าบริการอื่นๆ นอกเหนือจากค่าอาหารนะ เป็นเรื่องสากล จะเก็บก็ไม่มีใครว่าอะไร แต่ประเด็นสำคัญคือต้องแจ้งให้ลูกค้าได้ทราบ เพราะถ้าร้านไม่แจ้ง พี่ไม่จ่ายได้นะค่ะ นี่คนอื่น ๆ เคื่จ่ายกันหมดทุกคนเลยเธอ?”

“คะ...จ่ายหมดคะ บางคนก็ไม่ได้ดู บางคนดูแล้วพอหนูบอกว่าเป็นค่าเซอร์วิสชาร์จ์กับค่าแวท เคื่ก็จ่ายให้ แต่ก็มีคนบ่นเหมือนพี่ทุกวันเหมือนกัน” ดูจากสีหน้าท่าทางแล้ว นางคงไม่รู้จะทำยังไงจริงๆ เหมือนกัน

“เออใจแม่?” ฉันทันถาม

“ไม่จ่าย...จ่ายทำไม มันผิด เป็นร้านอาหาร จะเก็บค่าอะไรเพิ่มเติมแล้วไม่

แจ้จ้ง ขอบคุ้ยกับสาขาใหญ่หน่อย ต่อสายให้ได้มัย?” แม่เริ่มเทคแอคชั่นเต็มรูปแบบ

“วันหยุดแจ้จ้งสาขาใหญ่ไม่ได้อะคะ”

“แจ้จ้งไม่ได้ก็ต้องจ่าย ไม่สนับสนุนร้านเจตนาไม่ดีแบบนี้ นี่ผิดกฎหมายเลยนะ ถ้าร้องเรียนปั๊บ เดี่ยวจะมีคนมาตรวจสอบ ถ้าเค้าเจอว่าไม่ปิดป้ายแสดงชัดเจนว่าจะเก็บอะไร เก็บเท่าไร แล้วไ้บวกรบวกรที่ว่านะ บวกรอะไร บวกรยังงี้ จะบวกรเท่าไร ถูกต้องตามกฎหมายมัย โอ้ย...ทั้งจำทั้งปรับ ตัดคุยกกันหัวโตทั้งผู้บริหารทั้งพนักงานเลยนะ” แม่ขี้

“ไปกันใหญ่แระแม่...แห่ม...น้องเค้าก็ทำได้ประมาณนี้แหละ ถ้าจะเล่นก็ไปเล่นสาขาใหญ่โน่น” ทำไมฉันกลายเป็นคนคิดบวกรแทน

“ไม่จ่าย ใครจะจ่ายก็จ่ายไป ช้นไม่จ่าย ถ้าจะจ่าย ก็ไปเอาไ้บวกรบวกรที่ว่านั้น ออกไปก่อน ไม่ต้องคิดบวกรบวกร แบบนี้นั้นเอาเปรียบผู้บริโภค เอาเปรียบแบบเนียน ๆ ด้วย แล้วอีกอย่าง นี่ร้านบุฟเฟต์ ช้นลูกไปตักเอง ช้นย่างเอง น้ำช้นก็เดินไปตักน้ำแข็งเอง กตเอง ใครมาบริการอะไรช้น? แล้วจะมาเก็บค่าบริการอะไร?” แม่ตีดเครื่องแล้วจะเป็นอย่างนี้...คือไปเรื่อย ๆ

“เฮ้ย...ไม่ใช่แระแม่ ค่าเซอร์วิสชาร์จ ไม่ได้หมายความว่าแจ้จ้งถึงการบริการแบบนั้นอย่างเดียวนะ มันรวมอยู่ในทั้งหมด ไ้เรื่องนี่เดี่ยวไ้หนูคอยอธิบายให้แม่ฟังวันหลัง แต่ตอนนี...แม่จะจ่ายมัย จ่ายเสร็จแล้วจะได้รีบ ๆ ไป คนเค้ารอใช้โต๊ะอีกยาวเหยียด หนูอ้อมแล้วก็เลยง่วงด้วย กลับไปนอนดีกว่า”

“ไม่จ่าย...หัวดีตดินชายช้นก็ไม่จ่าย” แม่ขยับมือขึ้นกอดอก หน้าเซิด คล้ายแม่ตัวอิจฉาชอบทำในละครตอนสองทุ่ม

“โอเค...จ้งหนูจ่ายเอง น้อง...เอาบัตรนี่ แล้วพี่ฝากไปถึงสาขาใหญ่ด้วยนะคะ จะทำอะไรก็ดำเนินการให้เรียบร้อยในเร็ววัน เพราะนี่เดี่ยวพี่กลับถึงบ้าน พี่ก็คงจะร้องเรียนไปถึงหน่วยงานที่เค้ามีหน้ารับผิดชอบว่า มีร้านที่ทำอะไรไม่ถูกต้องอยู่ คือน้องบอกทางพี่ใหญ่ว่า พี่ไม่ได้ตั้งใจเรื่องจะเก็บค่าบริการอื่นๆ เพิ่มเติม แต่พี่อยากให้เห็นทุกคนเห็นชัดเจน ถ้า Net ก็ใส่คำว่า Net ตัวใหญ่ ๆ ใหญ่เท่าหรือใหญ่กว่าราคาไปเลยก็ได้ ถ้าจะมีการเก็บค่าอะไรเพิ่ม อยากจะใส่เครื่องหมายบวกรตัวใหญ่ ๆ ก็ใส่ลงไป ให้คนเห็นชัดชัด น้องก็ไม่ต้องมานั่งฟังพี่หรือลูกค้านั่นๆ บ่น ร้านของน้องก็ไม่ต้องถูกลูกค้านั่งมองว่ามีเจตนาปกปิดในการเรียกเก็บค่าบริการ เพราะตามกฎหมายแล้ว การติดป้ายราคาที่ชัดเจน แสดงให้เห็นว่าเก็บอะไร เก็บยังงี้ เก็บเท่าไร ถือเป็นเรื่องที่ต้องปฏิบัติ แล้วนี่เฉพาะราคาอาหารก็ไม่ใช่ถูก พอบวกรบวกรเข้าไป

ก็เพิ่มเข้าไปอีกสองสามร้อยต่อคน คนที่เค้ารักความถูกต้องเค้าไม่ยอมจ่ายง่าย ๆ แน่ ๆ น้องก็ต้องเจอเรื่องแบบนี้ไปจนกว่าจะมีป้ายที่ชัดเจนถูกต้อง น้องรีบตามเรื่อง เพื่อร้านจะไปจัดแจงแก้ไขปรับปรุงทันก่อนที่ทางที่พี่แจ้เค้าจะมาตรวจสอบ พี่ฝากไว้ด้วยจ๊ะ” ฉันหยิบบัตรเครดิตยื่นให้พนักงาน

“ไ้...คนคิดบวก เจอบวกบวกเข้าไป เต็มใหญ่เลยนะร้านะ” ฉันแซวแม่เมื่อเราอยู่ในรถเรียบริ่

“เฮ้...แกมันว่าถูกต้องเหอ จะบวกค่าอะไรก็ไมแจ้ ฉันไม่ยอมหรอก คนนี้บวกไปเป็นร้อย วันนี้นันเดียวบวกได้เท่าไร แกล้งเอาสมองน้อย ๆ ของแกคิดตามดูนี่...เดียวแกไปร้องเรียนให้เรียบริ่ด้วย ขึ้นถ่ายรูปมาทั้งป้ายหน้าร้าน ทั้งป้ายบนโต๊ะ ไม่มีตัวเลข ไม่มีเครื่องหมายบวกบวกอะไรซ้ำักตัว” แม่ยังไม่จบ ทำท่าจะติดเครื่องต่อ

“เฮาน่า...อย่างน้อย มือนี่แม็กี่เนียน ๆ ไม่ต้องจ่าย ไม่ต้องมีบวกบวกเลยด้วยกินฟรี...ทั้งที่ตัวเองต้องเป็นคนเลี้ยงด้วยซ้ำ หนูว่านะ...ร้ายกว่าร้านนี้ก็แม่หนูนี่แหละ ฮะ ฮะ ฮ่า”

“จะว่าไป สมองแกก็ไม่น้อยนะ ฉลาดเหมือนใครหว่า ฮะ ฮะ ฮ่า”

ขากลับรถไม่ติด...และฉันพอจะเขียนลงในไดอารี่ส่วนตัวได้ว่า

“จะว่าไปแล้ว...นี่ก็เป็นอีกหนึ่งวันอาทิตย์ที่อบอุ่นดี”

ผลการดำเนินการตามคำร้องเรียน

หลังตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวตามคำร้องเรียน พบว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 จริง ทางร้านยอมรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาและยินยอมชำระค่าปรับ

ทั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่ได้กำชับให้ทางร้านแสดงราคาจำหน่ายอาหาร, สินค้า และค่าบริการอื่นๆ นอกเหนือจากราคาจำหน่ายปลีกให้ครบถ้วนถูกต้อง และแสดงไว้ควบคู่กับราคาของสินค้าหรือบริการปกติ ซึ่งทางร้านรับทราบ และยินดีปฏิบัติตาม

ใจจะบวก...ก็บวกไป...ตามใจคิด
 คำภาซี...คำเซอร์วิส...ต้องคิดไว้
 เก็บเงินนี้...ก็เปอร์เซ็นต์...ไม่เป็นไร
 ก็ขึ้นบ้าง...ในชุดในชุด...ให้หนักกัน
 เพราะการดำ...เก็บของ...ทั้งสองฝ่าย
 ยุติธรรม...คือเป็นมาจ...ให้จัดมัน
 คนขงดวัง...คนซื้อดวัง...เราวังกัน
 เพื่อสร้างสรรค์...วันสดใส...ให้สังคม

คดีที่

5

บอภาษาไทย
ให้ฉันเถอะ

เช้าวันหยุดที่สดใส ฉันกำลังอินสุดแรงกับบทบาทของพระเอกซีรีส์เกาหลี เรื่องโปรด ที่ดูค้างไว้มาเนิ่นนาน และตั้งใจจะดูให้แล้วสิ้นวันนี้ และทั้งหมดถูกเบรค ด้วยเสียงแม่ตะโกนดังมาจากชั้นล่าง

“แต่งตัวเต็ม...ไปส่งแม่หน่อย แม่นัดกินข้าวกับน้ำตุ๋”

“แท็กซีดิแม่ หนูจะดูซีรีส์” ฉันตะโกนตอบไปด้วยเสียงที่จริงจังแสดงความ อึดอดที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ไม่เอา...มันไกล น้ำตุ๋อุตส่าห์มาจากต่างจังหวัด ให้นั่งแท็กซีปูเลงๆ ไปมัน ไม่งาม แกลไปส่งแล้วแกค่อยกลับมาดูหนังของแก เดี๋ยวชั้นเลยไปเดินซื้อของกับน้ำตุ๋ต่อ แล้วค่อยเรียกรถกลับทีเดีย...เร็ว...อย่าเนรคุณ”

“อ้ากกกกกกกกกกก” ฉันกรีดร้องในใจไม่ให้มีเสียง

หมดกัน...วันหยุดของช้านนนนนนนนนนน

สองชั่วโมงกว่าที่หมดไปกับการจราจรที่ยังคงหนาแน่นแม้จะเป็นวันหยุด ฉันแวะส่งแม่เจอกับน้ำตุ๋เรียบร้อยแล้วก็ขับรถมาแวะกินก๋วยเตี๋ยวก่อนจะกลับเข้ามา ประจำที่ ดูซีรีส์อย่างเอาเป็นเอาตาย และภาวนาให้แม่อย่ากลับมาบ้านไหน

แม่กลับมาถึงบ้านตอนสองทุ่มเศษ ตอนกับที่ฉันกำลังจะเข้าสู่ EP.สุดท้าย ที่พระเอกกับนางเอกจะได้ครองรักกันหลังจากฝ่าฟันอุปสรรคมา 23 EP. ฉันตกแม่ ตอนที่เดินลงมาเปิดดูเย็นหาขนมเพื่อจะขึ้นไปนั่งดูซีรีส์ต่อ

“กลับไวจ้แม่...นึกว่าพาน้ำตุ๋ไปเที่ยวผับต่อนานๆ มาที น่าจะใสให้สุด จริงๆ กลับพุงนี้ได้นะ หนูไม่รีบ” ฉันหยอแม่ตามประสา

“ผับบ้าบออะไรของแก นี่แม่แยกกับน้ำตุ๋ที่สยามตอนทุ่ม ต่างคนต่างนั่ง แท็กซีกลับ เห็นน้ำตุ๋แกร็บๆ บอกว่ามีนัดต่อ”

“นัดหญาอ่อนแน่ๆ น้ำตุ๋ เอ๊ะ...หรือน้ำตุ๋แกลี้ยงหนุ่มไว้ ฮะ ฮะ ฮ่า”

“ไอ้เต็ม...เพื่อนแม่ เพื่อนแม่ จะเล่นจะอะไรก็เบาๆ หน่อย แล้วนี่ในตู้เย็นมีอะไรกินมัย แม่ทิวจะตายอยู่แล้ว”

“อ้าว...ไปกันครึ่งค่อนวัน ไปถึงสยาม ไม่กินข้าวกินปลากันมาบ้างเลยเธอ”

“กิน...แต่ไม่มีมื่อ ตอนไปซื้อผ้ามีร้านอาหารต่างประเทศอยู่ น้ำตุ๋แกบอกว่

อยากลอง เพราะพวกร้านสุกี้ ร้านปิ้งย่างที่บ้านแกก็มีให้กิน อันนี้ร้านแปลก ๆ ดี ชวนแม่กิน”

“แล้วทำไมยังหิวอะแม่...ไม่ได้กิน หรือกินไม่อร่อย ไม่ถูกปากเหรอ?”

“เดี๋ยวเล่าให้ฟัง ในตู้เย็นมีอะไรบ้าง?”

“มีกล้วยเตี่ยวเปิดอยู่ห่อหนึ่ง ส่งแม่เสร็จหนูแหวะซื้อมา ตั้งใจจะเอาไว้กินมื่อเย็น แต่ไม่เป็นไร ยังใจลูกก็ต้องเสียสละให้แม่ เดี่ยวหนูอุ่นให้ แม่กินให้อร่อยแล้วกันนะ ไม่ต้องสนใจหนูหรอก ว่าหนูจะหิวไส้กัว ปวดท้องหรือเป็นโรคกระเพาะในท้ายที่สุด ยังไงหนูก็รักความมกตัญญู หนู...”

“จะไปอุ่นดีดีหรือจะอุ่นไปแช่เลือดไปดื่ม?” เสียงแม่จริงจังจนฉัน...หนาว

“เฮ้อ...มีแรงเล่าหรือยังแม่ หนูจะได้ขึ้นไปดูซีรีส์ต่อให้จบ EP. สุดท้ายแล้ว”

ฉันถามขึ้นหลังจากนั่งรอแม่วางช้อนและตะเกียบลงบนชามกล้วยเตี่ยวเหมือนเป็นสัญญาณว่าอิมเรียบร้อยแล้ว

“ตกลงได้กินมัย...ข้าวเที่ยง?” ฉันถามต่อ

“กินดิ...แพงด้วย”

“อ้าว...แล้วทำไมไม่อิม?”

“ร้านสวยดีเลย เห็นตัวหนังสือหน้าร้านเหมือนร้านอาหารอินเดีย น่าดูแกก็อยากลอง แกว่าแกอ่านในเวปพันทิปมา เห็นร้านอาหารอินเดียน่ากินหลายอย่าง แล้วร้านแบบนี้ที่ชยันนาไม่มี ก็เลยเข้าไปกินกัน”

“เริ่มต้นมาเหมือนน่าจะได้อิมกันอิมหมีพัมน์ โฉนผกผันต้องเดินหิวโซกลับมามันเย็นนี่ละแม่”

“มันเป็นร้านอาหารอิสราเอล” แม่พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ฮะ ฮะ ฮ่า” ฉันปล่อยก้ากแบบยังไม่ไหว

“จำอะไรของแก?”

“ข้าสิ...เริ่มจะนึกภาพออกอะ ป้าแก่ ๆ สองคน เดินเข้าร้านอาหารอิสราเอล เพราะนึกว่าเป็นร้านอาหารอินเดีย ฮะ ฮะ ฮ่า”

“เดี๋ยวแกละโดนยัยติ่ม ปัญหาไม่ใช่ร้านอาหารประเศไหน แต่ปัญหามันคือพนักงานในร้านก็พูดภาษาไทยไม่ได้ พูดแต่ภาษาอะไรของเค้าล่ะ แล้วแม่กับน่าตุ๊กก็พูด

ภาษาเค้าไม่ได้ แต่มภาษาอังกฤษก็ยังไม่ค่อยกระดิก ถ้าเกินกว่า “I’m fine thank you and You?” หรือ “This is a book” นี่ก็จะไปไม่เป็นแล้ว”

“อ้าว...แล้วไม่เดินออกมาล่ะแม่ ภาษาไม่ได้ อะไรก็ไม่รู้ แล้วจะสั่งเค้ายังงี้?”

“ก็น้าตุ๊นะสิ แกก็บอกว่าดีเลย จะได้ถือโอกาสเรียนรู้อะไร เป็นการเปิดโลก วัฒนธรรมทางด้านอาหาร มันไม่น่าจะยากหรอก เตี้ยวดูในเมนู เค้าเปิดร้านในประเทศไทย ในเมนูมันต้องมีภาษาไทยบ้างล่ะวะ แล้วที่สำคัญ เค้ายกน้ายกทามาให้ แล้วเราก็ดันกินของเค้าไปแล้ว จริงๆ แม้ว่าน้าตุ๊แกอายนะ กลัวเสียฟอร์มถ้าจะลุกออกไป เพราะจะบอกเหตุผลว่าจะรีบไปตามนัด หรือมีธุระด่วนอะไร ก็ไม่รู้ภาษาอีก แกล้งนั่งทำหน้าสวยๆ รอฟพนักงานเค้าเอาเมนูมาให้”

“บรรลั้ยละ อะ อะ ฮ่า” ฉันทู๊ลึกลับจริงจังมาก

“พอกางเมนูพลิกดูปั๊บ แม่เจ้า นอกจากจะไม่มีรูปให้ดูชักรูปแล้ว ตัวหนังสือที่อยู่ในเมนูทั้งเล่ม ยังมีแต่ภาษาอิสราเอลเต็มพริตไปหมด หาภาษาไทยซักตัวไม่เจอ มีภาษาอังกฤษอยู่บ้างประปราย แต่ก็เป็นคำแปลกๆ น่าจะเป็นชื่อเฉพาะ พอพลิกเมนูดูเสร็จ แม่กับน้าตุ๊ก็ประสานสายตากันประมาณว่า เอาใจตีะพวกเรา คือใจแม่ นะ ถอยแล้ว ลุกออกไปตอนนี้ ไปหาเบหมีจับกังข้างนอกกินน่าจะแน่นอนกว่า แต่น้าตุ๊แกไม่เว้ย แกกวักมือเรียกพนักงานมา แล้วแกก็ชี้อะไรสามสี่อย่างในเมนู ให้อพนักงานก็ทำหน้ามึนๆ หนอย แต่ก็ไ้คงอย่างสวยแล้วเดินไปในครัวหลังร้าน พอเค้าเดินกลับไป แม่รีบถามน้าตุ๊ เฮ้ย...ตุ๊ แกสั่งอะไรไปบ้างวะ น้าตุ๊แกบอกยังงี้รู๊ปะ แกบอกว่า...ไม่รู้วะ ซั้นก็ซี้ๆ ไป นึกในใจว่าเอาชื่อสั้นๆ ซักสองอัน ชื่อยาวๆ ซักสองอัน ถึงยังงี้มันก็เป็นอาหารนะ อาจจะรสชาติแปลกๆ บ้างตอนแรกๆ เหมือนในเว็บเค้าว่าไว้ แต่มันต้องกินได้ล่ะนะ”

“โอ้...ใจถึงจริงๆ แล้วสรุปว่าได้กินอะไร ทำไมถึงไม่ม่?”

“ถามเป็นชื่ออาหารหรือเปล่า? อย่าถามเลย เพราะถึงตอนนี้ก็ไม่ว่าไอ้ที่กินนะเค้าเรียกว่าอะไร แต่เท่าที่จำได้ มันจะมีอะไรไม่รู้ละๆ กินแล้วได้กลิ่นเหมือนมะเขือยาวอย่างหนึ่ง มีอะไรเป็นเหมือนถั่วเขียวหรือถั่วลันเตาอบแล้วทอดมาอีกอันหนึ่ง เราก็นึกว่าเป็นของหวาน ปรากฏว่าพนักงานเค้ามาทามือว่าให้เอาจิ้มกับอันนี้ ซึ่งพอจิ้มแล้วรสชาติเหมือนน้ำจิ้มปลาเผาบ้านเราอะ แล้วก็สีสดแตกต่างกับมะเขือเทศอยู่อีกอัน แต่ในงานสลัดก็มีครีมๆ รสไม่คุ้นอยู่ด้วย ภาวนาให้จานสุดท้ายมีเนื้อสัตว์อะไรก็ได้ซักอย่าง จะเป็นไก่ เป็นเป็ดหรือเป็นข้างแมมมอธก็เอาแล้วนาทีนั้น ปรากฏว่า...”

“เป็นแป้งแผ่นใหญ่ๆ” ฉันทา

“ถ้าเป็นแบ่งก็จะอัมลิ อันนั้นนี่ออก แต่ไม่ใช่ กลายเป็นอีกสลด หน้าตาเหมือนจามะก็ แต่น้ำสลดคนละอย่าง สองป้านั่งมองหน้ากันแล้วค่อยๆ ละเลียดกินกันคนละนิดละหน่อยก็วางอุปกรณ์ พนักงานเห็นก็รีบเดินเข้ามาทำหน้าที่แปลกใจแล้วถามอะไรซักอย่าง น่าจะประมาณว่า ไม่อร่อยหรือ ทำไมทานนิดเดียว ซึ่งแม่แค่เคาอยู่ในใจนะ แต่น้ำตื้นของแกรีตอบ โอ้ ไอ แอม โน แองกรี โน แองกรี มีการเอามือจับท้องเพื่อยืนยันความไม่หิวด้วย”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า” ฉันทันอย่างไม่เกรงใจฟ้าดิน

“ตอนจ่ายเงินนี่ ไม่ต้องดูอะไรเลยนะ ดูแค่ตัวเลข ตัวยังคิดมาเป็นเงินไทย ถ้าคิดมาเป็นหน่วย นิวเซคเกล อิสราเอลล่ะก็ มีคนเอามือปาดมูสปาดคอตายในร้านนั้นแล้วแน่ๆ จ่ายเสร็จรีบจูงแขนกันจ้อออจจากร้านอย่างไม่ต้องเหลียวหลังกลับมา มองสิ่งใดทั้งสิ้น พอเรียกแท็กซี่แล้วออกรถได้เรียบร้อย น้ำตื้นก็ทำหน้าที่ตลกตกใจ แม่ก็งั้น ถามว่าเป็นไรตุ ลืมอะไรไว้ที่ร้านหรือ น้ำตื้นก็ไม่ได้ตอบ แต่บ่นพึมพำพอจับใจความได้ว่า...ชิบหายแล้ว เค้เรียกฮังกรี ไม่ใช่แองกรี”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า โอ้ย...แม่ซื่น”

“ตอนนั่งแท็กซี่กลับมาก็เลยเพิ่งนึกได้ว่า ร้านเค้าทำไม่ถูกเหมือนกันนะ มาขายของในประเทศไทย แล้วไม่ได้รับเฉพาะลูกค้าประเทศเค้า มันควรจะมีภาษาไทยอยู่ในเมนูบ้าง ซึ่งจริง ๆ แม่จำได้ว่ามันเป็นกฎหมายเลยแหละว่า ถ้ามาขายของในประเทศไทย พวกรายละเอียดของสินค้าต่าง ๆ หรือเมนูอาหารนี่ ต้องมีภาษาไทยอยู่ด้วยนะ ไม่ใช่พลิกทั้งเล่มเจอแต่ภาษาบ้านตัวเอง แบบนี้คำโน่น คำนี้ จะบอกค่าอะไร ใครจะไปแปลออก นี่มันเรื่องใหญ่อะ แล้วเดี๋ยวนี้ประเทศเราเปิดกว้าง มีร้านอาหารของหลายประเทศที่ไม่เคยเปิดในไทยก็มาเปิดกัน แม้ว่าต้องมีคนแบบแม่กับน้ำตื้นไปเจอเรื่องแบบนี้บ่อย ๆ แน่ ๆ ตีมันว่าไง แม่ร้องเรียนดีมั๊ย?”

“อู๋...ไม่ตีมันแม่ ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่อะไรเลย คนเรามันก็ต้องชวนขายเอาสิ อยากเดินเข้าร้านอาหารเค้า อยากกินของเค้า อยากเสพของเค้า มันก็ต้องศึกษาวัฒนธรรมเค้า แม่อย่าทำตัวเป็นคนขี้ฟ้องหน่อยเลย หม่ม...เออะอะร้องเรียน เออะอะร้องเรียน กลัวเค้าไม่มียานทำหรือ นิด ๆ หน่อย ๆ อย่าไปซีเรียส คราวหน้าเราก็ก้อเข้าไปเข้าร้านแบบนี้ หรือเข้าไปแล้วไม่เห็นภาษาไทยเลย ภาษาอังกฤษเราก็ไม่แข็ง ก็เดินออกมาเท่านั้นทั้งหมดเรื่อง เจ้าคิดเจ้าแค้นแบบนี้...แก่แล้วนะเรานะ อี้หิ หนูขึ้นไปดูซีรียตอนสุดท้ายให้จบซะทีนะ พรุ่งนี้มีประชุมเช้า จะได้ไม่นอนตึกมาก แม่อาบน้ำนอนดีตื่นจิบจิบ” ฉันทุดจบก็วิ่งขึ้นบันได ทั้งให้แม่นั่งหน้าเครียตอยู่ที่โต๊ะกินข้าว บนบันได ฉันทัน

ได้ยินเสียงแว่วๆ ตามหลังมา

“เอ๊ะ มันอะไรแน่นะ โนแอลกรี้ หรือฮังกรี้ อันไหนหิวอันไหนโมโหวะ”

ฉันกด Play ซีดีแผ่น EP. สุดท้าย แล้วนั่งประจำที่พร้อมเป็นผู้ชมที่ดี อ้าว... ทำไมไม่มีซับไตเติ้ลภาษาไทยอะ พยายามปรับจากรีโมททุกปุ่มแล้วก็ไม่เห็นจะมีภาษา ขึ้นมาให้เลือกเหมือนแผ่นก่อนหน้า ฉันกดแผ่นออก ใส่ใหม่ ก็ยังไม่มีซับอยู่ดี ลองเอา แผ่นเก่าใส่เข้าไป ก็มีซับไทยขึ้นปกติ ใส่แผ่นใหม่อีกรอบ ก็ไม่มี เออวะ ไม่มีก็ดูมันแบบ ไม่มีนี่ละ

แล้วฉันก็ค้นพบว่า สำหรับภาษาที่ไม่ใช่ภาษาประจำของเรา การพยายามทำความเข้าใจกับภาษาเหล่านั้นมันช่างยากเย็น และมันก็บั่นทอนรรถรสในการเสพ ซีรี่ย์ไปจนแทบไม่เหลือ ฉบับลั่นนั้น...ภาพของแม่กับน้ำตูในร้านอาหารอิสราเอล ที่ในเมนูทั้งเล่มไม่มีภาษาไทยเลยซักตัวก็ขึ้นมาซ้อน...มันเป็นแบบนี้เอง ฉันเริ่มเข้าใจ ความรู้สึกเหล่านั้น และที่สำคัญ ฉันรู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ อย่างที่ฉันบอกแม่เมื่อ ครู่ แต่เป็นเรื่องใหญ่ที่ควรให้ความสำคัญ ฉันหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดเลข 4 ตัวค้างไว้ แล้วหงนขึ้นดูนาฬิกาบนผนัง พลังนึกในใจว่า

“ตอนนี้ดีแล้ว คงไม่เหมาะ ไว้โทรพรุ่งนี้ดีกว่า”

ผลการดำเนินการตามคำร้องเรียน

หลังตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวตามคำร้องเรียน พบว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 จจึง ทางร้านยอมรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาและยินยอมชำระค่าปรับ

ทั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่ได้กำชับให้ทางร้านเพิ่มเติมข้อความหรือรายการที่แสดงควบคู่กับราคาจำหน่ายสินค้า เช่น รายการอาหาร ให้มีภาษาไทยอยู่ โดยจะมีภาษาอื่นด้วยก็ได้ ซึ่งทางร้านรับทราบ และยินดีปฏิบัติตาม

มีประกาศ...กำหนด...เป็นกฎให้
ต้องแสดง...ภาษาไทย...ไว้ด้วย
เพื่อลูกค้า...คนไทย...ได้อ่านดู
ละเอียดยุ...ถูกต้อง...ไม่ข้งไร
ตัวเลขอ่าน...ชัดเจน...เป็นอารบิค
ไม่มีการ...ทุกตึก...หรือขอได้
ไม่ว่าบ้าง...สินค้า...ภาษาใด
อย่าลืมวาง...ภาษาไทย...ไว้ด้วยกัน

คดีที่

6

เลือกซักทางได้ไหม...
ฉันเดาใจเธอไม่ออก

“ใครมาอะแม่?” ฉันตะโกนถามเพราะได้ยินเสียงเหมือนแม่กำลังคุยกับใครอยู่ ขณะที่กำลังเขียนคิวเตรียมตัวจะออกไปทำงาน

“พี่แอมมาลูก...เอาน้องมาด้วย ลงมาเล่นกับน้องก่อนค่อยไปทำงานนะ” แม่ตะโกนกลับขึ้นมา

“ค่า...เดี๋ยวลงไปแม่ อีกนิดจะคล้อยตัวแล้ว”

“พี่แอม” ที่แม่พูดถึง เป็นลูกสาวของลูกพี่ลูกน้องของแม่ อายุมากกว่าฉันปีเดียว ครั้งล่าสุดที่เจอกันคือเมื่อประมาณสามสัปดาห์ก่อน แกะมาบอกแม่ว่าจะกลับไปแต่งงานที่อยุธยา เสียงเด็กผู้หญิงที่ดังลอดขึ้นมา ทำให้พอเราได้ว่าลูกแกน่าจะซักสามขวบได้แล้ว เพราะพูดฟังเป็นคำชัดเจน แล้วมีเสียงวิ่งเล่นโครมครามพอประมาณ

“สวัสดีพี่แอม มาเยี่ยมแม่หรือคะ สวัสดีแม่ ลูกก็ซบแล้วละคะ” ฉันจบประโยคโดยหันไปทางแม่

“สามขวบได้แล้ว กำลังนำพิตเลย” แม่ตอบแทนพี่แอม ที่ฉันเห็นนั่งตาแดงๆ อยู่

“ปาว...ฉันหมายถึงแม่นะ มีลูกก็ซบแล้ว อออิ”

“ฉันไม่มีลูกเป็นคน มีลูกเป็นควาย” แม่สวนกลับ เรียกรอยยิ้มบางๆ จากหน้าพี่แอมได้

ฉันอุ้ม “อ้อม” ลูกสาวพี่แอมมานั่งตัก พี่แอมนั่งนิ่งเงียบ ในขณะที่แม่เริ่มเล่าว่า พี่แอมแกจับไว้ว่าแฟนแกแอบไปมีผู้หญิงอีกคน ก็เจ้าชู้ตามประสาผู้ชายนั่นแหละ พี่แอมแกเลยนัดให้มาเคลียร์กัน ปรากฏว่าผู้ชายแบ่งรับแบ่งสู้ บอกทางนั้นก็รัก ทางนี้ก็เป็นอย่างนี้ ไม่รู้จะทำยังไง พี่แอมแกไม่อยากให้คาราคาซัง แกก็เลยมาปรึกษาแม่ว่าควรจะทำยังไงดี

“หาผิวใหม่พี่...เยอะเยอะ...เดี๋ยวหนูแนะนำให้ ชอบแบบไหน ชิคแพคมัย?” ฉันแหย่เล่น อยากให้พี่แอมรู้สึกผ่อนคลายบ้าง

“เดี๋ยวชั้นเขวี้ยงด้วยไอโฟนสิบเลยนี่ คนเค้ายิ่งเสียใจๆ อยู่” แม่เงื้อมมือทำท่าจะเขวี้ยงจริง

“อะแหม...ล้อเล่นนะแม่ หนูแค่ไม่อยากให้พี่แอมเสียใจเท่านั้นแหละ คนเรานี้

ก๊าะ อันนั้นก็เอา อันนี้ก็อยากได้ แล้วก็มีให้มันซ้ำซ้อนกัน ไม่ชัดเจน สุดท้ายเดือดร้อนกันไปหมด”

“แหม่ แหม่ แหม่ พวกยังหาสามีไม่ได้นี่ปากดีจริง ๆ นะ” ฉันทกับแม่ก็หยอกกันแรงแบบนี้เป็นสรวน

“ใครหาไม่ได้?...หนูไม่เอาเองแหละแม่ อยู่เป็นโสดให้ผู้ชายเสียตายนั่น ออ”

“วันนี้เลิกงานก็โมงละ ถ้าไม่เย็นมาก พาพี่แอมกับลูกเค้าไปเดินเล่น หออะไรกินที่ห้างหน่อยสิ คินนี่พี่แอมเค้าจะนอนที่นี่ แล้วเดี๋ยวพรุ่งนี้เค้าถึงจะกลับ”

“ไม่...ไม่มีดังค์” ฉันทตอบทันทีพร้อมกับการทำแบบมือขอ

“เดี๋ยวจะโดนยัยนี้ ไปไป รีบไปทำงาน เดี่ยวแม่หาข้าวหาลาให้พี่แอมเค้ากินก่อน”

“พี่แอมอย่าไปฟังแม่เยอะนะ วยทองแล้ว...โอ้ย!”

หมอนอิงลอยจากมือแม่มาลงหัวฉันทพอดีราวกับจับวาง ฉันทหันไปสวัสดีแม่และพี่แอม แล้วรีบออกจากบ้าน

ระหว่างนั่งรถไปห้างที่ห่างจากห้างพอสมควร พี่แอมเล่าเรื่องของแฟนให้ฟังหลายอย่าง ส่วนใหญ่จะหนีไปทางความเจ้าชู้ รักสนุก ของเค้า แต่ข้อดีเค้าก็มีอยู่เยอะ คือยังเป็นคนรักครอบครัว ดูแลทุกเรื่องได้ดีอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง จะมีให้เสียใจก็เรื่องนี้เป็นครั้งแรก แต่เป็นครั้งใหญ่ พี่แอมแก้ทำใจไม่ได้ อยากจะเลิกก็เป็นห่วงลูก จะรู้สึกขาด ส่วนนี้แกก็เสียตายนั่นแหละ เพราะว่ารักกันมานานก่อนจะแต่งงานกัน เป็นเรื่องเป็นราว ฉันทก็ได้แต่คอยพึมพำรับ เออ อือ ออ ไปตามเรื่อง เพราะเป็นเรื่องของครอบครัวชาวบ้าน ฉันทเองก็ไม่อยากจะไปยุ่งมากนัก เพราะฉันทคิดว่า ปัญหาบางอย่างมันก็เป็นเรื่องซับซ้อน เราไม่ได้อยู่ตรงนั้น เราจะไปตัดสินใครหรือออกความเห็นอะไรก็ต้องระมัดระวังให้มาก

หลังทานข้าวเสร็จ ฉันทดูเวลาแล้วยังไม่ตึกมากนัก เลยพาพี่แอมกับน้องอ้อมเดินเล่นดูข้าวของในห้าง จนมาถึงแผนกของเด็กเล่น น้องอ้อมก็ไปหยุดยืนอยู่หน้ากล่องตุ๊กตาโพนี แล้วหันมาบอกแม่เค้า

“แม่...เอาอันนี้ อยากได้โพนี” น้องพุดพลางชี้มือไปที่กล่องตุ๊กตา

“ไม่เอาลูก...อันนี้มันแพง อาทิตย์ที่แล้วแม่เพิ่งซื้อให้ตัวนึง ยังเล่นไม่ทันเบื่อ

เลยไม่ใช่เหรอ”

“หนูอยากได้อะ นะคะ แม่แถมซื้อให้หนูนะคะ แล้วหนูจะไม่ดื้อ ไม่ซน ไม่เขียนฝาผนังแล้ว แม่แถมซื้อให้หนูนา” ตาย...น้องแถมก็มีเสียงสอง เสียงสามแต่เด็กเลยว้ย

“ไม่เอาลูก อย่างงเง ถ้าอย่างงแบบนี้ น้ำดื่มไม่พามาแล้วนะคราวหลัง”

“เอาโพนี่ จาเอาโพนี่ แม่แถมซื้อให้หนูหน่อย” น้องอ้อมเริ่มเข้าสู่กระบวนการท่ายาวชนพิชิตฝัน

ฉันขยับเข้าไปดูกล่องตุ๊กตาใกล้ๆ เห็นป้ายราคาติดไว้ว่า 1,200 บาท พลังนึกในใจว่า พี่แถมกับลูกก็คงไม่ได้มาบ่อย ตอนเค้าแต่งงาน ฉันเองก็ติดงานไม่ได้ไปร่วมงาน ได้แต่ฝากซองไปกับแม่ ถ้าจะซื้อตุ๊กตาซักตัวเป็นของขวัญให้หลาน ก็คงจะไม่น่าเกลียด แล้วราคาก็ถือว่าไม่เหนือปากว่าแรงนัก

“พี่แถม ให้หนูซื้อเป็นของขวัญให้น้องนะคะตัวนี้” ต้องบอกแม่เค้าก่อนเดี๋ยวเค้าไม่รู้จะคิดว่าเราจะอวดร่ำอวดรวยอะไร มันจะไม่งาม เหมือนที่แม่สอนฉันมาตลอด

“อย่าเลยติ่ม ของไม่ใช่ร้อยสองร้อย มันแพง แล้วน้องก็มีเยอะแยะแล้วที่บ้านนะ เด็กก็แบบนี้แหละ เห็นอะไรก็ร้องจะเอา”

“ไม่เป็นไรหรอกพี่ อันนี้ไม่แพงมาก หนูก็ได้เจอน้องบ่อยๆ นึกว่าจะได้เจอกันอีกก็ไม่วู้เมื่อไหร่ นะพี่ ให้หนูซื้อให้น้องนะ” ฉันเติมความอ่อนลงไปให้น้ำเสียงเมื่อเห็นท่าที่พี่แถมโอนอ่อนผ่อนตาม ฉันก็หยิบกล่องไปจ่ายเงินที่แคชเชียร์

“หนึ่งพันหกร้อยห้าสิบบาทครับ” พนักงานขายแจ้งราคาสินค้า

“เฮ้ย...ไม่ใช่ราคานี้ เมื่อกี้พี่ดูเห็นหนึ่งพันสองร้อยบาทเอง น้องดูดีดี” ฉันมั่นใจว่า ฉันไม่ได้เลอะเลือนขนาดอ่านตัวเลขผิดไปเป็นหลายร้อยขนาดนั้นแน่ๆ

พนักงานหยิบเครื่องสแกนบาร์โค้ดมาสแกนใหม่ แล้วก็ยืนยันค่าเดิม

“เท่านี้แหละครับพี่ หนึ่งพันหกร้อยห้าสิบบาทครับ”

“ไม่ใช่ละะ ไหนขอพี่ดูหน่อย” ฉันคว้ากล่องจากมือพนักงานมาดูตำแหน่งที่ปิดป้ายราคา

“นี่ไง ป้ายราคาหนึ่งพันสองร้อยบาท” ฉันชี้ให้ดูป้ายข้างกล่อง

“อ้อ สงสัยนั้นเป็นราคาเก่าละครับ อาจจะเป็นตอนโปรโมชันแล้วไม่ได้แกะออก ราคาปัจจุบันคือราคาที่แจ้งนะครับ หนึ่งพันหกร้อยห้าสิบบาทครับ” พนักงานก็อีกอึก เนื่องจากเพิ่งเห็นบาร์โค้ดตรงตำแหน่งที่ฉันชี้ให้ดู ซึ่งเป็นคนละตำแหน่งกับบาร์โค้ดที่พนักงานสแกนเมื่อสักครู่

“อ้าว...แล้วตอนนี้ขึ้นราคาแล้วหรือ?...ของเคยลดตั้งสี่ห้าร้อยนะ”

“ไม่ได้ลดแล้วครับ เพราะนี่เป็นบาร์โค้ดอันล่าสุดนะครับ”

“เดี๋ยวนะ คือพี่ไม่รู้หรอคะ ว่ามันเคยลดหรือไม่ลดอะไรยังไง แต่พี่ก็อ่านป้ายราคาที่ติดอยู่ แล้วพี่ก็ไม่ได้เห็นอีกป้ายราคาที่น้องสแกนนั้น คือพี่ว่าถ้าแบบนี้มันเป็นความผิดของทางห้างนะ ที่ไม่จัดการดูแลให้เรียบร้อย ติดป้ายซ้ำซ้อน แล้วพอตอนคนมาจ่าย คิรราคานั้นที่สูงกว่า ถ้าสมมติพี่ไม่ได้ดูหรือไม่ได้เอะใจ ก็คือห้างก็ได้รับประโยชน์ไปใช่หรือเปล่า? แล้วนี่เอายังไง สรุปว่าถ้าพี่จะซื้อ ก็ต้องซื้อพันหกห้าสิบ ใช่มั้ย?”

“ครับพี่” พนักงานพูดกลางทำท่าจะดึงป้ายราคา 1,200 บาทออกจากกล่อง

“เดี๋ยวนะ ไม่ต้องดึง พี่ซื้อราคาที่น้องว่าแหละ แต่ขอพี่ถ่ายรูปไว้หน่อย” ฉันหยิบบัตรเครดิตขึ้นมาส่งให้ ระหว่างที่พนักงานทำรายการ ฉันถ่ายรูปป้ายราคา และกล่องที่วางอยู่ตรงที่โชว์เก็บไว้

ฉันว่าไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ มันก็ควรมีใครได้รับบทเรียนจากเรื่องนี้กันซักหน่อย

“แล้วพี่แถมคิดว่าเขาจะยังทำอะไรต่อคะ?” ฉันถามระหว่างขับรถกลับบ้าน ส่วนน้องอ้อมนอนกอดตุ๊กตาโปนีหลับอยู่เบาะหลัง

“ยังไม่รู้เลย แต่คิดว่าคงจะกลับไปถามเค้าให้ชัดเจนอีกที บอกเค้าว่า ยังไงเค้าก็ต้องเลือก คือบางที่เราก็มารู้หรอว่ามันเกิดจากอะไร อาจจะเป็นเพราะเราเองก็มีส่วน หลังๆ มาเนี่ยพี่ก็หงุดหงิดกับเค้าบ่อย ยิ่งต้องเลี้ยงน้องอ้อมคนเดียวระหว่างที่เค้าไปทำงานหลายๆ วัน บางทีมันเหนื่อยมากๆ พอเห็นหน้าเค้าแล้วก็มีรู้สึกแบบหงุดหงิดโดยไม่มีเหตุผล บางครั้งก็ทะเลาะกันแล้วพี่ก็ดำกว่าเค้าแรงๆ มันก็อาจจะเป็นเหตุผลหลักให้เค้าไปมีคนใหม่ได้ง่ายขึ้น”

“โอ้...แม่พระที่แท้ทรู” ฉันฟังแล้วนึกในใจ

“พี่ว่าเดี๋ยวก็คงเคลียร์กันได้แหละ ยังไงก็มีลูกด้วยกัน แล้วพี่ก็คิดว่า ถ้าเราทำดีกับเค้ามากขึ้น คุยดีดี พูดดีดี เอาอกเอาใจเค้าเหมือนแต่ก่อน เค้าอาจจะตัดสินใจเลิกกับคนนั้นก็ได้ เพราะก็เพิ่งคบกันมาไม่นานมาก ตี๋ไม่ต้องห่วงพี่หรอ เท้าที่

พามาเที่ยวมาเล่นนี่ก็สบายใจขึ้นเยอะแล้ว บางเรื่อง เราก็ต้องผ่านมันด้วยตัวเองนะ”

“หนูเอาใจช่วยนะพี่ ถึงหนูจะแอบไม่เห็นด้วยกับพี่บางเรื่อง แต่ก็เคารพการตัดสินใจ ก็ขอให้มันเป็นไปอย่างพี่คาดหวัง แต่ถ้ามันไม่เป็น พี่ก็ไม่ต้องไปยึดติดอะไรมากนักละ แค่ว่าอย่างไงก็ให้เค้าเลือกมา เราก็เลี้ยงลูกเราให้ดี มีอะไรให้ช่วย พี่บอกหนูได้ตลอดนะ”

“ขอบคุณมาก ๆ ตี๋ม”

ติ๊กแล้ว...ฉันยังนอนพลิกไปมาไม่หลับ ในหัวคิดถึงเรื่องพี่แอมเข้าไปเข้ามาความรักนี้...พอมันเกิดความซับซ้อนขึ้น มันน่าเหนื่อยใจจริง ๆ นะ มาก่อนหรือมาหลัง บางทีมันก็ได้สำคัญเท่าเขาจะตัดสินใจยังงี้ เราจะตัดสินใจยังงี้ อีกคนจะตัดสินใจยังงี้

จะบอกว่าใครถูกใครผิด ก็คงบอกยาก เพราะเอาเข้าจริง ก็คงไม่มีให้อยากให้เกิดความผิดพลาดทำนองนี้ขึ้น แต่ก็นั่นแหละ ในฐานะที่เราเป็นคนดูแลความรัก เราก็ต้องคอยสอดส่องความถูกต้องเรียบร้อยของเรา อย่างน้อยพอมีอะไรมากระทบ เราจะได้บอกตัวเองว่า เราได้ทำตัวอย่างที่สุดแล้ว ไม่ใช่เราเองก็ยังตอบตัวเองไม่ได้ว่า ทำในสิ่งที่ถูกต้องที่สุดหรือยัง? พอมิ่เรื่องขึ้นมาทีก็อ้าว อึ้ง ๆ สุดท้ายสิ่งเหล่านี้ก็จะสร้างปัญหาให้เราจนได้...เฮ้อ!

“ป้ายราคาก็เช่นกัน”

ผลการดำเนินการตามคำร้องเรียน

หลังตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวตามคำร้องเรียน พบว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 จริง ทางร้านยอมรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาและยินยอมชำระค่าปรับ

ทั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่ได้กำชับให้ทางร้านตรวจตราความถูกต้องชัดเจนของป้ายราคาสินค้า ว่ามีการเข้าช้อนหรือผิดพลาดที่ใดอยู่เสมอ ซึ่งทางร้านรับทราบ และยินดีปฏิบัติตาม

ตกลงใจ...บ้างใหม่...หรือบ้างเก่า
มีข้าพชน...หรือเปล่า...ต้องให้แม่น
ราคาเก่า...หรือใหม่...อันไหนแทน
ต้องมีแผน...ตรวจตรา...อย่าวางใจ
ป้องกันความ...สับสน...ของคนซื้อ
คนขายต้อง...จัดถือ...เป็นเงื่อนในตุ้
คนซื้ออย่า...เห็นเล็กลง...ปล่อยปล่อยไป
ผิดสังเกต...ที่ไหน...ให้ร้องเรียน

คดีที่

7

ยังไม่เจอ...ไม่ได้
หมายความว่าไม่มี!

“อย่าเพิ่งขึ้นข้างบน เอาของเข้าตู้เย็นแล้วเช็คดูบิลชีว่ามีอะไรผิดปกติมั้ย?”
แม่กำชับฉันเหมือนทุกครั้งที่ไปซื้อของเข้าบ้านกลับมา

“โอ้ย...เช็คอีกเหอะแม่ เช็คก็ครั้งก็ไม่เห็นเคยเจอว่ามันผิดอะไรเลย แม่ไม่เบื่อบ้างเหอะ” ฉันบ่นไปตามประสาด้วยความขี้เกียจปนกับความง่วงนอนขั้นสุด

“สิทธิประโยชน์ของเรา จะเบื่อทำไม? แค่อ่านสามสิบรายการ ไม่ได้เยอะแยะมากมายอะไร ที่เห็นนอนอ่านนิยายเล่มหนาๆ ได้เป็นวันครึ่งวัน ไม่เห็นบ่นว่าเบื่อบ้าง”

“มันเหมือนกันที่ไหนล่ะป้า?”

“ใครป้าแกล...เดี่ยวจะโดน” พ่อแม่เริ่มเสียงแข็ง แน่นอนว่าคนที่อ่อนด้อยเป็นฉัน

“ตม...จำไว้นะ อะไรก็แล้วแต่ที่เราไม่เห็น หรือยังหามันไม่เจอ ไม่ได้หมายความว่ามันไม่มีนะ ใจความผิดพลาดนั้นมันเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาแหละ แล้วถ้ามันเป็นเรื่องของเราโดยตรง เราเสียเวลากับมันเพิ่มขึ้นอีกนิดหน่อย ถ้าเขาผิด เราจะได้แก้ให้มันถูก หรือถ้าเราผิด เราก้จะได้แก้ให้มันถูกอีกเหมือนกัน มันมีอะไรไม่ดีตรงไหนเหอะ?”

อย่างที่ผมเคยบอก ฉันกับแม่สนิทกันมาก และยิ่งสนิทมากขึ้นหลังจากพ่อไม่อยู่กับเรา และตั้งแต่ฉันจำความได้ ทุกครั้งที่แม่ไปซื้อของกลับมา แม่จะต้องมีเวลาให้การนั่งเช็คบิลกับของที่ซื้อว่าถูกต้องตรงกันครบถ้วนมั้ย และตั้งแต่ฉันจำความได้อีกเหมือนกัน แม่ก็ไม่เคยเจออะไรผิดพลาดเกี่ยวกับมันเลยซักครั้ง จนฉันต้องเหินแม่บ่อยๆ เวลาแม่บังคับให้ฉันเช็คแทนแม่ว่า ต่อให้เจอ ถ้ามันผิดสิบบาท ยี่สิบบาท แม่กลับไปทวงเค้า ค่ารถมันก็เท่าไรเข้าไปแล้ว มันจะคุ้มเหอะ? ซึ่งแทบทุกครั้ง แม่ก็จะตอบด้วยเสียงอั่นนุ่นนุว่า

“มันไม่ได้เกี่ยวกับคุ้มไม่คุ้ม มันเกี่ยวกับความถูกต้องหรือผิดพลาด สิบบาทยี่สิบบาท มันอาจจะเล็กน้อยสำหรับเรา แต่อาจจะมากสำหรับคนอื่นก็ได้นะ”

ฉันได้แต่พยักหน้าหงึกหงิก แล้วก็หันหน้าก้มตาเช็คต่อไป โดยมีแม่นั่งกำกับอยู่ข้างๆ จนเสร็จเสมอ

“ใช้โลชั่นยี่ห้อไหนด้วยเหรอ?” แม่ถามตอนฉันกำลังจะออกไปทำงานในเช้าวันหนึ่ง

“เปล่าแม่ หนูไม่ได้หยิบมานะ มาได้ไง” ฉันตอบไปตามความจริง เพราะไม่เคยใช้โลชั่นยี่ห้อไหน

“ในบิลก็ไม่มี ไม่รู้ติดมาตอนไหน หรือมีใครวางไว้บนเคาน์เตอร์แคชเชียร์ แล้วเปลือยหยิบใส่ถุงรวมกันมา วันนี้เลิกงานแวะไปคืนให้หน่อยสิ”

“ห๊ะ...เอาโลชั่นไปคืนนี่นะ ขวดยี้ไม่เก็นร้อยแม่ เอาเก็บไว้ใช้ก็ได้มั้ง ไม่ใช่ก็วางๆ ไว้ ร้อยเดียวนี้ ห้างเค้าไม่สะเทือนหรอก”

“ถ้าเป็นห้างของแก แกจะคิดอย่างนี้มัย...ตอบ”

“แหะ แหะ...หนูไปทำงานก่อนนะแม่ มีประชุมเช้า” ฉันตัดบท แล้วรีบวิ่งออกจากบ้านมาสตาร์ทรถ

พร้อมกับลืมเรื่องโลชั่นขวดนั้นไปสนิทใจ

“เฮ้ย...ติ่ม โรงพยาบาลเค้าโทรมาบอกว่าแม่โดนรถเฉี่ยวอะ แต่ไม่เป็นไรมาก งานไหนแกรีบอยู่ แกฝากชิ้นไว้ได้ แล้วรีบไปดูแลแม่ไป” เพื่อนที่ออฟฟิศแจ้งข่าวร้ายกับฉัน ตอนฉันกลับมาจากทานข้าวกลางวันข้างนอก

“เฮ้ย...จริงดิ งั้นฝากด้วยนะ เตี่ยว่ากัน”

ฉันเหยียบคันเร่งสุดชีวิต โชคดีที่บายวันนั้นรถไม่ติดมาก และโรงพยาบาลก็อยู่ไม่ไกลจากออฟฟิศมากนัก

“เป็นไงบ้างแม่” ฉันระล่ำระลักถามตั้งแต่เปิดประตูเข้าไปถึง

แม่นอนดูทีวีอยู่อย่างสบายใจ ถึงแม่จะมีผ้าพันแผลพันอยู่ทั้งบริเวณแขนและหัวเข่า และแก้มข้างเดียวกันก็มีรอยช้ำเป็นแถบ แต่แม่ก็หันมายิ้มให้ฉันทันทีที่ได้ยินเสียง

“จะทำไม ไม่อยู่ทำงานไป ลาบ่อยๆ เตี่ยเค้าก็ไล่ไปนอนดูซีรีส์อยู่บ้านเลยหรอก” แม่ยังมีอารมณ์ฉุน

“มาเยาะเย้ยหรอก ฮะ ฮะ ฮ่า” ฉันหัวเราะ ทั้งที่น้ำตาปริ่มๆ อยู่ขอบตาด้วยความดีใจที่เห็นแม่ไม่เป็นอะไรมาก

“แม่ไปทำยังงัยให้โดนเฉียวเนี่ย?”

“ไปซื้อของที่ซูเปอร์นี่แหละ ตั้งใจว่าวันเสาร์นี้จะแกงเขียวหวานไก่ให้ครบวันเสียพ่อแก เดินออกมาจะเรียกแท็กซี่ไม่ทันระวัง มอเตอร์ไซด์ขับย้อนศรมาโครมเลยสิ”

“ทำไมไม่รอหนูเลิกงานเนี่ย แล้วเจ็บมากมี่ยอะ?”

“ถามแม่ทำไม แกต้องไปถามมอเตอร์ไซด์ เห็นเค้าว่าเจ็บสาหัส”

“เฮ้ย...พูดเป็นเล่นนะแม่”

“เออ...พูดเล่น เจ็บนิดหน่อย แต่ดีแล้ว เดินจะได้ระวังขึ้น อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ ปีนี้ก็สามสิบสองแล้ว”

“หนูคงกลับไปทำงานได้สบายใจแล้วละ มุกเรียวดขนาดนี้”

“หมอบอกว่านอนโรงพยาบาลดูอาการสองคืน ไม่มีอะไรก็ไปเที่ยวผับต่อ เฮ้ย...กลับบ้านได้” นี่ละแม่ชั้น

เลิกงานวันต่อมา หลังแวะเยี่ยมแม่แล้ว ฉันแวะไปซื้อของหลายอย่างเข้าบ้าน เพราะวันที่แม่ไปซื้อต้นประสบอุบัติเหตุซะก่อน พอกลับถึงบ้าน ฉันตั้งใจจะไปอาบน้ำนอน แต่ก็รู้สึกแปลกๆ ที่จะได้ไม่ได้ใช้คิลกับของที่ซื้อมาเหมือนทุกครั้งที่แม่ต้องคอยเคี่ยวเข็ญให้ทำ เลยตัดสินใจนั่งลงเช็ค ซึ่งของไม่ได้เยอะมากเหมือนทุกครั้ง

“น้ำยาถูพื้น 104 บาท โอเค น้ำยาล้างจานแพ็ค 3 ถม 1 โปร 145 โอเค ผงซักฟอก น้ำยาปรับผ้านุ่มแพ็ค 295 อ้าว...หน้าแพ็คปิดสติ๊กเกอร์โปรโมชันพิเศษ 239 นี่นา เออ...มันผิดจริง ๆ ด้วยอะ”

ฉันเช็คอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ แล้วก็พบว่า ราคาในบิลกับราคาที่แปะอยู่หน้าแพ็คเป็นคนละราคากัน ถึงตรงนี้ ค่าพูดบางคำของแม่ก็ดังขึ้นในหู

“ติ่ม...จำไว้นะ อะไรก็แล้วแต่ที่เราไม่เห็น หรือยังหามั่นไม่เจอ ไม่ได้หมายความว่ามันไม่มีนะ”

พรุ่งนี้แม่จะได้กลับบ้านแล้ว...คิดถึงแม่จัง

อาทิตย์ถัดมาแม่ก็หายเป็นปกติ วันเสาร์ที่จะถึงแม่ว่าจะแกงเขียวหวานให้สมความตั้งใจ เลยชวนฉันไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ต เราเลือกซื้อของกันตามปกติ จนระหว่างที่เรายื่นรอจ่ายเงินอยู่นั้น พนักงานสามคนก็เดินตรงมาที่แม่ ในมือมีกระเช้าใบใหญ่ด้วย ฉันงง...ว่าเกิดอะไรขึ้น

“สวัสดิ์ครับคุณป้า ผมในฐานะตัวแทนของซูเปอร์มาร์เก็ต ได้รับทราบจากพนักงานว่าคุณป้าประสบอุบัติเหตุโดนรถเฉี่ยวชนที่หน้าห้างของเรา และข้าวของที่ซื้อต้องเสียหาย ผมจึงนำเรียนผู้บริหารให้ทราบ และแจ้งเพิ่มเติมด้วยว่า คุณป้าได้นำโลชั่นที่ไม่มียอยู่ในใบเสร็จมาคืนให้กับเรา และได้ประสบอุบัติเหตุในวันนั้น ทางผู้บริหารจึงซาบซึ้งในน้ำใจของคุณป้า สั่งการให้ผมนำกระเช้าของขวัญ พร้อมบัตรกำนัลมูลค่าหนึ่งหมื่นบาทมามอบให้กับคุณป้า เพื่อชดเชยในค่าของที่เสียหาย รวมทั้งตอบแทนในน้ำใจและความดีที่คุณป้ามี และในโอกาสนี้ขอให้คุณป้ามีสุขภาพแข็งแรง มีความสุข และเป็นลูกค้าที่ดีของเราตลอดไป ด้วยความยินดีอย่างยิ่งครับ”

พอพนักงานคนถือกระเช้ากล่าวจบ แคชเชียร์บริเวณที่เก็บเงินใกล้เสียงหลายคนก็ปรบมือให้กับแม่พร้อมๆ กัน วินาทีนั้น น้ำตาของฉันทไหลโดยไม่รู้ตัว หลายสิ่งที่แม่เพียรพยายามสอนฉันมาตลอดชีวิตของฉัน ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก จนเติบโตขึ้นมา มีหน้าที่การงานแล้ว วันนั้นมันได้ยืนยันกับฉันว่า แม่ไม่เคยพูดผิด และสิ่งที่แม่สอนให้ฉันทำมาตลอดชีวิตก็มีคุณค่ามากเกินกว่าจะเข้าขอบคุนใดไหนๆ ในโลกนี้

“ยิ้มแก้มปริเลยนะคนดี แฮ่ม แฮ่ม แฮ่ม” นันแซวแม่เมื่อรถติดไฟแดงแรก
หลังจากออกจากซูเปอร์มาร์เก็ต

“เห็นหรือยัง ทั้งเรื่องความละเอียดรอบคอบ ทั้งเรื่องความซื่อตรงที่เราคร
มีไว้ในสำนึกของตัวเองตลอดเวลา ทั้งหมดมันจะส่งผลให้เราไม่วันใดก็วันหนึ่ง ไม่
ทางใดก็ทางหนึ่ง เห็นผลแล้วก็จำเอาไว้ให้ขึ้นใจ”

“สาธุ” จั๊นยิ้ม

“หิ้งนี้แค้กตินะ ทำแบบนี้ได้ใจลูกค้า ความผิดพลาดมันเกิดขึ้นได้เสมอแหละ บางครั้งเราก็ได้ประโยชน์ บางครั้งเราก็เสียประโยชน์ แต่ไม่ว่าจะเป็นด้านไหน เราก็ควรจะแก้ไขทำให้มันถูกต้อง ทีหลังเวลาให้เช็คบัลก็ไม่ต้องอิดออด”

“ไม่เอาอะ ไม่อยากโดนรถเฉี่ยว อี้ อี้ โอ้ย”

แม่เอื้อมมือมาหยิกฉันที่แขนแรง ๆ หนึ่งที่

“นี่แม่...ถามจริง ๆ นะ ตั้งใจจะแกลงเฉี่ยวหวาน หรือตั้งใจจะเอาโลชั่นมาคืน
เค้ากันแน่...เอาจริง ๆ”

“ตั้งใจทั้งสองอย่างแหละ มาซื้อของแล้วก็หยิบติดมือมาคืนเค้าด้วยที่เดียว
ของไม่ใช่ของเรา เอาไปใช้ก็ไม่สบายใจหรอก”

“บัตรกำนัลหนึ่งนี่ก็ไม่ใช่ของเรานะแม่”

“แหม...ถ้ารู้ว่าแกลงปากดีแบบนี้ เอาซูชิยัดปากให้ตายไปตั้งแต่แบเบาะซะ
ดีกว่า”

“ถามอีกเรื่องสิแม่ สมมติว่าแม่เช็คเจอว่าห้างเค้าคิดราคาในบิลเกินราคา
ของจริง ๆ แม่จะมาเรียกร้องกับเค้ามัย เอ...หรือแม่จะร้องเรียน 1569 ดี?”

“มาถามเค้าก่อนสิ ให้เค้าชี้แจง ถ้าเค้าไม่รับผิดชอบก็อีกเรื่องนึง แต่จากที่
แม่ดูวิธีปฏิบัติของห้างต่อลูกค้าของเค้า แม่ว่ายังไงเค้าก็ต้องคืน ไม่ต้องไปร้องเรียน
มันทุกเรื่องหรอก อันไหนจบได้ก็จบแหละ ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันไป”

“อูยอูย...เป็นคนดียัณนาที่สุดท้ายกันเลยทีเดียว แม่ซัน ฮะ ฮะ ฮ่า”

ถึงบ้านแล้ว แม่เดินถือของเข้าบ้าน ฉันเดินตามหลัง ระหว่างเดินเลยถึง
ชยะหน้าบ้าน ฉันนึกอะไรได้อย่างนึง เลยเดินย้อนกลับมา ล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบ
กระดาษยับ ๆ ใบหนึ่งหย่อนลงไปจนถึงชยะ

“อันไหนจบได้ก็จบแหละ ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันไป”

เรื่องที่แม่พูด...มักจะจริงเสมอ ฉันเชื่ออย่างนั้น

ภาดาปัจฉิม...ภาดาปัจฉิม...อิงกันอยู่
 ต้องควบคู่...ทรงกัน...ไม่ผันเปลี่ยน
 บิลสูงกว่า...ภาดาปัจฉิม...ให้ร้องไห้จน
 พบสิ่งใด...ผิดเพี้ยน...โทรมร้างมา
 ชื่อสัจจะและ...ยุติธรรม...พึงจำไว้
 ทั้งผู้ซื้อ...ผู้ขาย...ได้ถวิลหา
 พิษฐานได้...ร้ายด...ที่เรศนา
 แก่ถูกจุด...หยุดปฐนา...ถาวรไว้

ยสังฆทาน

คำถวายสังฆทาน คือ การถวายสิ่งของ
แก่พระสงฆ์สามเณร เพื่อเป็นปัจจัย
ในการดำรงชีพ

คำถวายสังฆทาน

“ข้าพเจ้า ขอถวายสังฆทานแด่พระสงฆ์สามเณร
โดยนิตยทาน ถวายไปเป็นประจำ
ด้วยใจเลื่อมใส หวังว่าสังฆทานนี้จะเป็นประโยชน์
แก่พระสงฆ์สามเณร”

คำถวายสังฆทาน

“ข้าพเจ้า ขอถวายสังฆทานแด่พระสงฆ์สามเณร
โดยนิตยทาน ถวายไปเป็นประจำ
ด้วยใจเลื่อมใส หวังว่าสังฆทานนี้จะเป็นประโยชน์
แก่พระสงฆ์สามเณร”

คดีที่

8

เจ๊ว้ง...สังขทาน

“มะรินนี่ครบรอบวันเสียพ่อ ไปถวายสังฆทานกันนะ” แม่เอ๋ยปากชวนเมื่อฉันกลับจากทำงานถึงบ้าน

“เสร็จทันเก้าโมงมัยอะแม่ หนูมีประชุมสิบโมง เดี่ยวไปไม่ทัน”

“อันนี้ก็อยู่ที่แกจะตื่นจากบรรทมกี่โมง นัดกันทีไร ก็เห็นโอ้อ่อยจนพระอาทิตย์จะรอดเข้าไปเด่นรำในท้องทุกที”

“งั้นพรุ่งนี้เราไปซื้อชุดสังฆทานมาไว้ก่อนดีมัย ถึงวันจะได้ออกไปแล้วตรงไปที่เค้ารับถวายเลย ไม่ต้องไปซื้อหน้าวัด เห็นเค้าว่าถวายกันวนๆ ไป ถวายเสร็จเอาออกมาตั้งขายใหม่” ฉันพูดไปตามที่ได้ยินมา

“ก็ไม่เห็นมันจะเป็นไรนี่นา มันอยู่ที่ศรัทธา ถวายแล้วก็เหมือนเราลุล่วงส่วนของเราแล้ว ตัวสังฆทานเค้าจะเอาไปทำอะไรก็เรื่องของเค้า แต่ไปซื้อมาก่อนก็ดีแหละ เอาที่มีหลายๆ อย่างหน่อย”

“ได้เลยแม่”

ร้านขายเครื่องสังฆภัณฑ์ร้านที่เราเข้าไปเป็นร้านใหญ่ในละแวกนั้น มีคนเดินเข้าออกซื้อเครื่องสังฆภัณฑ์อยู่ตลอดเวลา ฉันตัดสินใจจอดรถที่ร้านนี้เพราะจำได้ว่าเคยผ่านแล้วเห็นชุดถวายสังฆทานวางเรียงรายอยู่หน้าร้านเยอะมาก แล้วพอเป็นร้านใหญ่ ก็คงตัดปัญหาเรื่องสังฆทานเวียนเทียนเหมือนร้านหน้าวัดไปได้เปลาะหนึ่ง (ส่วนใครจะเอาของเราไปวนต่อหลังจากเราถวายแล้ว...นั่นก็เป็นเรื่องของเค้าอย่างแม่ว่า)

“ร้านใหญ่ขนาดนี้ ไม่น่าจะมั่วนะแม่ คนเข้าออกคึกคักเลย”

“เวลาคนจะมั่ว มันไม่เกี่ยวกับร้านใหญ่ร้านเล็กหรอก ร้านใหญ่ๆ ที่มั่วมาจนใหญ่ก็เยอะแยะ แต่แะแล้วก็ดูร้านนี้แหละ จะทำบุญก็ไม่ต้องไปคิดอะไรเยอะ”

“เอากี่ชุดอะแม่?”

“แล้วแต่...ตามกำลังทรัพย์ การถวายสังฆทานนี้เค้าไม่ได้เจาะจงว่าจะถวายกับพระภิกษุที่รูป หรือรูปไหนบ้าง เราทำตามกำลัง ตามศรัทธาของเรา แต่บางทีเค้าก็บอกว่าให้ถวาย 4 ชุด แม่ว่าก็จะซื้อ 4 ชุดแหละ”

“บวชมาก็พรรษาเนี่ย...รู้แจ้งเห็นจริงแท้” ฉันไม่วายแซว

“สี่ชุด เอาชุดใหญ่ไปเลย นี่...ชุดนี้ จบจบ มีครบทุกอย่าง ชุดละพันแปด เอาสี่ชุดคิดชุดละพันห้า ทั้งหมดหกพันพอดี” เฮียเจ้าของร้านที่พูดจาเสียงดังปรี๊ดเข้ามาแนะนำเรา เมื่อเห็นเรายืนเก้เก้งก้างอยู่หน้าร้านได้พักใหญ่

“ไม่เห็นป้ายราคาเลย มีรายการให้ดูมียอะเฮีย ว่าข้างในมีอะไรบ้าง” ฉันถามด้วยความสงสัย เพราะมองไม่เห็นของด้านในเลย จะเห็นก็แต่ของด้านนอกที่เรียงไว้ด้านบนของถัง แล้วห่อพลาสติกคลุมไว้อย่างมิดชิด

“อันนี้มีครบหมดแหละ ข้างในมีร่ม มียา มีชุดผ้าไตร เครื่องใช้อะไรมีหมด แต่ไม่ได้ทำรายการไว้ จริงๆ มีเขียนรายการ เขียนราคาติดไว้หมดนะ แต่ช่วงนี้ขายดี คนแห่มาทำสังฆทานกัน ไม่รู้ทำไม เลยเขียนไม่ทัน แค่อัดให้ทันขายก็หมดวันแล้ว”

ระหว่างที่คุยกันก็มีคนเดินเข้าออกซื้อของอยู่ตลอดเวลา ทำให้เฮียเจ้าของร้านคุยกับเราไม่ปะติดปะต่อ ฉันมองไปเห็นแม่ทำทางเหมือนจะให้เรารับซื้อแล้วรีบกลับ เพราะแม่ไม่ชอบคนเยอะๆ เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

“เอาไหม เอาที่เฮียเค้าว่า หรือไปดูที่อื่น?” ฉันถามเพราะฉันยังกลางแคลงใจเรื่องของในถังและเรื่องไม่ติดป้ายราคาอยู่

“อันไหนก็ได้มั้งดีมั้ง ของก็คงคล้ายกันนั่นแหละ เค้าว่ามีครบครบก็ดีแล้ว เอา 4 ชุดละกัน”

“แคะดูได้มัยเฮีย?” ฉันยังไม่เลิก

“ฮ่า ฮ่า แคะไม่ได้ จะแคะยังงี้ ซ็อกก็ซ็อก ไม่ซ็อกที่นี่ก็ไปซ็อกที่อื่น แหม...ผมขายของเกี่ยวกับพระกับเจ้า ไม่มั่วหรงอก คนซื้อเยอะขนาดนี้ ตกลงเอามั้ย?” ฮั่นแน่ ปิดการขายอย่างรวบรัด

“โอเค เอา 4 ชุด” ฉันนึกในใจว่าถึงบ้านก่อน แม่จะแคะดูให้หายข้องใจจริงๆ

“เฮ้อ...ไ้หยก ยกไปส่งพี่ผู้หญิงสองคนนี่สี่ชุด ชุดพันแปด คิดเค้าพันห้า

“เม่ว่ามันเบาๆ ผิดวิสัยของมูลค่าพันห้ามัย?” ฉันถามแม่ระหว่างที่แบกถังสังฆทานเข้าบ้าน

“แหม ของพระของเจ้าจะมีอะไรหนักๆ แคะให้เค้าใส่โอแพดลงไปด้วยรีไร มันจะได้หนักสมใจแคะ” อ้าว...หวังดีกลายเป็นชวยอีกชั้น

“แกะดูได้มั้ยอะ” ฉันทามเหมือนถามเฮียเจ้าของร้านตอนซื้อเลย

“ไม่ได้ ไม่ได้ จะแกะยังงี้ ซ็อกก็ซื้อ ไม่ซื้อที่นี้ลื้อก็ไปซื้อที่อื่น แหม” แม่ทำเสียงล้อเลียนเฮียเจ้าของร้าน...เหมือนชะด้วยสิ

“ของจะซื้อไปถวายพระ แกะก่อนพระมันก็ไม่ดีเนาะแม่เนาะ ไม่แกะก็ไม่แกะ ป้ายราคาอะไรก็ไม่ติดไว้ นี่จะบอกที่บาทก็คงบอกไปเรื่อย ช่างมัน...ช่างมัน” ฉันทเองก็ไม่อยากจะเข้าซื้อให้แม่รำคาญแล้ว

“เตี้ยแม่ไปนอนซักพักนะ รู้สึกมัน ๆ หัว สงสัยเมื่อคืนจัดโนนจัดนี่จนดึก” แม่พูดพลางเดินขึ้นบันไดขึ้นห้องนอนแม่

“ตามสบายแม่...เหนื่อยใจไม่ไหว แหวกดังดูไม่รู้ด้วยนะ ฮะ ฮะ ฮ่า”

“แม่...แม่ ลงมานี่เลย มาดูนี่” ฉันทะโกนเรียกแม่ เพราะเห็นว่าจะหกโมงเย็นแล้ว และได้ยินเสียงแม่เข้าห้องน้ำ แสดงว่าแม่ตื่นนอนเรียบร้อยแล้ว

“โวยวายอะไรของแกไอ้ตีม” แม่ค่อย ๆ เดินลงบันไดมา

“นี่...มาเลย มาดู นี่เลย มีครบ ๆ ชุดเดียวจบ จบ หนูวางถึงนี้ไว้บนโต๊ะ ไอ้เจ้าผักกาดมันวังช่นหล่นมาพื้น ถึงมันแตก หนูเลยรื้อ ๆ ดู นอกจากไอ้ที่เห็นอยู่ด้านบน ข้างในมืออยู่แค่นี้ยะ ยาสีฟันหลอดหนึ่ง แปรงสีฟันอันหนึ่ง รองเท้าแตะง่อย ๆ อันหนึ่ง ไทลีนอลสองแผง ไหนอะร่ม ไหนอะผ้าไตร ไหนอะ ครบ ๆ ไอ้ที่กองรวมกันอยู่นี่ บวกยังงี้ก็ไม่ถึงห้าหกร้อย แม่อะโดนหลอกแล้ว”

“แหม...ชั้นจำได้ว่าชั้นไปกับแฉนะ ฉันทไม่ได้โดนหลอกคนเดียวหลอก”

“แล้วเอาไงดีแม่”

“กิน”

“กินไร?”

“กินข้าวสิ...ชั้นหิว เตี้ยอิมแล้วค้อยว่ากัน” เป็นไง...แม่ชั้น

เรากลับมายืนอยู่หน้าร้านสังฆภัณฑ์เดิมตอนเกือบสองทุ่ม พนักงานใน

ร้านกำลังจะดังประตูเหล็กลงเพื่อปิดร้าน

“เฮียอยู่มั้ยะ?” ฉันทแบกถังสังฆทานอันที่แกะแล้วเดินดุ่ม ๆ เข้าไปถามหาเจ้าของร้าน

“ทำไม มีอะไร?” แหม...สงสัยจะอายุยืน ถ้ามถึงก็มาปรากฏตัวทันที

“เฮีย หนูว่าอันนี้พันห้าแพงไปมากอะ ไหนเฮียว่ามีครบ ๆ ชุดเดียวจบ จบ หนูแกะดูไม่เห็นมันจะมีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลย ลองนั่งรวมราคาดู ถ้าชุดนี้เฮียว่า พันห้า เอามาให้หนูพันหนึ่ง เดี่ยวหนูไปจัดมาให้ จะเอากี่ชุดบอก” ฉันทใส่เป็นชุด

“ราคานี้แหละ ที่ไหนก็ขายราคาประมาณนี้ ของทำบุญ สุดท้ายเค้าก็เอาไปวน ๆ รายได้ก็ตกกับวัดกับคนแถวนั้น จะทำบุญมั่วแต่มาคิดเล็กคิดน้อยทำไม”

“ไม่ได้คิดเล็กคิดน้อย แต่เฮียค้าขายแบบนี้มันไม่ถูกต้อง ยิ่งเป็นเครื่องสังฆภัณฑ์ที่เกี่ยวกับพระกับเจ้าด้วย ทำแบบนี้มันบาปกรรมนะเฮียนะ หนูเอามาคืนได้มั้ยะ แล้วเฮียคืนตั้งกี่มาครบ ๆ แบบนี้ดีกว่า จบจบไป”

“ไม่ได้ ไม่คืน คืนยังงี้ แล้วเอาไปแกะซะขนาดนี้ หีบอะไรออกไปบ้าง ก็ไม่รู้ ออกไปเลย จะปิดร้านแล้ว โอ้ววว...อะไรก็ไม่รู้”

“อ้าว...ทำไมพูดแบบนี้อะเฮีย เฮียรู้หรือเปล่าว่าที่เฮียทำมันผิดกฎหมาย เค้ากำหนดไว้ว่า เฮียต้องแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้า พร้อมแสดงรายการสินค้า ขนาด น้ำหนักต่อหน่วย ปริมาณการบรรจุและราคาของสินค้าแต่ละรายการที่บรรจุอยู่ในชุดสังฆทาน เหมือนกับเวลาเฮียไปซื้อกระเป๋าเข้าตามห้าง เค้ายังมีใบรายการห้อยไว้ ว่าจ่ายเงินราคานี้ ได้อะไรบ้าง ไอ้อย่างที่เฮียทำเค้าเรียกหมกเม็ด หลอกขาย คอยดูเถอะ ทำแบบนี้ไว้เยอะ ๆ ไม่นานนรกได้ต้อนรับสมาชิกใหม่แน่ ๆ” เวลาฉันทเลือกชิ้นหน้า ฉันทจะมาเป็นชุดแบบไม่สนหน้าใครทั้งนั้นแบบนี้แหละ

“ไปเถอะต๊ม เค้าจะทำแบบนี้ก็ปล่อยเค้า เราตั้งใจไปทำบุญก็ถวายไปแบบนี้แหละ พรุ่งนี้จะไปทำแต่เช้า รีบกลับไปนอนดีกว่ามาเสียเวลากับคนบาปประเภทนี้” แม่มาชุดเล็ก ๆ คาดว่าน่าจะยังจั่วเจีย

“เออ ไปซะที จะปิดร้านก็มายืนโว้ยวายอะไรไม่รู้” เหมือนเฮียจะยังว่อนท์มีเรื่องอยู่

“พรุ่งนี้อธิษฐานบอกก่งมาหักคอแม่ง” ฉันททิ้งท้ายอย่างโกรธจนนี่กะไรไม่ออก

“แม่ว่าเราทำถูกมัย?” จันถามแม่หลังจากถวายสังฆทานเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้วออกมาเดินเล่นกับแม่ที่หน้าวัด

“เรื่องไหน...เรื่องแจ้ง 1569 หรือเรื่องอธิษฐานให้กงมาหักคอไอ้เฮียนั่น?”
ดูเถอะ...แม่ยังตลก

“หนูส่งรูปหลักฐานไปเพียบ เมื่อคืนก็ถ่ายทั้งถังที่วาง ๆ อยู่หน้าร้านด้วย
ไม่มีป้าย ไม่มีบอกอะไรซักอัน คนเรานี้ก็เหลือเกินจริง ๆ หากินกับคนที่เค้าจะทำบุญ
ทำกุศลยังกล้า หนูได้คุยกับเจ้าหน้าที่ 1569 เค้าอธิบายละเอียดเลยแหละแม่ เค้า
บอกว่า ตามที่เค้ากำหนดนะ มันต้องมีป้ายราคา และแสดงรายการสินค้าต่อหน่วย
ก็จริง แต่ไม่ได้รวมถึงว่าหากผู้บริโภคซื้อกลับมาแล้วไปแกะ ไปแกะ ไปรื้อ แล้วมา
แจ้งว่าสินค้าไม่ครบตามรายการ หรือตามที่ร้านค้าบอกไว้ แล้วจะเป็นความผิดนะ
คืออันนั้นถ้าจะร้องเรียนก็ต้องเป็นเรื่องของ สคบ. ไม่ได้เกี่ยวโดยตรงกับกรมการ
ค้าภายใน เค้าบอกว่ากลัวจะเข้าใจผิด แต่พอดีรูปที่หนูถ่ายส่งไปนี่ เฮียนั่นเค้าไม่มี
ป้ายราคาติดบอกไว้ซักอัน ซึ่งกรณีนี้ร้องเรียนได้ เดี๋ยวเค้าก็จะไปตรวจสอบตามที่
เราร้องเรียนไป ซึ่งหนูว่าไม่รอดหรอก ดูแล้วคงไม่ติดไม่แจ้งตามนิสัยแหละ ใครมา
ซื้อก็บอก ๆ ไปตามอารมณ์ เจอชะบ้างก็ดีแล้ว...เผื่อจะได้เซ็ด” จันยังไม่หายแค้น

“เวรกรรมมีจริงเสมอแหละติ่มเอ๊ย จะเร็วหรือช้าเท่านั้น ส่วนของเรา เรา
ทำด้วยใจ จบแล้วก็ถือว่าหน้าที่ของเราหมดแล้ว ส่วนใครที่ทำอะไรไม่ถูกต้อง ก็รอ
รับผลกระทบที่ทำไว้แล้วกัน กรรมใครกรรมมัน รับแทนกันไม่ได้ด้วย” แม่พูดแบบ
ปลง ๆ

“แม่ว่าไอ้ที่เราทำบุญ ทำสังฆทานเนี่ย พ่อจะได้รับมัย?”

“ก็อยู่ที่เรานึกแหละ ถ้านึกว่าได้ พ่อก็คงได้ เพราะพ่อก็แะมาบอกไม่ได้
ชะด้วยสิ แต่มาได้ก็ดีแล้ว ชันซีเกียจฟังบ่นว่าถวายยาสิพันอะโรมา ถวายรองเท้า
อะโรมา บางเป็นกระดาศ สะ สะ ช่า...ว่าแต่พรงนี้ไม่ต้องใส่บาตรให้พ่อหรออะ
แม่ว่าพ่อไม่น่าแะมารับได้”

“อ้าว...ทำไมล่ะ?”

“ไม่ว่าง...พากันไปหักคอไอ้เฮียนั่น ช่า ช่า ช่า”

ไม่ธรรมดาจริง ๆ ... แม่ชั้น

ผลการดำเนินการตามคำร้องเรียน

หลังตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวตามคำร้องเรียน พบว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 จริง ทางร้านยอมรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาและยินยอมชำระค่าปรับ

ทั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่ได้กำชับให้ทางร้านแสดงรายการขายปลีกสินค้า พร้อมทั้งแสดงรายการสินค้า ขนาด น้ำหนักต่อหน่วย ปริมาณการบรรจุและราคาของสินค้าแต่ละรายการที่บรรจุในลังมหาน รวมทั้งคำภาชนะบรรจุด้วย โดยรายการและราคาของสินค้านี้ต้องมีการติดฉลากตัวอักษรและตัวเลขตั้งแต่ขนาด 16 ขึ้นไป หรือมีขนาดเทียบเท่า ซึ่งทางร้านรับทราบ และยินดีปฏิบัติตาม

สินค้าปลีก...จัดใหม่...วางเป็นชุด
ต้องแรงแรง...ทุกรุ่น...ไม่ปล่อยผ่าน
เป็นกระแก้ว...ของชำรุด...หรือส่งมหาน
ต้องแสดง...รายการ...อย่างชัดเจน
ทั้งหมด...น้ำหนัก...ของสินค้า
ปริมาณ...และราคา...ต้องให้เห็น
เลข-อักษร...ทั้งหมด...ตามกฎหมาย
มีข้อบกพร่อง...ขอได้...ได้เรอกัน

1569

คดีที่

9

เจาะใจ...สายด่วน
1569

จนหลังจากครั้งล่าสุด ที่มีโอกาสได้โทรไปร้องเรียนเรื่องของชุดสังฆทานที่ไม่แสดงราคาขายปลีกของสินค้าแต่ละชนิดที่อยู่ในถัง ฉันจึงนึกคิดว่า ถ้ามีโอกาสได้คุยได้ถามเรื่องที่สงสัยกับเจ้าหน้าที่ก็คงจะดี เพราะอย่างน้อยก็จะได้บอกต่อกับคนใกล้ชิดรอบๆ ตัว ให้ได้ทราบถึงสิทธิประโยชน์ของตัวเอง ได้รู้ว่าจะต้องทำอะไรเวลาซื้อสินค้าไม่ได้รับความเป็นธรรมในการซื้อขายสินค้า ซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์ทั้งกับตัวฉันเองและคนอื่น ๆ ไม่มากนักน้อย

สวัสดิ์ค่ะ

เอ่อ...คือจริงๆ แล้วเคยโทรมาร้องเรียนอยู่หลายครั้งแล้วค่ะ วันนี้ไม่มีเรื่องร้องเรียน แต่อยากจะมาสอบถามบางเรื่องที่สงสัย เพราะช่วงหลังนี้ได้ใช้บริการร้องเรียนบ่อย และมีปัญหาที่อยากจะถาม ไม่ทราบว่าจะเป็นการรบกวนมั๊ยคะ?

ขอโทษนะคะ...นี่เรียนสายอยู่กับคุณอะไรคะ?

อรณา ค่ะ

สวัสดีค่ะคุณอรณา ดิฉัน ต้ม นะคะ

สวัสดีค่ะ คุณต้ม มีอะไรสงสัยอยากถาม เชิญถามได้เลยค่ะ

ถามอันนี้ก่อนเลยละกันค่ะ ในแต่ละวันนี่ มีคนโทรเข้ามาร้องเรียนเยอะมั๊ยคะ?

เยอะพอสมควรค่ะ

ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องไหนหรือคะ ถ้าเราจะร้องเรียนผ่านสายด่วน 1569?

โอ้ย..มีทุกแบบละค่ะ เยอะเรื่องมาก แต่โดยหลักๆ แล้วจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับราคาสินค้า เช่น ปิดป้ายราคาไม่ชัดเจน, ไม่ปิดป้ายราคา, ขยายแพง, ราคาขายไม่ตรงกับราคابนป้าย ฯลฯ จะเป็นเรื่องพวกนี้เป็นส่วนใหญ่

คือหมายถึงสายด่วน 1569 จะดูแลเรื่องนี้เป็นหลัก?

จริง ๆ แล้วสายด่วน 1569 นี่เป็นหน่วยงานของกรมการค้าภายใน ซึ่งกรมการค้าภายในมีขอบเขตหน้าที่ที่ค่อนข้างกว้างพอสมควร เอาคร่าว ๆ คือ เรากำลังดูแลราคาจำหน่ายสินค้าและบริการให้มีความเหมาะสมและเป็นธรรม ซึ่งอันนี้จะเป็นเคสส่วนใหญ่ที่โทรมาร้องเรียน เพราะผูกพันอยู่กับเรื่องใกล้ตัว ส่วนหน้าที่อื่นๆ ก็จะมีเช่น ป้องกันการฉวยโอกาสปรับราคาจำหน่ายสินค้าให้สูงหรือค้ากำไรเกินควร หรือทำให้เกิดการปั่นป่วนของราคา รวมถึงการบริหารจัดการสินค้าให้มีปริมาณเพียงพอกับความต้องการ ไม่มีการกักตุนสินค้า ซึ่งสองข้อหลังจะเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมันจะเป็นเรื่องที่ใหญ่ขึ้นไปถึงระดับประเทศ เรื่องพวกนี้ก็จะจะมีคนโทรมาร้องเรียนน้อยกว่า

เอาเป็นว่าเป้าหมายหลักของกรมการค้าคือมันจะไปจบที่การเกิดเป็นความเป็นธรรมทางการค้า

1569 รับเรื่องร้องเรียนประเภทไหนบ้างคะ?

สายด่วน 1569 ของเรารับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับราคาสินค้า ราคาสินค้าและบริการ และปริมาณสินค้าเป็นหลัก โดยประเด็นที่ร้องเรียนจะเกี่ยวกับ

- ไม่ปิดป้ายแสดงราคาสินค้าหรือบริการ
- จำหน่ายสินค้าหรือบริการไม่ตรงกับป้ายราคาที่แสดงไว้ ซึ่งจะต้องสูงกว่าราคาป้าย
- ปิดป้ายราคาไม่ชัดเจน
- ไม่แสดงค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่เรียกเก็บ

- จำหน่ายราคาสูงเกินสมควร
- หักจ่ายไม่ได้มาตรฐาน อันนี้จะเกี่ยวกับพวกปั้มน้ำมัน
- เครื่องชั่งโกงน้ำหนัก
- น้ำหนักของสินค้าไม่ตรงกับหน้าของบรรจุ

หลัก ๆ จะเป็นประมาณนี้ แต่จริง ๆ แล้วเราจับของทุกกองเลยนะ เช่น บางคนบอกว่าถ้าเป็นเรื่องไซส์หรือขนาดของสินค้า จะต้องเป็นของอีกสำนักหนึ่งที่ไม่ใช่ส่วนตรวจสอบและปฏิบัติการ หรือถ้าเป็นเรื่องน้ำหนักหรือปริมาณต้องไปส่วนกองชั่งตวงวัด ฯลฯ อะไรแบบนี้ ซึ่งในความเป็นจริงก็มีโทรเข้ามาหมดทุกเคสเลย แล้วเราก็นำดีรับของทุกกองไว้ แล้วเราก็ส่งต่อไปให้ตรงส่วนที่เค้ามียหน้าที่จัดการตรงนั้นโดยตรง

ง่าย ๆ เลยคือ อะไรก็ได้ที่เกี่ยวกับสินค้า โดยเฉพาะเรื่องราคาสินค้า พวกป้ายราคา พวกขายไม่ตรงป้าย อะไรแบบนี้ ก็โทรมาเถอะค่ะ ยินดีรับ ว่าแต่ที่ถามนี้จะเอาไปทำอะไรเป็นพิเศษหรอคะ?

อ้อ ไม่ได้ทำอะไรหรอกค่ะ คืออยากทราบไว้เป็นความรู้เฉยๆ ซึ่งก็ได้ความรู้พอสมควรเลย ว่าแต่พวกนี้เป็นข้อมูลที่สามารถเปิดเผยได้ ไม่มีอะไรต้องปิดบังใช่ไหมคะ?

ไม่มีค่ะ ถามได้หมดค่ะ อันไหนเป็นข้อมูลภายในหรือเป็นความลับก็จะบอกว่าขออนุญาตไม่ตอบค่ะ ถ้าตอบก็แสดงว่าถามได้ ไม่มีปัญหาค่ะ

คุณอรณาคะ มันมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโยงใยอยู่กับหน่วยงาน ที่มีการรับเรื่องร้องเรียนในลักษณะเดียวกันนี้อะคะ?

หลัก ๆ เลยก็จะมี 1569, อย., สคบ คือถ้าเป็นเรื่องสินค้าก็จะมีหลัก ๆ อยู่ประมาณนี้ค่ะ

เห็นว่าการร้องเรียนนี้ ถ้ามีการตรวจสอบแล้วผิดจริง มีการปรับ แล้วผู้ร้องเรียนจะได้ส่วนแบ่งค่าปรับด้วย อันนี้จริงมั๊ยคะ?

จริงค่ะ แต่ต้องเป็นความผิดซึ่งหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่นะค่ะ ซึ่งความผิดซึ่งหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ว่าคือ มีการแจ้ง พอเราไปตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำร้องเรียนแล้วพบว่ามีความผิดจริง ณ ตอนนั้นเลย ก็จะมีการเปรียบเทียบปรับตามกฎหมาย แล้วก็มีส่วนแบ่งสำหรับผู้ร้องเรียน แต่ก็ได้เยอะมาก เพราะโทษสูงสุดของการปรับในความผิดลักษณะนี้นั้นคือสูงสุดหนึ่งหมื่นบาทเท่านั้นเอง

แต่อันนี้ผู้ร้องเรียนก็ต้องมีหลักฐานของความผิดซึ่งหน้าแบบชัดเจนนะ เช่น

มีรูปถ่าย ให้เราพิสูจน์ความผิดซึ่งหน้าได้ อันนี้ก็จะมียารละเอียดยของการดำเนินการ มีขั้นตอนอยู่

แล้วแบบนี้จะมีคนแจ้งเพื่อหวังเงินส่วนแบ่งหรือคะ?

อย่างที่เรียนเมื่อกี้ว่า ค่าปรับมันไม่ได้เยอะแยะมากมาย

อย่างนี้ผู้ค้าเค้าก็มีสิทธิ์คิดสิว่า...จะมีการกลั่นแกล้งกันเกิดขึ้นได้หรือเปล่า?

เราถึงบอกว่าต้องมีหลักฐานชัดเจนไง พอมันเป็นหลักฐานที่ชัดเจน เราก็สามารถคุยกับผู้ค้าได้ ว่านี่ไง มีคนแจ้งมาคุณแบบนี้ แบบนี้นะ แล้วเค้าก็มีหลักฐานด้วย ก็ให้ดูรูปถ่าย ส่วนใหญ่แล้วเค้าก็จะยอมรับนั่นแหละ เพราะรูปถ่ายมันดันไปไหนไม่ได้อยู่แล้ว

คือถ้าถามว่าเค้ามีสิทธิ์คิดแบบนี้มั้ย...เค้ามีสิทธิ์ค่ะ แต่เราก็ต้องยืนยันไปตามหลักฐาน เพราะเราก็ไม่ได้ต่างจากตำรวจ ถูกมั้ย?...เอาอย่างข่าวใกล้ๆ นี่เลย เรื่องสาโท ที่ชวนนำเสนอว่า ยายขายข้าวหมากแล้วมีเจ้าหน้าที่ไปจับสาโท แต่เจ้าหน้าที่บอกว่าตอนไปจับนั้นมันไม่ได้ข้าวหมากระะ มันกลายเป็นสาโทเป็นสิบถุงเลย อะไรแบบนี้ คือเคสแบบนี้ คนขายเค้าก็มีสิทธิ์รู้สึกแหละว่ามืออย่างอื่นตั้งเยอะตั้งแยะมากมายไม่ไปจับ มาจับชิ้นเนี่ยนะ แต่ต้องถามกลับไปว่ามันเป็นความผิดมั้ย? แล้วอย่างเราเนี่ย มันมีผู้ร้อง ผู้ร้องเค้าแจ้งมา เราไม่ได้ไปเดิน...ไปเรื่อย ๆ แล้วก็จิ้ม จิ้มจิ้ม เอาร้านโน้นร้านนี้ เฮ้ย...ร้านนี้มันไม่มีป้ายวะ ไปจับกัน

เรามีผู้ร้อง มีผู้ชี้เบาะแสมา ว่าคุณเป็นอย่างนี้นะ เราก็ไปตรวจสอบ มันแค่นั้นเอง

โดยหน้าที่แล้ว 1569 เข้าช้อนกับพวก ออย. หรือ สคบ. อะไรแบบนี้มั้ยคะ?

ไม่ค่ะ ออย. ดูแลเรื่องฉลาก อาหารและยา ทานอาหารหมดอายุ เป็นพิษ, สคบ. จะดูเรื่องกฎหมายที่เป็นเกี่ยวกับโฆษณา สัญญา หรือพวกบริหารหลังการขาย เงื่อนไขการขาย ส่วนของเราดูแลเรื่องราคาเลย

จริงๆ ยังมีพวก ปอท. ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีอีกที่ใกล้เคียงกัน แต่เราเจอเคสอะไรแบบไหน เราจะรู้หน่วยไหนรับผิดชอบอันไหน อำนาจหน้าที่จะแยกกันค่อนข้างชัดเจน

ของเรายังมีส่วนของ ตป. หรือหน่วยตรวจสอบและปฏิบัติการ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่อื่นนอกเหนือจากนี้อีก เช่น พวกเรื่องสินค้าเกษตร, การปิดป้าย, การรับซื้อ ตรวจสอบปริมาณสินค้าเกษตร ฯลฯ เป็นเรื่องที่ใหญ่ขึ้นไป แต่เฉพาะเรื่องเคสการร้องเรียนก็อยู่ตรงนี้

ถ้าให้คุณรณภาแนะนำผู้ร้องเรียน คุณรณภาอยากแนะนำอย่างไรบ้างคะ?

จริงๆ มันมีเป็นคู่มือประกอบการร้องเรียนสำหรับผู้บริโภคเลยนะคะ เราทำเป็นเอกสารไว้เลยว่า สำหรับผู้บริโภคแล้วเนี่ย จะร้องเรียนอย่างไรให้ได้ผล อันนี้ถ้าอยากได้จริงๆ เต็มจะส่งให้ หรือเข้าไปดูในเวปไซต์ของกรมการค้าภายในได้เลย มีครบ หลายน้อมาก เช่น ควรแจ้งข้อมูลของผู้ร้องเรียนให้ครบ ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ที่ติดต่อได้ หรือ ก่อนร้องเรียนต้องกำหนดเกณฑ์ในใจก่อนว่าเป็นเรื่องที่สมควรร้องเรียนหรือไม่ หรือถ้ามีโอกาสได้อ่านพวกประกาศหรือพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องด้วยจะดีมาก เพราะจะทำให้เราประเมินได้ว่าเรื่องที่เราร้องเรียนนะ ผู้ค้ามีความคิดอยู่ในข้อไหนของประกาศ ฯลฯ

ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้การร้องเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

อย่างคุณตี๋โทรมาคุยวันนี้ ก็จะได้ข้อมูลเบื้องต้นหลายๆ อย่างไปประกอบการตัดสินใจ ว่าถ้าคราวหน้าเจอเคสแบบนี้ ลักษณะนี้ ควรจะโทรมาร้องเรียนหรือไม่ หรือเข้าข่ายความผิดมั๊ย? อะไรแบบนี้

ต้องขอบคุณคุณรณภามากๆ เลยจริงๆ นะคะ ที่สละเวลาให้ความรู้กับตี๋หลายเรื่องเลย จากนั้นเวลาเจอเรื่องอะไรแล้วจะกดเลข 1569 ตี๋ก็จะมี confidence แล้วว่า เรื่องไหนควรจะทำอย่างไร ควรร้องเรียนมั๊ย หรือถ้าร้องเรียนบ่อยๆ เราจะกลายเป็นมนุษย์บ้าที่ดูเยอะในสายตาคนรับเรื่องมั๊ย มีประโยชน์กับตี๋มากจริงๆ ขอบคุนมากๆ อีกครั้งนะคะ

ยินดีมากค่ะ ถ้ามีอะไรสงสัย โทรมาปรึกษาได้เสมอนะคะ

คดีที่

10

อย่าโทษ
โน่น นี่ นั้น...
ฉันผิดเอง

“อ้าว...พี่แอม มาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย” ฉันทิใจวิ่งเข้าไปกอด เมื่อกลับจากทำงานแล้วเห็นแม่ นั่งคุยอยู่กับพี่แอมในบ้าน

“แวะมาเยี่ยมแม่เนะ ตั้งใจว่าจะค้างซักคืน พรุ่งนี้เย็นไปรับน้องอ้อมกับยายที่ราชพฤกษ์ ผักยายเค้าดูไว้” ฉันทิจะถามถึงน้องอ้อม พอดีพี่แอมชิงบอกก่อน

“ทานข้าวยังพี่? หนูทานแล้ว แต่ถ้าพี่ยังไม่ทานเดี๋ยวหนูพาออกไปหาไรทานข้างนอกได้นะ”

“เรียบร้อยแล้วจะ ไม่ต้องห่วง อาบน้ำอาบท่าเถอะ กลับมาเหนื่อยๆ”

“แฟนเป็นไงละพี่...ดียัง?” ฉันทิถามเพราะพี่แอมเคยบอกว่ากลับไปจะเอาอกเอาใจ เพื่อเค้าจะเปลี่ยนใจเลิกกับกิ๊ก ฉันทิอยากรู้

“เรียบร้อย...เก็บข้าวเก็บของย้ายไปอยู่กับฝั่งโน้นเรียบร้อยแล้ว อาทิตย์นึงแวะมาเล่นกับลูกที่ แต่พี่ก็ไม่ได้อะไรแล้วละ ตอนนั้นก็กลับไปทำงานประจำ ยายเค้าตามไปอยู่ที่บ้าน ไปช่วยเลี้ยงน้องอ้อม นี่กำลังจะเข้าโรงเรียนแล้ว ก็น่าจะโล่งขึ้นอีกหน่อย กลางวันไม่ต้องคอยห่วง”

“อ้าว...เลิกซะงั้น ไหนว่ากลับไปแล้วจะดีใจพี่?”

“ทางโน้นเค้าสาวกว่า เงินทองอะไรก็มีมากกว่า ไปอยู่ก็คงสบายกว่าอยู่กับเรา ซ่างมันเถอะ อย่าไปคุยถึงเลย เราก็กินเลี้ยงลูกเราไปให้ดี เหมือนที่ติ่มเคยว่าไว้นั่นแหละ”

“ทรงนี้...มีแฟนใหม่แน่นนอนพี่แอมเรา”

“จะบ้าเหอ...ใครจะมาเอาแม่หม้ายลูกติดอย่างพี่”

“บ๊ะ...แล้วหน้าแดงทำไมเนี่ยพี่แอม ฮันแน ฮันแน”

“พรุ่งนี้วันเสาร์ ทำงานหรือเปล่าติ่ม?”

“ไม่ได้ทำพี่ พรุ่งนี้หยุด ปกติบางเสาร์มีงานต้องไปดู แต่เสาร์นี้ไม่มี พี่อยากไปไหนเหอ เดี๋ยวหนูขับรถให้”

“อยากไปห้างนี่แหละ อยากไปดูนาฬิกาซักเรือน” เนะ...เข้าเค้า

“นาฬิกาผู้หญิงหรือผู้ชายพี่ อะ อะ ฮ่า” ฉันทิบอกพี่แอมก่อนจะเดินขึ้นไปอาบน้ำชั้นบน

สายๆ วันนั้นฉันขับรถไปทิ้งพี่แอมไว้ที่ห้าง แล้วเลยไปหาเพื่อนในละแวกนั้น นัดกับพี่แอมว่าสักบ่ายสองโมงจะวนเข้ามารับ ยังไม่ทันบ่ายสองโมงดี พี่แอมก็โทรหาฉัน บอกว่าให้รีบมารับหน่อย มีเรื่องจะปรึกษา ฉันเลยขอตัวจากเพื่อน ขับมารับพี่แอมที่ห้าง

“เป็นไรพี่แอม หน้าตาตื่นเชียว” ฉันถามเมื่อวนรับพี่แอมขึ้นรถเรียบร้อย

“ติ่ม พี่ซื้อนาฬิกาแพงอะ พี่เห็นติ่มคุยเรื่องร้องเรียนอะไรนั่นบ่อยๆ พี่อยากรู้ว่าพี่จะร้องเรียนได้มัยอะ แพงกว่ากันตั้งเกือบพันอะ” พี่แอมทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“เดี๋ยวพี่ พี่แอมใจเย็น อย่าวู่วาม ไหนเล่าซิ มันเป็นอย่างไง?”

“ก็พอติ่มมาส่งพี่ พี่ก็เดินไปดูนาฬิกาที่ตั้งใจมาซื้อ ไปเจอตู้ขายนาฬิกาของคาลิโออยู่หน้าซูเปอร์มาร์เก็ต พี่เห็นแล้วสวยดี พี่ก็ถามเค้าว่าเท่าไร เค้าบอกสามพันเก้า ลดให้เหลือสามพันห้า ไม่มีที่ไหนลดมากกว่านี้แล้ว พี่ก็เลยซื้อเลย ที่นั่นพอซื้อเสร็จพี่เดินผ่านขอบของคาลิโอ เลยถามราคาเค้า ปรากฏว่าเค้าบอกว่ารุ่นนี้ตอนนี้จัดโปรอยู่ ลดเหลือสองพันเจ็ดอะ มันต่างกันตั้งเยอะอะ เสียหายเงิน แบบนี้ร้องเรียนอะไรยังงี้ได้บ้างอะติ่ม”

“ถ้าถามหนู หนูว่าไม่จะได้นะพี่ แต่ไม่เป็นไร เดี่ยวหนูกดเบอร์ร้องเรียนให้ 1569 แล้วพี่คุยตรงนี้เลย หนูก็อยากรู้เหมือนกันว่ามันจะเป็นยังไงเคลสนี้ เดี่ยวหนูเปิดลำโพงแล้วฟังด้วยกันเลย แต่พี่คุณนะ หนูไม่รู้รายละเอียด เดี่ยวจะต้องอธิบายหลายรอบเปล่าๆ”

“ได้ ได้ พี่เสียตายนะจ้ะ”

ฉันกดเบอร์พร้อมกับเปิดสปีคเกอร์โฟนเสียงดังฟังชัด

“สวัสดีค่ะ 1569 มีเรื่องอะไรร้องเรียนคะ?”

“คือแพงอะค่ะ”

“เดี๋ยวนะคะ ใจเย็นๆ อะไรแพงคะ?”

“นาฬิกาคะ ซื้อในห้างแล้วมันแพงกว่าอะคะ”

“นาฬิกาอะไรคะ?”

“คาลิโอคะ ซื้อสามพันเก้า เค้าบอกลดเหลือสามพันห้า แต่ถามคาลิโอ บอกจัดโปรเหลือสองพันเจ็ดคะ” ฉันอยากจะตั้งโทรศัพท์มาพูดเอง เพราะกลัวเจ้าหน้าที่รับแจ้งเค้าจะรำคาญ แต่ก็ใจด้วยไม่รู้รายละเอียดมากเท่าไร

“โทษนะคะ นี่ซื้อตู้ใช้มัยคะ?”

“ใช่ค่ะพี่ แล้วเนี่ย ตู้เค้าบอกว่าลดราคาเท่านี้เท่านี้ แต่มันแพงกว่าแปดร้อยแน่ะค่ะ ทำยังงี้ได้บ้างอะคะ”

“อืม...ถ้าเป็นเคสแบบนี้ไม่น่าจะทำอะไรได้นะ เอาจี...เค้ามีป้ายแสดงราคามั้ยคะ?”

“มีค่ะ”

“แล้วเค้าขาย แคลลดราคาตรงตามนั้นมั้ย?”

“ตรงค่ะ แต่พอหนูซื้อเสร็จแล้ว หนูเดินผ่านชอปปิงของคาสีโอ เห็นป้ายเขียนว่าลดราคา หนูเลยเดินเข้าไปถาม แล้วเค้าบอกว่าตอนนี้มีโปร ลดเหลือสองพันเจ็ดอะคะ แบบนี้หนูร้องเรียนไม่ได้หรอกคะ มันแพงนะ”

“คืออย่างนั้นะคะ ณ หน้าที่ที่ตัดสินใจซื้อเนี่ยเค้ามีป้ายราคาแสดงอยู่ชัดเจน แล้วกฎหมายทางเราเน้นที่ป้ายราคาเป็นหลักอะคะ คือให้ความเท่าเทียมกับผู้บริโภคทุกคน ขอให้เรารู้ก่อนว่าเราจะซื้อราคาเท่าไร ที่นี้พอรู้ราคาแล้ว เราก็คงไม่ควรรีร้อน ไม่ควรรีบตัดสินใจ น่าจะเดิน ๆ ดูให้ทั่ว ๆ ก่อน ตรงอื่นมีขายมัย ราคาเท่าไร ถูกกว่าหรือแพงกว่ายังงี้ เพราะในความเป็นจริงแล้ว ร้านที่คุณไปซื้อเนี่ย เราก็คงไม่รู้ว่าเค้าไปรับมาจากไหน เมื่อไหร่ เค้าอาจจะรับมาตอนที่มันไม่ได้จัดโปรโมชัน อาจจะรับมาราคาเต็ม หรือลดไม่เท่ากับที่ทางคาสีโอจัดลดเองตอนนี้ก็เป็นได้ ซึ่งอันนี้เรารู้ แต่เค้าคงดูแล้วว่า เค้าจะขายคุ้มทุนราคาไหน เพราะเค้าก็ต้องมาเช่าพื้นที่ห้าง ต้องเสียค่าที่ โหนด นี นั่น ถ้าเค้าตัดสินใจแล้วว่าจะขายราคานี้ แล้วเค้าติดป้ายแสดงราคาชัดเจนเนี่ย เราซึ่งเป็นผู้บริโภคก็มีหน้าที่เปรียบเทียบ อาจจะดูนี้เสร็จแล้วก็เดินตรงเข้าชอปปิงมันเลย เพราะชอปปิงเนี่ย จะเป็นราคาที่ตรงมากที่สุด ซึ่งเค้าอาจจะตกลงกับห้างมาแล้วหรืออะไรก็แล้วแต่ เค้าจะมีการรับรอง อันนี้เป็นส่วนที่เราต้องรอบคอบถี่ถ้วนในการเลือกซื้อสินค้าค่ะ” นั่นไง...ไม่ผิดจากที่ฉันคิด

“ฮือ ชอบคุณมากค่า ฮือ ฮือ” พี่แอมสะอื้นฮักฮัก เข้าสู่อีกเลเวลของโคกานันดูแล้วพี่เค้าเจ็บปวดมากกว่าคราวที่แล้วตอนแฟนจะทิ้งอีก

“กฎหมายเน้นให้ผู้ประกอบการติดป้ายแสดงราคา เพื่อให้ผู้บริโภคได้ทราบราคาของสินค้าและนำไปเปรียบเทียบกับผู้ประกอบการรายอื่นก่อนตัดสินใจซื้อ เนื่องจากอย่างในกรณีของคุณ ผู้ประกอบการซื้อมาจำหน่ายต่ออีกที เค้าก็จะมีต้นทุนที่ไม่เหมือนกับบริษัท อาจจะต่ำกว่าหรือสูงกว่าราคาของบริษัทโดยตรงก็ได้ค่ะ” เจ้าหน้าที่ให้ความกระจ่างเพิ่มเติม ฉันเห็นอาการพี่แอมแล้ว ถ้าปล่อยให้

คุยต่อคงหนักกว่าเดิมแน่ๆ เลยยกโทรศัพท์ขึ้นมาคุยต่อเอง ปลอมให้พี่แอมนั่งเจ็ดน้ำตาป้อย

“เอ่อ...ที่รีบถามถามตอนนะคะ สมมติว่า ซื้อมาราคาเท่ากัน แต่ดันเป็นของปลอม อันนี้ต้องไปไหนคะ?”

“ไปหาตำรวจค่ะ อันนี้โดนหลอกลงง”

“อ้อ...เข้าใจแล้วค่ะ ขอบคุณมากๆ นะคะ”

“คือตอนนี้ทางกรมฯ (กรมการค้าภายใน) ก็มีการจัดชุดประชาสัมพันธ์ไปรณรงค์เรื่อง “ฉลาดซื้อ ประหยัดใช้” กันอย่างหนักหน่วงเลย เพราะผู้บริโภคบ้านเรา บางทีไม่ใช่ไม่รู้ไม่ทันนะ แต่ไม่เฉลียวใจ พอเห็นถูกกว่า เห็นบอกว่าของแท้ เห็นบอกว่าลดราคาเนี่ยตาจะลุดวาวทันที ต้องฉลาดซื้อ ประหยัดใช้ค่ะ”

“โอเคค่ะ ขอบคุณมากๆ อีกครั้งนะคะ ถ้ามีอะไรสืบหน้า หรือมีเรื่องใหม่ๆ จะโทรไปแจ้งนะคะ”

“ค่า...ขอบคุณมากๆ ค่ะ ยินดีค่ะ”

“ช่างมันนะพี่แอม ไหน...ขอหนูดูนาฬิกาที่พี่ซื้อหน่อย” พี่แอมหยิบนาฬิกาจากถุงส่งให้ฉันดู

“โอ้...พี่แอมต้องแมนมากเลยนะ ถ้าจะใส่เรือนี้นะ ฮะ ฮะ ฮ่า”

พี่แอมนั่งคุยกับแม่ได้ซักรี่ แล้วก็ขอตัวลากลับไปตอนที่ฉันกำลังอาบน้ำลงมากก็ไม่เห็นแก่แล้ว ฉันนั่งคุยกับแม่เรื่องทั่วๆ ไป ก่อนจะมาจบที่เรื่องพี่แอม

“แม่...หนูว่าพี่แอมแกมีแฟนวะ หนูเห็นนาฬิกาที่แกซื้อแล้ว ถ้าแกไม่ได้เป็นทอม แกก็ต้องไม่ได้ซื้อไปใส่เองแน่ๆ”

“เฮ้อ” แม่ถอนหายใจยาว

“แม่ก็ไม่ว่าจะบอกยังไง เห็นแล้วว่ามิหนุมมาจีบ อายุน้อยกว่า เป็นคนขับรถใหญ่อยู่แถวที่พี่แอมกลับไปทำงานประจำนั่นแหละ พี่แอมเค้าเล่าให้แม่ฟังว่า เจ้าหนุ่มคนนี้อย่างนั้น ตีอย่างนี้ ขยันขันแข็ง เอาอกเอาใจเก่ง แกว่าแกมองแล้วไม่มีทางพลาด ยิ่งใจก็ไม่ผิดหวังแน่นอน แกตั้งใจจะฝากชีวิตไว้กับคนนี้ เพราะตัวแกเองก็อายุเริ่มเยอะแล้ว แม่ก็เตือนว่าทำอะไรให้ใจเย็นๆ คิดดีๆ จะได้ไม่ผิดพลาด หรือถ้าผิดพลาดขึ้นมาก็จะได้มีทางหนีทีไล่ แต่ดูเหมือนจะไม่สำเร็จ นี่ก็จะรีบไปรับ

ยัยอ้อม แล้วรีบกลับไปหา กัน บ่นว่าคิดถึง คนเรานี้ก็นะ...แปลกดี”

“แม่...แม่รู้มั้ยว่าแฟนใหม่พี่แอมแกเหมือนอะไร?”

“ไม่รู้สิ แม่ไม่เคยเห็น แต่เห็นพี่แอมเค้าบอกว่าเหมือนดาราทะลิวคนนึง”

“ไม่ห rokok แม่...ไม่เหมือนดาราทะลิวห rokok หนูว่าน่าจะเหมือน นาฬิกา
มากกว่า หนูไปนอนละ”

ผิดที่เขา...หรือเป็นเรา...ที่ใจร้อน
 ไม่ดูนั้น...ดัก่อน...ก็รีบคว้า
 ถ้าผู้ขาย...ขัดแย้ง...แสดงราคา
 ชื้อแพงกว่า...เรานมดสัตว์...คิดโทษใคร
 ลดราคา...ลดจริงไหม...หรือไม่ลด
 เจ็ดรอบคอบ...ทั้งหมด...เปรียบเทียบกับ
 ารซื้อของ...อย่าห่วงแต่...แค่ทันที
 ตลาดซื้อ...ประหนึ่งดีใจ...ไม่รีบฟรี

คติที่

11

สัตว์โลกย่อมเป็น
ไปตามกรรม

“เก้าสิบลกว่าโล!!!! ตาย ตาย จะถึงกัโหมงเนี่ยชั้น” ฉันทะโกนใส่โทรศัพท์นาที่นั่นอยากเอาหัวโขกพวงมาลัยเช่นความโมโหตัวเองให้รู้แล้วรู้รอด

เรื่องของเรื่องคือ อาทิตย์ก่อน เจ้าต๊อด เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมฯ ของฉันทะโกนมาบอกว่า น้องชายคนเล็กจะบวช และฉัน...ซึ่งเป็นเพื่อนสนิท ควรปฏิบัติตนเยี่ยงเพื่อนที่ดี เดินทางไปร่วมงานบวชน้องชายของต๊อดโดยไม่ควรมีข้อแม้ใดใดว่าแล้วต๊อดก็ชิงวางสายก่อนที่ฉันจะได้เปิดดูตารางนัดหมาย ว่าติดธุระปะปังอันใดในวันดังกล่าวหรือไม่

“กาญจนาบุรี” ไม่ถือว่าไกลนัก บ้านของต๊อด อาจจะเลยออกจากตัวเมืองไปพอสมควร แต่ความที่หลายปีก่อน เพื่อนอีกคนชวนฉันทำรีสอร์ทเล็กๆ ชิค ๆ อยู่ใกล้ๆ อำเภอบ้านของต๊อด ก่อนจะเลิกกันไปตอนเพื่อนตัดสินใจขายที่แล้วไปอยู่เมืองนอก ซึ่งนั่นทำให้ฉันเคยมีเหตุต้องใช้เส้นทางสายนี้บ่อย ๆ จนฉันมั่นใจว่า ต่อให้หลับตาขับ ฉันก็จะขับลงคุน้ำข้างทาง เอ้ย...มายช้า! ขับมาถึงบ้านของต๊อดได้อย่างไม่ต้องใช้ความพยายามแต่อย่างใด แต่...

ฉันมารู้ว่าฉันคิดผิดก็ตอนที่ฉันรู้สึกไม่คุ้นทาง เลยโทรไปถามต๊อด แล้วพบว่าตัวเองขับออกนอกเส้นทางไปบ้านต๊อดกว่าเก้าสิบลิโล

“ขับยังงี้ให้หลงเนี่ย...ทำไมไม่เปิดแมพมาวะ นี่ดิเนี่ยรู้จักโทรมา ไม่นั่นอาจไปโผล่อย่างกุ่ม” ต๊อดทวน

“มันโง่...ใครจะไปนึกว่ามันจะเปลี่ยนไปมโหฬารขนาดนี้ละ ออกพ้นเมืองมากี่สิบลิโลตั้งแต่แยกแรกแล้ว เออ...เออ รอแป๊ป เดี๋ยวรีบเหยียบไป”

“สม...สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ฮะ ฮะ ฮ่า” ต๊อดหัวเราะส่งท้าย ทำเอาฉันหงุดหงิดมากกว่าเดิมอีกหลายขีด

สัญญาณรูปถั่มน้ำมันบนหน้าปัทม์รถบอกให้ฉันรู้ว่า ควรมองหาปั้มน้ำมันที่ใกล้ที่สุดโดยเร็ว ครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ ฉันตัดสินใจเปิดแผนที่นำทางในมือถือ แล้วขับตามเส้นทางนั้นมาเรื่อย ๆ แผนที่พาไปในเส้นทางค่อนข้างเปลี่ยวที่ฉันไม่คุ้น เวลาโพล่พล่ยิ่งทำให้สองข้างทางดูเยียบเหงากว่าที่ควรจะเป็น ฉันมองไปเห็นปั้มน้ำมันเล็กๆ แห่งหนึ่งข้างหน้า จากสภาพของป้ายราคาน้ำมันหน้าปั้ม ทำให้ฉันไม่แน่ใจว่ายังเปิดให้บริการอยู่หรือเปล่า เพราะไฟที่แสดงบนป้ายราคาไม่ติดสักดวง แต่ก็

นั่นแหละ...ในเวลาแบบนี้ ชลอดูสักหน่อยคงจะดีกว่า เพราะไม่แน่ใจว่า ปิมน้ำมันที่ใกล้ที่สุดจะอยู่ไกลจากตรงนี้อีกกี่กิโล และน้ำมันที่เหลือขอถังจะพาฉันไปถึงปั้มน้ำมันหรือไม่

“เปิดอยู่มั๊ยคะเนี่ย” ฉันลดกระจกลงแล้วตะโกนถามไปที่เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่นั่งฟังวิทยุจากมือถืออยู่หน้าตู้จ่ายน้ำมัน

เด็กหนุ่มคนนั้นถอดหูฟังออกจากหู หลังจากฉันตะโกนถามอีกครั้ง เขาก็พยักหน้า และค่อย ๆ เดินตรงมายังตู้ที่รถฉันจอดรออยู่

“91 เต็มถึง”

การเติมน้ำมันเป็นไปโดยปกติ จนกระทั่งเด็กคนนั้นเดินมาที่กระจก

“หนึ่งพันหนึ่งร้อยครับ”

“หะ...ทำไมเยอะจัง คุณคิดหรือเปล่าว่านี่ รถมอเตอร์ไซด์คันนี้มันแพงนะ”

ฉันแปลกใจ เพราะโดยปกติฉันจะเป็นคนที่เติมน้ำมันค่อนข้างจะเป็นเวลาเนื่องด้วยลักษณะการใช้รถของฉันไม่ค่อยมีนอกเส้นทาง และทุกครั้งที่สำคัญฉันเติมน้ำมันเดือน ซึ่งโดยปกติจะเป็นวันศุกร์ ฉันก็จะเติมเต็มถัง และราคาก็ไม่เคยเกินหนึ่งพันบาทอย่างที่ฉันบอกเด็กหนุ่มคนนั้นไป

เขาชี้มือไปที่ตู้ นัยว่าให้ฉันดูตัวเลขที่ปรากฏบนหน้าของตู้จ่ายน้ำมัน

“ผิดนะ 91 ที่นี่ลิตรละเท่าไร?” ฉันไม่ยอม

“ไม่รู้ครับ ถ้าจะให้เก็บตามที่มีขึ้นนี่ครับ”

“ถ้าแกอยู่มั๊ย...เรียกให้พี่หน่อย พี่อยากคุยด้วย”

เขาไม่ตอบอะไร ทันหลังเดินไปทางห้องที่มีลักษณะคล้ายสำนักงานเล็กอีกฟากหนึ่ง ชักพักก็มีชายสูงอายุคนหนึ่งเดินตามออกมา โดยที่เสียงเดินทางมาถึงก่อนตัว

“สามสิบสามบาทงั้น มึงไม่บอกเค้าไปละ เรื่องแค่นี้ต้องมาเรียกกูด้วย ตาไม่มีมองเหอ อ่านตัวเลขไม่ออกเหอ” สองชุดสุดท้ายนั้น เหมือนถ้าแกจะตั้งใจส่งเสียงให้ได้ยินถึงฉัน

“มีปัญหาอะไร” เสียงห้วนๆ ถามเมื่อเดินมาถึงข้างรถ

“ถ้าหนึ่งลิตรละเท่าไรคะ ปกติรถหนูไม่เคยเติมเกินพันเลย นี่ตั้งพันหนึ่งนะ ไม่ทราบว่ามันลิตรละเท่าไร” ฉันถามไปตามตรง

“สามสิบสามบาท”

“ไม่มีเศษเลยเหอ...พวกจูนะ” ฉันลองหยั่งเชิง

“คิดตามราคาที่เห็นนั่นแหละ”

“มันแพงมากเลยอะ ล่าสุดเติมมาที่กรุงเทพฯ ลิตรละสามสิบบาทนิดๆ เอง”

“นั่นกรุงเทพฯ นี่มันเมืองกาญจน์ คนละที่กัน”

“โห...แพงกว่าลิตรละสามบาทเนี่ยนะ ไม่ไหวมั้งถ้าแก่ เติมที่ไหนก็ไม่ถึงหรอก”

จริงๆ ฉันไม่ควรเสียเวลากับการทุ่มเถียงเพื่อเงินส่วนต่างแค่หลักร้อย เพราะนี่ก็เกือบจะเย็นแล้ว แกมเพื่อนฉันก็คงตั้งหน้าตั้งตารอด้วยความเป็นห่วงอยู่ แต่ปัญหาคือ ฉันรู้สึกว่าการนี้ไม่ถูกต้องอย่างแรง และฉันจะรู้สึกแย่มากๆ ถ้าไม่ทำอะไรซักอย่าง อย่างน้อยที่สุดก็ขอให้ได้พูดให้ถ้าแก่ได้รู้บ้างว่า นี่มันเป็นการมัดมือชกที่น่าเกลียดระดับไม่น่าให้อภัย

“ป้ายราคาก็ไม่มี แบบนี้หนอร้องเรียนได้เลยนะ”

“ร้องอะไร ป้ายมันเสีย ไฟมันขาดยังไม่ได้ซ่อม” นั่น...การ์ดป้ายเสียก็มา

“หนูว่าแบบนี้มันเอาเปรียบมาก พูดจริงๆ นะ หนูว่าเหมือนปล้นกันซึ่งๆ หน้าเลย”

“พูดดีดีหน่อย ไม่มีใครบังคับให้มาเติมนะ บั๊มห้าอีกไกลนะ ขับไปน้ำมันหมดกลางทาง มันไม่คุ้มหรอก เงินต่างกันนิดหน่อย จ่ายๆ ให้เสร็จแล้วรีบๆ ไปเลย” ถ้าแก่ก็มีเสียงสองวัย เริ่มแซ้ง

“ไม่จ่ายอะ เตี่ยหนูเปิดมือถือเช็คราคาน้ำมันให้ถ้าแก่ดู ถ้าของถ้าแก่เกินกว่าที่อื่นเป็นบาท ยังไงหนูก็ไม่จ่าย” เล่นกับใครไม่เล่น ไม่รู้จักดีม๊ นักร้องซะแล้ว

“จ่ายๆ มาหอะ แล้วจะไปร้องอะไรก็ไปร้อง น้ำมันมันราคารอลอยตัว ขายเท่าไรก็เรื่องของอ๊ว อ๋อมาหัวหอม”

“ตกลงว่าถ้าแก่ น้ำมันจะลหายไปไหนก็เรื่องของน้ำมัน แต่ปัญหาคือ ถ้าแก่ไม่มีป้ายบอกราคาติดอยู่ตรงไหนซักที่เลย ถ้าแก่รู้มัยว่ากฎหมายอะ เค้าบอกว่าต้องมีป้ายแสดงราคาตัวใหญ่ๆ อยู่หน้าสถานีบริการน้ำมันเพื่อเปลือง อันนี้หนูว่าถ้าแก่รู้อยู่แล้วละ แต่เจตนาไม่ดีไง เค้าให้แสดงราคาให้คนเห็นชัดๆ คนจะได้ตัดสินใจว่าจะเติมไม่เติม ไม่ใช่มาถึงหัวจ่ายถึงมาเห็นว่าราคาเท่าไร แล้วใครที่ไม่ทันดูก็เสร็จโจร แบบนี้ไม่โอเคอะ นี่...ราคาน้ำมัน 91 ลิตรละสามสิบบาทแปดสิบ ถ้าแก่ไขกักลิตรละเกือบสามบาท หนูว่านี่ไม่ธรรมดาแล้ว”

“จะจ่ายไม่จ่าย ไม่จ่ายเดี๋ยวค่อยเลย” แก่แกกำหัดแน่น ทำทางจุนเหียว เกรี้ยวกราดเหลือกำลัง ทำท่าขยับเข้ามาใกล้ประตูรถฉันมากขึ้น

“เอาสิ มาต่ออยสิ จะได้ครบๆ ทุกข้อหาไปเลย กล้าๆ หน่อย” ฉันหลับหูหลับตาทำเป็นใจดีลืลือไป ยังไม่ทันนึกต่อว่า ถ้าแก่แกแกละเออเรื่อง เดินมาต่ออยหน้าฉันจริงๆ ฉันจะไปเล่าให้แม่ฟังแบบไหน

“ลื้อออกไปเดี๋ยวนี้เลยนะ ไปให้พ้นหน้าอ้าวเดี๋ยวนี้เลย อย่างนี้กว่าอ้าวไม่กล้าทำผู้หญิงนะ ผู้หญิงปากดีต้องลื้อต้องเจอชะบ้าง” มาเติม หึหึ

“ตกลงให้หนูจ่ายก็บาท ฉันล้วงมือไปหยิบกระเป๋าสตางค์ในกระเป๋าสะพายอีกที

“ไม่ต้องจ่ายแล้ว อ้าวถือว่าทำบุญล้างชวย ลื้อรีบขับออกไปเลยนะ แล้วอย่าให้อ้าวเห็นหน้าอีก” เนอะ...ชี้หน้าด้วย

“ยังกะกุยยากเห็นหน้ามึงตายล่ะ” (อันนี้ฉันนึกในใจ แต่ไม่ได้พูดเหมือนเคย ยังอยากเก็บชีวิตไว้ไปงานบวชน้องเพื่อนให้สมความตั้งใจก่อน)

“ไม่เอาแก่แก หนูมาเติมน้ำมัน ไม่ได้มาปล้น ไม่ได้เจตนามาโกง หนูไว้วางเพราะหนูรู้สึกว่ามันไม่ถูกต้อง หนูจะบอกแก่แกว่า แก่แกควรไปซ่อมป้ายไฟที่แสดงราคาน้ำมันของแก่แกให้เรียบร้อย แล้วถ้าจะให้ดี ก็อย่าเอากาโรให้มันเหลือเกินนัก ยิ่งโชคดีเป็นปั๊มที่อยู่ห่างจากปั๊มอื่นๆ แบบนี้ แก่แกทำดีดี ขายน้ำมันราคาตรงไปตรงมา บริการเค้าดีดี คนมาเติมน้ำมันเค้าก็อยากกลับมาเติมใหม่ มาคราวหน้าคราวหลังเค้าก็จะได้วะเติม แก่แกก็มีส่วนกำไรประจำ ไม่ใช่ตั้งอกตั้งใจจะโกงจะโกยลูกเดียว คนเค้ามาเติมครั้งเดียวเค้าก็จำจนตายแล้ว มันบาปกรรมแก่แก สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมนะ แก่แกเคยได้ยินมั๊ย เอานี้...หนูจ่ายพันนึง ตรงไปตรงมา แล้วหนูก็บอกไว้เลยว่า หนูจะกลับไปร้องเรียนกับกรมการค้าภายใน อยากให้เค้ามาตรวจสอบ เพื่อแก่แกจะได้รู้ว่าไอ้ที่ทำอยู่นะมันผิดกฎหมาย”

พูดจบฉันก็ยื่นเงินไปทางเด็กหนุ่มที่ยืนเงียบตลอดการสนทนา เขายื่นมือออกมารับเงิบๆ ส่วนฉันก็สแตร์ทเครื่อง สะบัดบ๊อบ ค่อยๆ เลื่อนกระจกขึ้น เคลื่อนรถไปหยุดที่บริเวณด้านหน้าของปั๊ม แล้วเหยียบคันเร่งออกจากปั๊มน้ำมันนั้นให้เร็วที่สุด เพราะไม่แน่ใจว่า ถ้าอยู่พูดอะไรต่ออีกซักห้านาที ฉันจะยังมีชีวิตไปเจอหน้าต๊อดเพื่อนรักของฉันหรือเปล่า

งานบวชน้องชายของต๊อดผ่านพ้นไปด้วยดี ฉันไปทันร่วมทำขวัญนาค นอนค้างที่บ้านต๊อดหนึ่งคืน ร่วมงานพิธีในช่วงเช้าเสร็จฉันก็ขับรถกลับกรุงเทพฯ ขากลับนี้ แผนที่ไม่ได้พาฉันไปทางเดิม ทำให้ฉันไม่ได้ผ่านบิมน้ำมันที่ฉันเพิ่งผ่าน ประสบการณ์ระทึกขวัญมา

ฉันแวะบิมน้ำมันใหญ่แห่งหนึ่งในตัวเมืองเพื่อนั่งดื่มกาแฟและยืดเส้นยืดสาย ระหว่างนั้นฉันหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูรูปที่ถ่ายไว้เมื่อเย็นวาน เป็นรูปป้ายแสดงราคาหน้าบิมน้ำมันเล็กๆ แห่งหนึ่ง ป้ายแสดงราคาที่ไม่แสดงอะไรนอกจากความเก่าของป้าย ฉันย้อนนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แล้วฉันก็ตอบกับตัวเองในเรื่องที่ฉันลืมนึกว่าฉันควรจะทำอะไรดีหรือไม่

หนึ่งพัน กับ หนึ่งพันหนึ่งร้อย ตัวเลขหนึ่งร้อยบาทที่ต่างกัน ไม่ได้ทำให้ชีวิตฉันเปลี่ยน ไม่ได้ทำให้ฉันรวยขึ้นหรือจนลง แล้วฉันก็เชื่อว่า มันไม่ได้ทำให้ชีวิตของเจ้าแก็บิมน้ำมันหรือจนลงที่มากนักเช่นเดียวกัน ทุกอย่างบนโลกนี้เป็นเหตุเป็นผลกันเสมอ ถ้าที่ได้มาอย่างไม่ถูกต้อง ก็พลักลูกค้าที่ควรจะถูกก่อให้เกิดรายได้ออกไปด้วย

ฉันนึกถึงตัวเอง ที่มันใจจนเกินเหตุ ทำให้ต้องเสียเวลาขับรถเพิ่มขึ้นอีก เก้าสิบกว่ากิโล พลังนึกถึงคำพูดของต๊อดที่พูดกับฉันว่า “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”

แล้วก็นึกเลยไปถึงเจ้าแก็บิมน้ำมัน ที่ไม่พยายามทำสิ่งที่ถูกต้อง โดยเห็นแก่กำรกำไรเล็กน้อย สันนิษฐานว่าจะส่งผลเสียในระยะยาวอย่างไรบ้าง

“สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” ฉันเกือบจะตัดสินใจปล่อยให้กรรมค่อยๆ ตามเจ้าแก็บไป ไม่ว่าจะเร็วหรือช้า ถ้าไม่ดันนึกถึงหน้าตอนที่แก็บกำหนดปรีเข้ามาจะขย้ำคอฉัน

แล้วฉันก็กดเลข 4 ตัวบนโทรศัพท์มือถือ พลังนึกในใจ

“เราช่วยเร่งหน่อยละกัน เผื่อกรรมจะค้นไม้ค้นมือ อือ”

ผลการดำเนินการตามคำร้องเรียน

หลังตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวตามคำร้องเรียน พบว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 จริง ทางร้านยอมรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาและยินยอมชำระค่าปรับ

ทั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่ได้กำชับให้ทางร้านแสดงราคาจำหน่ายน้ำมัน เป็นตัวเลขราคาที่มีขนาดสูงไม่ต่ำกว่าสิบห้าเซนติเมตรไว้หน้าสถานีบริการ และการแสดงราคาจำหน่ายนั้น ต้องตรงกับราคาที่ระบุไว้ที่มาตรวัดน้ำมันเชื้อเพลิงด้วย ซึ่งทางสถานีบริการน้ำมันรับทราบ และยินดีปฏิบัติตาม

ปั้มน้ำมัน...ทุกปั้ม...จดจำไว้
 ใจรักดา...ตัวในชุด...ไว้ด้านหน้า
 ใจลูกดำ...แขนงดูได้...ผ่านไปมา
 ต้องสูงกว่า...สิบห้าเซ็นต์...เห็นแต่ไกล
 เมื่อเราใจ...คุณธรรม...นำการดำ
 อย่งตรงไป...ตรงมา...นำเลื่อมใส
 ลูกดำก็...จะนิยม...ชมชอบใจ
 ส่งผลให้...ทำมา...ด้ขึ้นเอง

คดีที่

12

ใจไม่เที่ยง

“น้อง” เป็นเพื่อนสนิทหนึ่งในจำนวนที่นิ้วมือนับแล้วยังเหลือของฉัน เราเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน ก่อนที่หลังจากจบปริญญาตรีแล้ว ฉันจะสมัครเข้าทำงานบริษัทโฆษณา ส่วนน้องไปทำงานบริษัทรับจัดอีเวนต์ตามที่น้องถนัด เราเป็นเพื่อนสนิทที่ถึงแม้จะไม่ได้เจอกันบ่อย ไม่ได้นัดทานข้าวด้วยกันสม่ำเสมอ แต่ก็ไม่เคยขาดการติดต่อ เวลาเมื่อเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจ เราก็พร้อมที่จะให้คำปรึกษาหรือหาวิธีช่วยเหลือกันอย่างสุดกำลังที่มี ช่วงหลังนี้น้องย้ายบริษัท และไปยุ่งวุ่นวายกับการปรับตัวให้เข้ากับการทำงานที่ใหม่ ในตำแหน่งที่ใหญ่โตขึ้น เราเลยยิ่งได้เจอกันน้อยลง คุณกันน้อยลง แต่ทุกครั้งที่ได้เจอกัน เราก็จะมีเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตมาเล่าสู่กันฟังเป็นที่สนุกสนานเหมือนเคยเป็นมาเสมอ

วันก่อน...น้องไลน์มาหาตอนดึก ถามว่าวันอาทิตย์นี้ว่างมั๊ย อยากชวนไปเดินซื้อของทำกับข้าว ฉันสงสัย เพราะร้อยวันพันปีน้องไม่เคยจะชวนไปทานข้าวที่บ้าน ชักใช้ไล่เรียงจนได้ความว่า น้องมีผู้ชายมาจีบ เป็นหนุ่มอิตาลีที่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าถ้าไม่ “หล่อมาก” ก็ต้อง “รวยมาก” เพราะน้องเป็นคนที่ไม่ค่อยช่างจะซีเรียสในเรื่องการจะคบใครสักคน ฉันตกปากกับคำว่าจะไปร่วมปาร์ตี้มื่อกลางวันกับน้อง ถึงแม้จะ

รู้สึกแปลกๆ เพราะไม่แน่ใจว่าจะเอาตัวเองไปวางไว้ตรงไหน เวลาที่น้องกับแฟนฝรั่ง มั่งมั่งใส่กัน แต่น้องกำชับว่า อยากให้ฉันช่วยพิจารณาแฟนฝรั่งของเธอหน่อย ว่า “ผ่าน” หรือไม่ในสายตาของฉัน

“Hi!” ฉันเสียมือให้ฝรั่งสัมผัสเป็นครั้งแรกในชีวิต ด้วยความรู้สึกลึบตื้นเต้นปน กังวล เพราะเป็นที่รู้กันว่า ภาษาอังกฤษของจัดอยู่ในขั้น “มีระดับ” เพียงแต่เป็น “ระดับ ต่ำมากถึงมากที่สุด” แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดี เพราะน้องคอยเป็นล่ามให้แทบทุกช่วง ของสนทนา ทำให้ฉันค่อนข้างสบายใจไปเยอะ

แฟนของน้องจัดอยู่ใน “ระดับหล่อมก” อย่างที่ฉันคาดการณ์ไว้ “มาร์ค” ดู โดดเด่นมีออร่าเกินกว่าจะมายืนอยู่กลางตลาดสดใกล้บ้านที่เรานัดกัน กระนั้น มาร์ค ก็อ่อนคลายและสบายๆ แต่ไม่ค่อยชวนฉันคุยเล่นมากนัก อาจเพราะน้องกระซิบบอก เพื่อไม่ให้สร้างความลำบากใจให้ฉัน ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องดี

น้องแจ้งรายการอาหารที่จะทำให้นฉันรู้ จากนั้นฉันก็เดินแฉ่งโน้นแฉ่งนี้ ปล่อยให้น้องกับมาร์คที่ค่อยๆ เดินตามหลัง ได้ใช้เวลากระหนุงกระหนิงกันประสา ขนมหึงใหม่-ไส้กรอกมันอย่างเต็มที่ ไม่นานฉันก็หอบข้าวของพะรุงพะรังเต็มสองมือ ซึ่งความจริงคือข้าวของนั้นมากพอสำหรับเลี้ยงทีมฟุตบอลพร้อมตัวสำรองได้ทั้งมือ

“มาร์คเค้าอยากกินคอกหมูย่าง เต๋ยวแกซื้อสันคอให้ด้วยสิ” น้องเดินมาบอก ในขณะที่ฉันกำลังเลือกซื้อพริกขี้หนู ซึ่งเป็นของสดอย่างสุดท้ายที่ต้องใช้ตามรายการ อาหาร

“ได้ ได้ เอาซีกสองโลเลยมัย ย่างไว้เผื่อพ่อแม่แกลกลับมากินด้วย” ฉันปลื้มตัว ไปที่แผงขายเนื้อหมูสดอีกฝั่งหนึ่งของตลาด ส่วนน้องกำลังยืนอธิบายมาร์ค ซึ่งมีท่าที สนอกสนใจแผงขายกล้วยแขกอยู่อย่างขมุกขมน

“ไม่ถึงคะ...ซั้่งให้อีกทีได้มั้ยะแม่ค้า?” ฉันเริ่มเสียงแข็งเพราะมันใจมากกว่า น้ำหนักของเนื้อสันคอกอยู่ในมือไม่ถึงสองกิโลฯ แน่ๆ

“อะ...ตุลีนี่ไง บอกว่าสองโลก็สองโลสิ ขายมาเป็นสิบปีแล้ว ไม่เคยมีใครมาว่าขึ้นโกงชั่งคนเดียวเลยนะ” ป้าขายเนื้อหมูหีบถุงวางลงบนตาชั่ง แล้วหันด้านหน้าของตาชั่งมาทางฉัน ตัวเลขบนหน้าตาชั่งแสดงน้ำหนัก 2 กิโลกรัม แล้วป้าก็หันตาชั่งกลับไปทางด้านที่ถนัดอยู่

“ไม่เอาสิ...ให้หนูดูก่อนชั่งด้วยสิ หนูว่ามันไม่ถึงแน่ๆ” ฉันยืนยั้ง และฉันไม่ได้เชื่อมั่นด้วยความรู้สึกของตัวเอง หากแต่เป็นความเคยชินที่ฉันต้องตามติดแม่ไปตลาด ตั้งแต่สมัยที่เราเปิดร้านอาหารเล็กๆ ในหมู่บ้าน โดยมีแม่เป็นแม่ครัว และฉันเป็นลูกมือ

คนที่เดินตลาดทุกวัน คนที่จับจ่ายข้าวของในตลาดสดมาเสมอ จะมีความคุ้นเคยกับน้ำหนักของเนื้อสัตว์หรือผักต่างๆ แบบแม่นยำชนิดใกล้เคียงตาชั่งเลยทีเดียว ถึงแม้ระยะหลังฉันจะไม่ได้ไปซื้อของกับแม่ทุกครั้งที่แม่ไปจ่ายตลาด แต่ก็ไม่น่าจะต่ำกว่าอาทิตย์ละ 3-4 ครั้ง และคนที่ทำหน้าที่รับถุงมาถือจนถึงบ้านอย่างฉัน อย่าว่าแต่เป็นชิตเลย ต่อให้น้ำหนักคลาดเคลื่อนไปเป็นหลักสิบกิโลกรัม ฉันก็มั่นใจว่าฉันจะรู้สึกได้ทันทีที่หัวถุงว่ามันมากกว่าหรือน้อยกว่า และนั่นเป็นเหตุผลให้ฉันยืนปะทะกับป้าคนขายอย่างไม่ลดละ

ฉันไม่เอาเปรียบใคร แต่ก็ไม่เคยยอมให้ใครเอาเปรียบ ยิ่งเป็นการเอาเปรียบที่ทำงานเป็นนิสัย ทำจนรู้สึกเหมือนไม่ได้ทำความผิดใดใด หัวเห็ดดินขาดฉันก็ไม่ยอม “ดูอะไร ดูทำไม ตาชั่งขึ้นเที่ยงอยู่แล้ว ขายมาไม่รู้ก็ปิกี่ใช้แต่ตัวนี้แหละ”

“ก็เพราะใช้แต่ตัวนี้นั่นแหละ หนูถึงสงสัย บางทีตาชั่งมันเก่าก็อาจทำให้มันเพี้ยนได้ หนูยังไม่ได้ว่าป้าตั้งใจจะโกงชั่งค่านะ ป้าจะฮ้อทบอดี้ไปทำไม” มากับฝรั่งฉันก็ต้องมีการเชื่อมวัฒนธรรมกันบ้าง ซึ่งพอดีกับน้องและมารค์เดินตามมาถึงตรงที่ฉันกำลังออกจากรั้วพอดี

“เสียงดังอะไรอะตี้ม”

“ไม่มีไร...ชั้นรู้สึกว่ามันค่อมหนักไม่ถึงสองโล ให้ป้าแกชั่งให้ดู แกก็พริ้วอยู่นั่น”

“อะไร...พริ้วอะไร ชันก็ชั่งให้ดูไปแล้ว ยังจะเอาไรอีก มาหาว่าขึ้นโกง หนอยยยย (กัดฟันตามไปจะได้อารมณ์ยิ่งขึ้น) ไม่ซื้อก็ไปซื้อที่อื่น ไม่ต้องมายืนให้เกะกะ” มาอีกแล้วมุกนี้ ไหมมุก “ไม่ซื้อก็ไปซื้อที่อื่น” เนี่ย ทำไมขยันใช้กันจัง

“ป้า...หันกิโลมา ตอนยังไม่มีไรอยู่บนนั้น แล้วป้าก็ชั่งไอ้สันคอหมูถุงนี้ให้หนูอีกทีชัตๆ แจ้งๆ มันล้าบากยากเย็นอะไรนักหนา ถ้าป้าไม่ทำ หนูจะถือว่าป้ามีเจตนาไม่ดี ซึ่งหนูจะแหกปากตะโกนอยู่ตรงนี้เลย ว่าร้านนี้โกงตาชั่ง แบบไหนง่ายกว่า ป้าเลือกเอาเองนะ”

“เฮ้อ...อยากดูก็ดู” พุดจบแก็ก็นึกโล่อกมาทางด้านเราอีกครั้ง ฉันสังเกตเห็นได้ชัดว่าเข็มของกิโม่ได้อยู่ตรงกับเลขศูนย์ แต่อยู่เยื้องไปทางขวาเล็กน้อย ซึ่งเป็นอันเข้าใจได้ว่า ถ้าหยิบอะไรวางลงบนถาดสำหรับชั่ง มันจะแสดงน้ำหนักที่มากกว่าปกติ

“มันไม่ตรงเลขศูนย์อะป้า ป้าเห็นมัยเนี่ย” เพราพยายามชี้ให้ดู

“ใช่ป้า แบบนี้คนซื้อเสียเปรียบอะ มันตั้งให้ตรงๆ ได้มัยอะ หนูว่ามันตั้งได้นะ กิโม่แบบนี้บ้านหนูเคยมี”

“ตั้งไม่ได้ มันไม่เป็นไรหรอก ขยายมากี่ปีก็ใช้อนนี้ ไม่เห็นมีใครมาบ่น” ถ้าประโยชน์ไม่เปลี่ยน ดิฉันนึกว่าเตจาวู วนลูบกันไม่เลิก

“ติ่ม จ่ายๆ ป้าเค้าไป แล้วเรากลับกันเถอะ มาร์คเค้างว่าเราเถียงกับแม่เค้า เรื่องอะไร พอขึ้นบอกให้เค้าฟัง เค้าบอกว่าทำไมเราคิดเล็กคินน้อยมากมายจังเลย ชิดสองชิดมันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร จะมาขึ้นเถียงกันให้อายเค้าทำไมกัน” อ้าว...ปกติฝรั่งจะเป็นแบบรักความซื่อสัตย์ สุจริต ยุติธรรมนี่นา ทำไมมาร์คเป็นแบบนี้ละ

“ไม่เอา ไม่จ่าย อันไหนไม่ถูกต้อง ไม่ต้องจ่าย จ่ายทำไม จ่ายให้เป็นการเพาะบ่มนิสัยไม่ดี ทำแล้วก็รู้สึกว่าการทำถูก ไม่ได้ทำผิด ใครมาท้วงก็เถียง ฉันต้องสอนให้ป้าเค้ารู้บ้าง”

“มาร์คเค้ากลัวมีเรื่องนะ” ตัวน้องเองก็เริ่มหน้าเสีย

“ขึ้นแกพามาร์คกลับไปท่รด สตาร์ทรถแล้วให้เค้านั่งรอ ถ้าแกไม่यरกรอกออกมาช่วยชั้นตรงนี้”

“โอเค...เดี๋ยวลั่นมา” พุดจบก็จูงแขนว่าที่แฟนไปย้งรถที่จอดอยู่ด้านหน้าของตลาด ส่วนฉันก็หันกลับมาซัดกับป้าต่อ

“เอาใจป้า” ฉันทำสีหน้าที่คิดว่ากวนที่สุดในชีวิต ไม่ลืมยกคิ้วข้างถนัด

“เอาอย่างอะไร จะซื้อมัย? ไม่ซื้อก็ไป มาซื้อของหรือมาหาเรื่องเนี่ย” เฮ้อ...ฉันจะบ้าตาย ไม่ว่าจะเป็นแยวราช, รังสิต หรือไหนต่อไหน ทำไมแม่ค้าบางไฟลั่มถึงได้มีนิสัยเหมือนโคลนนิ่งกันมาเต๊ะ

“ซื้ออยู่แล้วป้า หนูมาซื้อของ แล้วก็ซื้อป้าเป็นอย่างสุดท้าย แต่มาเจอป้าตูกตึกซะก่อน”

“พุดดีตีนะ ใครตูกตึก ตูกตึกอะไร”

“ป้า...ป้าฟังหนูนะ โอเค ป้าอาจจะไม่ได้มีเจตนาจะโก่งดาซังหรืออะไรก็แล้วแต่ นี่หนูมองในแง่ดีสุดสุดนะ แต่ดาซังของป้านะ ดาซังที่ป้าว่าใช้มาเป็นสิบปีนะ หนูว่าหนูแยกไม่ออกว่านี่ดาซังหรือเครื่องเหล็กยุคหินเก่า สนิมก็เกาะเกรอะกรัง หนูว่ามันไม่เที่ยงแล้วละ ป้าควรหาดาซังใหม่ เพราะป้ารู้หรือเปล่าว่าดาซังที่ใช้ชื้อขายกันนะ มัน

ต้องอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ แล้วก็ผ่านการรับรองของกองช่างตวงวัด กรมการค้าภายใน แต่ของป่านี้ป้ายมาตรฐานอะไรก็ไม่มี แล้วเกาขนาดนี้ หนูเป็นลูกค้าหนูก็ไม่ซัวร์ว่าซึ้ง แล้วมันจะตรงขนาดไหน นี่หนูไม่สงสัยต่อด้วยนะว่าทำไมมันต้องไม่เที่ยงไปทางฝั่งที่ป่าได้กำไรทุกที เพราะฉะนั้น ซื้อมาซึ้งใหม่ซะป่า ลูกค้าเค้ามาซื้อหรือเดินผ่านไปผ่านมาแล้วเห็น เค้าร้องเรียนได้นะป่า แล้วถ้าเค้ามาตรวจเจอว่าดาซึ้งป่ามันผิดปกติจริง ๆ ป่าโดนปรับนะ เสียหน่อยเสียยาก เสียมากเสียง่ายนะ”

“มาเลย ซื้อมาสามคอกไปบอกให้มาได้เลย เซอะ ชั้นขายอยู่ตลาดนี้มาสิบกว่าปี วันหนึ่งมีเด็กเมื่อวานขึ้นมากบอกว่าชั้นโก่งดาซึ้ง ไล่ไปซื้อใหม่ หนอยยยยย...ฉันไม่ได้แกะกะโหลกกะลา จะมาหลอกด่ากันง่าย ๆ นะ ไม่ขงไม่ขายแม่มันแล้ว ไปเลย จะไปไหนก็ไป อ้าวววว...มาดูกันเจ้าข้าเอ๊ย ลูกค้าเรื่องมากมาติดดาซึ้ง ซื้อมาของโลสองโล ทำมาเป็นวางอำนาจบาตรใหญ่.....”

“พอ...ป่า...จบได้ระ ของหนูเท่าไรนะ โลละร้อยห้าสิบไซ้มัย โอเค...สองโลสามร้อยนะ หนูให้ป่าห้าร้อย ไม่ต้องทอนหนู ถือว่าหนูสมทบให้ป่าไปซื้อดาซึ้งใหม่ จะได้ค้าขายสบายใจ เพราะหนูกลับไปนี่ หนูจะไปร้องเรียนกรมการค้าภายใน ว่าดาซึ้งของป่าไม่ได้มาตรฐาน แล้วส่วนตัวหนูนะ หนูเพิ่มให้ด้วยว่า นิสยป่าก็ไม่ได้มาตรฐานแล้วเหมือนกัน ที่หนูช่วยออกตั้งค้ค่าดาซึ้งนี้ เพราะพอหนูแจ้งปั๊บ เค้าก็จะมาตรวจไม่รู้ละว่าวันไหน แต่ถ้าเค้าตรวจเจอ ป่าก็จะโดนปรับเป็นเงินหนึ่งหมื่นบาท ไม่จ่ายก็ไปโรงพัก ถ้าไปซื้อใหม่ให้เรียบริ่อยหนูก็ถือว่าหนูได้ทำบุญไปด้วย ได้ให้ความรู้ป่าไปด้วย เอาตามนี้นะคะ ไม่อยากพูดเยอะ...หนูเจ็บคอ”

ฉันคว้าถุงสนคอกหมูจากบนแผง แล้วเดินสวย ๆ ออกไปที่รด ทั้งให้ป่าแกล้งนื้อแบงค์ห้าร้อยในมืออย่างมีนิน

“คือบางทีฉันก็เหนื่อยมากจริง ๆ นะ” ฉันนึกในใจขณะเดินออกจากตลาด

หลังจากปาร์ตี้นั้น ฉันกับน้องก็ไม่ได้เจอกันอีกพักใหญ่ จนเมื่อวานน้องโทรมานัดทานข้าวที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งใกล้ ๆ บ้านฉัน

“อ้าว...มาร์คไม่มาด้วยเหรอ?” ฉันถามเมื่อเห็นว่าน้องมาคนเดียว

“หายจ้อยไประะ”

“เฮ้ย...พูดเป็นเล่น นี่แกปล่อยหลุดไปได้ยังงิ ไม่ได้หายงัย ๆ นะเว้ย อายุเรากี่ปุนี่แล้ว กว่าเจเจอแบบครบเครื่องแบบนี้ซักคน”

“นางบอกนางกลัวหล่อนนั้นแหละ เห็นหล่อนออกฤทธิ์ในตลาดวันนั้น ตอน

มานั่งรอในรถ นางยังทำหน้าที่ต้นตั้นไม่หาย นางยังบอกอีกว่าให้ช้าน้อยอยู่กับแก นางว่าแกอันตราย เป็นพวกชอบหาเรื่อง”

“อ้าว...ช่วยระงู กลายเป็นต้นเหตุให้ชาวบ้านเลิกกันซะงั้น ว่าแต่ทำไมแกไม่ฟังมาร์คมัน”

“ฮะ ฮะ ฮ่า ล้อเล่น แฮ่ม...มาร์คมันจะกลับอิตาลี มันบอกว่าคิดถึงบ้าน”

“อ้อ...ก็ดีนะ น่ารักเสียว เป็นคนรักบ้าน รักครอบครัวซะด้วย เสียตาย... หลุดมือ”

“แต่ช้านไม่เสียตายเป็นะ เพราะช้านดันไปอ่านไลน์ในโทรศัพท์ของมัน ปรากฏว่าเมียมันที่อยู่อิตาลีตามให้กลับ บอกว่าถ้าไม่กลับไปตอนนี้ กลับไปตอนไหนก็ไปหย่ากันได้เลย สงสัยรักครอบครัวอย่างที่แกว่า รีบแจ้งจองตัวเครื่องบินแทบไม่ทัน ป่านนี้คงเคลียร์กับเมียอยู่อย่างหนักหน่วง เพราะช้านก็หย่อนระเบิดกลับไปในไลน์เหมือนกัน ฉันทอบกลับไปเว้ย ว่าฉันทนเป็นเมียมาร์ค เป็นมาก่อนมาร์คจะแต่งกับหล่อนอีก ฮะ ฮะ ฮ่า บั่นเทิงจริงๆ”

“เออ...แล้วแกเสียใจมั๊ย?”

“ไม่นะ...จริง ๆ ช้านว่าดี ดีสองเต็งเลย เต็งแรกคืออย่างน้อยก็รู้ก่อนที่จะถลำลึกลงไปกว่านี้ อีกเต็งก็คือ พอลองได้ออยู่ใกล้ ๆ ได้ใช้ชีวิตด้วยพักนึงแล้ว ช้านถึงรู้สึกตัวเองว่า ช้านเหมาะกับการอยู่คนเดียววะ วัฒนธรรมมันต่างกันเยอะ แล้วเวลาลอยอยู่กับเค้าเราก็ไม่ค่อยจะเป็นตัวเอง ก็อยู่แบบนั้นต่อไป เหนงก็ชวนแกออกมาหาไรกินแบบนั้น มีความสุขกว่า สิ่งใดเกิดขึ้นแล้ว สิ่งนั้นดีเสมอแหละ”

“แต่พูดแล้วก็เสียตายนะ”

“เสียตายนะไร...ไอ้มาร์คอะนะ”

“ป่าว...เสียตายนั่นคือหุ ชันอุตส่าห์ไปยื่นชดกะแม่ค้ายี่สิบนาที่ ยืนอย่างขาแข็งให้อีกเป็นชั่วโมง ยังไม่พินเตือนเลย...เลิกกันซะแล้ว แต่ว่าก็ว่านะ นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า...”

“รู้ว่าจะไร?”

“รู้ว้า...นอกจากตาชั่งแม่ค้าแล้ว บางทีฝรั่งก็ใจไม่ค่อยจะเที่ยงเท่าไรเหมือนกัน”

“ฮือววววววววว” เราหัวเราะพร้อมกัน

ผลการดำเนินการตามคำร้องเรียน

หลังตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวตามคำร้องเรียน พบว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. 2542 จริ่ง ทางร้านยอมรับสารภาพตลอด ข้อกล่าวหาและยินยอมชำระค่าปรับ

กองซึ่งดวงวัด เป็นหน่วยงานหนึ่งของกรมการค้าภายใน มีหน้าที่กำกับดูแลผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งดวงวัด ซึ่งหากพบปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการซื้อขายผ่านเครื่องซึ่งดวงวัด หรือพบความไม่เป็นธรรม ให้ดำเนินการร้องเรียนทางสายด่วน 1569 ได้เช่นเดียวกัน

ตาจ้งระ...เท้งได้...เมือไรเท้ง
 มิใช่เพ้ง...ม่งหวังได้...ถ้าไรกว่า
 กรมดื้อเคื่อง...ส่อเนตุ...เรตนา
 ระกินซ้าง...กินขวา...ก็เพ้งนไป
 ตาจ้งเก๋...เก็นใจ...ซ้ออินมั้ง
 น้ำนักรัง...จ้งรัง...พิสุรณได้
 จ้ง ทวง วัด...ซ้อสัจ...มดนัวไร
 ไม้มีใคร...เส้งเปรงบใคร...ถ้าไรทรง

คดีที่

13

หมู่ปะทะ...
จะเขี่ยขวากทุกสิ่ง

ฉันก็จำไม่ได้แล้วว่าใครเป็นคนเริ่มต้นประเด็นนี้ก่อน แต่นั่นไม่สำคัญเท่าหัวข้อ “โสดสบายชั่วหรือมีครอบครัวสบายกว่า” กลายเป็นประเด็นสนทนาให้ถกกันอย่างออกรสชาติในการนัดทานข้าวกับเพื่อนรุ่นมหาวิทยาลัยเมื่อสองวันที่ผ่านมา

ความคิดเห็นแตกออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งแรก (ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นสาวโสด) มีความเห็นว่า การใช้ชีวิตแบบตัวคนเดียว ช่างเป็นชีวิตที่มีอิสระเสรีเหลือเกิน อยากจะทำอะไรก็ทำ อยากเที่ยวตึกก็ได้เที่ยว อยากไปไหนมาไหนก็ไม่ต้องมีคนคอยโทรตาม โทรเช็คให้อึดอัดรำคาญใจ เมื่อหักลบกับความเหงาที่ต้องพบเจอในบางเวลาแล้วยังถือว่ากำไรอยู่

ในขณะที่อีกฝั่ง (ซึ่งส่วนใหญ่จะแต่งงานแล้ว) กลับมีความเห็นว่า การมีอีกหนึ่งชีวิต (สามี) หรือมากกว่า (ลูก) ช่วยให้ชีวิตมีความ “เต็ม” มากขึ้น มีคนคอยเอาอกเอาใจ มีที่ปรึกษาคอยช่วยคิดไม่ว่าจะตัดสินใจอะไร มีกำลังใจยามที่ต้องเผชิญกับปัญหายุ่งยาก เมื่อหักลบกับการต้องมีปากเสียงในยามความเห็นไม่ตรงกัน หรือการต้องปรับตัว เปลี่ยนแปลงนิสัยบางอย่างเพื่อใช้ชีวิตร่วมกับอีกฝ่ายแล้ว ก็ถือว่าห่างไกลคำว่าขาดทุน

ก็แปลกดีที่ในกลุ่มนี้ไม่มีประเภท คนในอยากออก คนนอกอยากเข้า ซึ่งถ้าเป็นกลุ่มอื่น น่าจะมีคนที่รู้สึกแบบนี้อยู่บ้าง ไม่น่ามากเกินไป

สืบชีวิตในงานสังสรรค์วันนั้นเป็นผู้หญิงซะ 9 มีผู้ชายคนเดียวที่บังเอิญสมัยเรียนเป็นเพื่อนสนิทกับหลายคนในกลุ่ม อีกทั้งยังเป็นคนที่เงี้ยบๆ ไม่ค่อยโหยงโหยงวอยวาย หรือทะเล่สิ่งตึงตึงเหมือนเพื่อนผู้ชายคนอื่น ๆ

“แจ๊ค” เป็นผู้ชายคนในเดียวในกลุ่มเพื่อนที่ยังโสด ซึ่งไม่ออกความเห็นในหัวข้อสนทนาแจ๊คบอกสั้นๆ แค่ว่า

“เราว่าเรายังไม่เจอคนที่เราคิดว่าใช่สำหรับเรา เราเลยยังไม่อยากตัดสินใจว่าอะไรจากข้อมูลที่ยังไม่ชัวร์นะ” แหม...ตอบชะทอม ครูชเลยนะแจ๊ค

ส่วนฉัน...ไม่บอกก็คงพอเดากันได้ เพราะฉันเคยบอกแล้วเมื่อตอนไหนซักตอนว่า

“ไม่แต่ง...ฉันจะอยู่แบบนี้แหละ โสดให้ผู้ชายเสียดายเล่น”

คืนนั้นไม่มีการตัดสินใจ เราแยกย้ายกันท่ามกลางรอยยิ้มและสัญญาว่าจะพยายามหาเวลาว่างเพื่อนัดรวมตัวกันแบบนี้อีกครั้งในเร็ววันที่สุด เพราะรอบก่อนหน้าก็ทิ้งช่วงเป็นหลายปี เนื่องด้วยภาระหน้าที่การงานของแต่ละคนก็รัดตัว ฉันแอบคิดถึงหัวข้อสนทนานั้นในบางจังหวะ แต่สุดท้ายก็ยังสรุปได้กับตัวเองเหมือนเดิมว่า “ไม่มีอะไรดีไปกว่าการเป็นโสเภณีแล้ว” จนกระทั่งเมื่อวานนี้

“ไปกินหมูกระทะกันเอ... อยากกินมาหลายวันละ” ฉันชวนแอตมินเพจของบริษัท

“อ้าว...ไม่ชวนแม่ไปละ คำมีนัดผู้เย็นนี้” เอปภิเสกด้วยเหตุผลที่ฉันไม่ควรเข้าชื้อต่อ

“แม่ไปไหว้พระกับน้ำตุ้ม กลับมะรีนโน่น แต่วันนี้ออกไว้อยากกินวันนี้อยู่ไม่เป็นไร เตียวเรลองชวนคนอื่น ๆ ดูว่าใครว่างบ้าง”

สัปดาห์ที่ผ่านมาฉันค่อนข้างจะเครียดกับงานที่เร่งปิดให้ทันเวลา พอเสร็จงานแล้วอยู่ดีก็นึกถึงคำที่วัยรุ่นชอบพูดกันซ้ำว่า “หมูกระทะจะเยียวยาทุกสิ่ง” หลังจากนั้น ทุกเย็นที่ขับรถกลับบ้านแล้วต้องผ่านร้านหมูกระทะใกล้ปากซอยหมู่บ้าน ฉันจะรู้สึกอยากกินหมูกระทะขึ้นมาแบบไม่มีเหตุผล

ฉันมายืนเก้เก๋กั๊งอยู่หน้าร้านหมูกระทะที่เล็งมาหลายวัน ความที่ไม่คุ้นกับการทานข้าวนอกบ้านคนเดียว โดยเฉพาะการทานแบบบุฟเฟต์ ทำให้ฉันเคอะเขินพอสมควรตอนบอกกับพนักงานที่เดินมาถามว่ามากี่คน? แล้วฉันสู้น้ำชื่อนี้เดียวให้ดู

209 บาท จำกัดเวลา 2 ชั่วโมง ถือว่าเป็นราคาที่ไมแรงสำหรับหมูกระทะอร่อย ๆ หนึ่งมือ และสิ่งที่ฉันค้นพบจากมือนี้ก็คือ การทานบุฟเฟต์คนเดียวก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร หมูกระทะและอื่นๆ ยังคงอร่อยเหมือนเดิม ฉันเพลิดเพลินกับการคีบเนื้อสัตว์ปิ้งหอม ๆ เข้าปาก พลังคิดในใจว่าหลังมือนี้จะต้องวิ่งก็เดือนถึงจะเบิร์นไขมันของวันนี้ออกหมด รู้สึกตัวอีกทีก็อิ่มจนพุงจะแตกด้วยความสามมใจในการทาน จนกระทั่ง

“สองร้อยห้าสิบบาทครับ” พนักงานเดินมาแจ้งยอดหลังจากฉันเรียกให้เก็บเงิน

“อ้าว...ไม่ใช่สองร้อยห้าบาทเน็ตเหรอ เห็นหน้าร้านเขียนไว้เท่านั้น” ฉันต้องหันข้างไปมองป้ายใหญ่เต็มผนังอีกครั้ง แล้วก็หันกลับมาทำตาโต เหมือนยืนย่น

กับพนักงานว่าฉันไม่ได้ตบอด

“ห่าสิบบาทเป็นค่าเตาครับ”

“ค่าเตา...ค่าเตาอะไร ปกติแม่กับแม่ก็ไม่เคยเสียค่าเตาอะไรนะ มีกฎใหม่หรือ”

“ไม่ใหม่ครับ ใช้มาตั้งแต่เปิดร้านแล้ว คือทางร้านเรามีกฎว่าถ้าลูกค้ามาคนเดียว จะต้องเสียค่าเตาเพิ่มอีกห้าสิบบาทครับ”

“อ้าว...แล้วทำไมไม่เขียนบอกไว้ให้รู้ล่ะ แต่อันนั้นไม่สงสัยเท่า ทำไมมาคนเดียวต้องเสียค่าเตาเพิ่มด้วย”

“คือมาคนเดียว ค่าเตา ค่าถ่านมันไม่คุ้มนะครับ เราต้องขอเก็บเพิ่ม”

“พี่ว่าเหตุผลไม่โอเคนะ ผู้จัดการอยู่มัย พี่ขอคุยกับผู้จัดการหน่อย”

“ผมเป็นผู้จัดการด้วยครับ มื่ออะไรคุยกับผมได้เลย”

“ดีเลย...คือมันยังงี้ ไร่ค่าเตาเนี่ย ถ้าจะเก็บด้วยเงื่อนไขนี้ ก็น่าจะเขียนบอกไว้ให้เห็นชัดเจน แบบนี้คนเค้ามีตั้งค้มาพอดี ถ้าไปเรียกเก็บเค้าเพิ่มแล้วเค้ามีไม่พอ จะเอาที่ไหนมาให้ล่ะ อันนี้ผิดกฎหมายนะ เรื่องแบบนี้ซีเรียส คือห้าสิบบาทไม่ใช่เงินมากมายอะไรหรอก แต่พี่ว่ามันไม่ถูกต้อง”

“ไม่เคยเห็นใครมีปัญหาอะไรครับ ที่มาคนเดียว พอผมขอเก็บเค้าก็จ่ายให้”

“พี่นี่แหละมีปัญหา เขียนป้ายตัวโตๆ ว่า มาคนเดียวเก็บค่าเตาเพิ่ม 50 บาท มันไม่ได้ยากเย็นอะไรเลยนี่นา ลูกค้าเค้าก็จะรู้ก่อนจะเดินเข้าร้าน ก่อนจะนั่งทาน ทำแบบนี้มันก็เหมือนมัดมือชกดีดีนี่เอง”

“ต้องขอโทษจริง ๆ ครับ แต่ทางร้านเรามีกฎนี้มาตลอด แล้วก็ใช้มาตลอดด้วยครับ”

ระหว่างที่ฉันกำลังนึกคำถามประชดประชันแบบ ๆ กัน ๆ ตามสไตล์ เพื่อสั่งสอนผู้จัดการร้านหน้าละอ่อนคนนี้ให้เข้าใจกฎระเบียบเรื่องการปิดป้ายราคาอาหารและบริการอยู่นั้น

“ดีม...มาแล้วทำไมไม่โทรบอกเราอะ แล้วไปนั่งอยู่ไหน” ฉันหันไปตามเสียง

“อ้าวแจ๊ค...เออ”

“น้อง...พี่ผู้หญิงเค้านัดกับพี่ไว้ แต่ตลาดเคลื่อนกัน น้องยังไม่ต้องเก็บเตาของพี่เค้าละ เดี่ยวพี่นั่งคุยกับพี่เค้า...นี่นัดกันมาเลย”

ฉันยืนงงเป็นไก่ตาแตก แต่นึกอะไรไม่ทัน เลยนั่งลงไปอีกครั้ง แจ๊คนั่งลงตรงข้ามฉัน หันไปบอกพนักงานให้เอาถ่านมาเติมเตาให้หน่อย

“มาบ่อยหรือร้านนี้?” แจ๊คเริ่มต้นคุยก่อน

“สามสี่ครั้ง ปกติแม่กับแม่ นี่กำลังเถียงกับเค้าอยู่ เรื่องเค้าจะเก็บค่าเตา

ห่าสิบบาท”

“โอ้ย...เขี้ยวเนะเรานะ เงินแค่สี่ห่าสิบบาท แลกกับการยื่นเตียงกับพนักงานไม่รู้เอาไรคิด จะมากินหมูกระทะ มาทำตัวเป็นหมูปะทะซะงั้น”

“เฮ้อ...ไม่ได้สิ มันเป็นเรื่องความถูกต้อง ไม่ได้เกี่ยวกับก่สิบบาท จะสลึงเดียว ถ้าไม่ถูกต้อง มันก็คือไม่ถูกต้อง และเราไม่จำเป็นต้องยอมรับในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง หลังๆ นี่ฉันเจอมาเยอะ เจ็บมาเยอะ สะ สะ ฮ่า”

“เรามาน้อย มาคนเดียว ประสาคนโสดนั้นแหละ เวลาจ่ายตังค์ก็คิดซะว่าราคามันห่วยละสองร้อยห่าสิบเก้า คิดแบบนี้แล้วก็สบายใจ จ่ายไปได้ไม่รู้สึกละอะไร เพราะให้เราไปยื่นเตียงกับพนักงานแบบนั้น เราว่าเราไม่ถนัด จะห่าสิบบาทร้อยนึง เราให้ไปให้จบ ๆ ตักว่า”

“โห...แบบนี้อยู่กับเราไม่ได้แน่ ๆ เราเลคเซอร์ยาวยันลูกบวช ถ้าเป็นแบบนี้ทุกคน ร้านค้าหรือผู้ประกอบการก็จะไม่รู้สึกละสิ่งที่ทำอยู่มันไม่ถูกต้อง แล้วไอการเขียนป้ายติดป้ายให้มันชัดเจนเห็นกันทั่วหนานะ มันไม่ได้ยากเย็นอะไรเลยนี่นา”

“ไม่แน่นะ...ต้องลองอยู่ดูอะ สะ สะ ฮ่า” แจ็คหัวเราะ...แต่ทำไมฉันรู้สึกว้าวในเสียงหัวเราะมีอะไรประหลาด ๆ ซ่อนอยู่ก็ไม่รู้

“นี่แจ็ค...คินนั่นที่มีหัตถ์จำได้ปะ ที่คุยกันเรื่องโสดดีหรือไม่โสดดีนะ”

“จำได้...ทำโมอะ”

“คือเราว่าเราย้ายฝั่งแล้วอะ...คือเรื่องอื่นไว้ก่อนนะ ไว้ค่อยไปหาเหตุผล แต่เหตุผลแรกเลยที่เจอตอนั้นะ คือโสดแม่งก็น่าสงสารตัวเองอยู่แล้วปะ หนาช้าเวลานึกอยากกินหมูกระทะขึ้นมา ก็ยังต้องไปตามล่าหาคนมานั่งกินเป็นเพื่อน เพราะไม่อย่างจะต้องเสียเงินเพิ่มอีกห่าสิบบาท แล้วถ้าร้านบุฟเฟต์เป็นจ้ะทุกร้าน คนโสดนี้ตายเลยนะ” ฉันพูดไปเรื่อยเปื่อยที่เล่นที่จริง

“คราวหน้าจะมา...โทรชวนเรานะ มาพร้อมกัน ประหยัดไปร้อยนึงเลย” แจ็คพูดเรียบ ๆ แต่ทำไมฉันรู้สึกแปลก ๆ อีกแล้ว

“มันไม่ใช่เรื่องเฉพาะของเราหรอก คนอื่นที่เค้ารู้ต่อนเก็บตังค์ก็คงมี แต่คราวหน้าถ้ามา อย่างน้อยก็น่าจะเห็นป้ายบอกเรื่องเก็บค่าเตาเพิ่มสำหรับสาวโสดแล้วละ ไม่เชื่อมาพิสูจน์ด้วยกันได้”

“จะไปทำอะไรเค้า”

“ไม่ทำหรอก...แค่ให้ใครช่วยมาบอกเค้าหน่อย ว่าจะเก็บค่าบริการหรือค่าอื่นใด ช่วยเขียนป้ายให้เห็นกันชัด ๆ คนเค้าจะได้ตัดสินใจว่าจะเข้าไม่เข้า”

“โอ้...ร้ายกาจจริง ๆ ว่าแต่...เราจะมาพิสูจน์กันเมื่อไหร่ดี?”

หลังจากวันนั้น มีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย แต่เรื่องเล็กๆ เรื่องหนึ่งในนั้นที่สำคัญมากสำหรับฉันคือ ฉันมาร้านหมูกระทะร้านนี้อีกนับครั้งไม่ถ้วน และฉันก็ไม่เคยต้องเสียค่าเตาเพิ่มห้าสิบบาทซักครั้งเดียว ไม่ใช่เพราะฉันคิดเหมือนที่มีบางคนบอกว่าให้คิดซะว่าราคาสองร้อยห้าสิบบาทหกรอกนะ แต่เป็นเพราะว่าฉันไม่เคยมานั่งทานหมูกระทะคนเดียวอีกเลย อ้อ...ส่วนใหญ่มาสองคน แต่มากับใครนี่...ละไว้ในฐานที่เข้าใจกันแล้วกันนะ แม่ไม่ค่อยว่างนะช่วงนี้ เลยไม่ค่อยได้มาด้วย

นี่ฉันกำลังคิดอยู่ว่า มีทติ้งรุ่นครึ่งหน้า เพื่อนๆ จะว่ายังไง ถ้ารู้ว่า

“ฉันย้ายฝั่งแล้วนะ ฮะ ฮะ ฮ่า”

ผลการดำเนินการตามคำร้องเรียน

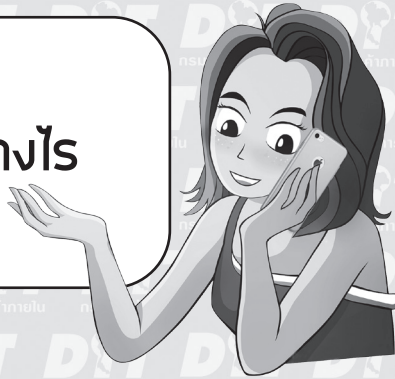
หลังตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวตามคำร้องเรียน พบว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 จริง ทางร้านยอมรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาและยินยอมชำระค่าปรับ

ทั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่ได้แจ้งให้ทางร้านฯ จัดทำป้ายแสดงราคาจำหน่ายอาหารและค่าใช้จ่ายอื่นๆ ให้ชัดเจนและครบถ้วน โดยแสดงไว้ควบคู่กับการแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการ โดยทางร้านรับทราบและยินดีปฏิบัติตาม

ระด่ำเตา...ด่าถ่าน...ดำนั่นนี่
 นอกเหนือจาก...หมี...ห้แห้งไว้
 ต้องปิดบัง...ให้รับรู้...ควบดูไป
 ให้นึกคำ...ตัดสินใจ...ไม่ว่ากัน
 มากี่คน?...เพิ่มเท่าไร?...ก็ให้แห้ง
 เงินแสดง...จัดเงิน...เป็นมั่นมั่น
 ดักว่าเอา...เวลา...มาแจ้งกัน
 ดักหาของว่าง...สร้างสรรค์...จะมั่นคง

ผู้บริโภค ร้องเรียนอย่างไร ให้ได้ผล

ในวันสถานการณ์ปัญหาของผู้บริโภคมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น มีความสลับซับซ้อนของปัญหาหลายระดับไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างระหว่างผู้บริโภคในเมือง หรือตามชนบท และระหว่างผู้ผลิตกับผู้บริโภค ซึ่งมีศักยภาพต่างกัน โดยผู้ผลิตสามารถสร้างเงื่อนไขให้ผู้บริโภคได้ตลอดเวลา แต่ในขณะเดียวกันผู้บริโภคยังแยกกันอยู่อย่างกระจัดกระจาย ขาดการรวมกลุ่มกันเป็นพลังในการร้องเรียน เพื่อแก้ไขปัญหาแต่อย่างใด การเป็นผู้บริโภคที่ดีควรสร้างทัศนคติใหม่ทางสังคมให้เห็นคุณค่าของสิทธิที่ตนมีอยู่ ให้ตระหนักว่าทุกคนคือผู้บริโภคที่รู้จักพิทักษ์สิทธิของตนเองไม่เอาเปรียบผู้อื่นและร่วมกันพิทักษ์สิทธิของผู้อื่น เสมือนพิทักษ์สิทธิของตนเองด้วย ในการซื้อสินค้าหรือบริการ แม้จะได้รับความคุ้มครองอันพึงมีตามกฎหมายแต่เพื่อรักษาไว้ชื่อ “สิทธิประโยชน์ของผู้บริโภค” ผู้บริโภคยังมีหน้าที่อันพึงปฏิบัติด้วย เช่น

1. ตรวจสอบหรือตกลงราคาก่อนใช้บริการทุกครั้ง หากไม่มีป้ายราคา ควรสอบถามราคาให้ชัดเจนก่อน
2. หากร้านใดไม่ติดป้ายราคาหรือไม่แจ้งอัตราค่าบริการแสดงถึงเจตนาแอบแฝงควรหลีกเลี่ยง ไม่ซื้อร้านนั้นทันที
3. สมควรที่จะเปรียบเทียบราคาปริมาณของสินค้าชนิดเดียวกันหลายๆ ยี่ห้อก่อนตัดสินใจซื้อ
4. เปรียบเทียบราคาจากแหล่งที่มาของสินค้านั้นๆ หากไม่ทราบให้สอบถามจากผู้รู้หรือผู้ที่อยู่ในแหล่งสินค้านั้น
5. หมั่นตรวจสอบข้อมูลบนฉลากสินค้าให้ชัดเจนทุกครั้ง และสินค้าบางประเภทควรมีเครื่องหมาย
6. ตรวจสอบสินค้าให้ตรงตามใบเสร็จทุกครั้งก่อนชำระเงิน
7. สังเกตข้อมูลวันผลิต วันหมดอายุสำหรับสินค้าบางประเภท
8. ควรซื้อสินค้าจากร้านประจำที่ไว้ใจได้

9. อย่าหวังการ Promotion ในเรื่องลด แลก แจก แถม จนลืมนโยบายที่แท้จริง
10. ไม่ควรซื้อสินค้าอย่างรีบร้อนและด่วนในการตัดสินใจ
11. เปรียบเทียบอายุการใช้งาน ดูที่การประหยัดพลังงานและไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม
12. สอบถามตัวเองทุกครั้ง ว่าสินค้าที่กำลังจะซื้อถูกใจและมีความจำเป็นต่อชีวิตหรือไม่

นอกเหนือจากการมีหน้าที่ในการรักษาสិทธิประโยชน์ของตนเองแล้ว การมีส่วนร่วมโดยใช้สิทธิในการร้องเรียน แจ้งข่าวความไม่เป็นธรรมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เมื่อพบการกระทำผิดเกี่ยวกับราคาสินค้าหรือบริการก็เป็นหน้าที่หนึ่งของผู้บริโภคเช่นกัน การร้องเรียนเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมของผู้บริโภคกระทำได้หลายวิธี เช่น การแจ้งทางโทรศัพท์ การทำเป็นหนังสือร้องเรียนหรือไปร้องเรียนด้วยตนเองที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและร้องเรียนทาง INTERNET หรือ E-mail แต่สิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยในการร้องเรียน ก็คือ การร้องเรียนอย่างไรให้ได้ผลและนำไปสู่การแก้ไข มีข้อแนะนำดังนี้

1. ผู้บริโภคควรมีความรู้ลึกที่จะปกป้องสิทธิประโยชน์ของตนเองอย่างแน่นหนา ไม่คิดว่า การร้องเรียนเป็นเรื่องที่ทำให้เสียเวลา เช่น
 - ▶ ต้องมีความตระหนักอย่างจริงจัง ตื่นตัว และพยายามตั้งคำถามเสมอเกี่ยวกับคุณภาพ ของสินค้า ราคาของสินค้า และบริการที่ใช้อยู่ทุกวัน
 - ▶ ผู้บริโภคต้องแสดงออกเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าได้รับการช่วยเหลืออย่างเป็นธรรมหากทราบใดที่ผู้บริโภคดำรงตนเป็นพลังเงียบผู้บริโภคก็ยังคงต้องถูกเอาเปรียบอีกต่อไป
 - ▶ ผู้บริโภคต้องสนใจต่อความเป็นไปในสังคม ต้องคำนึงถึงการบริโภคของตนเองด้วยว่า จะมีผลกระทบต่อบุคคลอีกกลุ่มต่างๆ อย่างไรหรือไม่โดยเฉพาะต่อผู้ด้อยโอกาสในสังคมทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับโลก
 - ▶ ต้องคำนึงสภาพแวดล้อม ทำความเข้าใจถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม อันสืบเนื่องมาจากการบริโภค ผู้บริโภคพึงมีความรับผิดชอบทั้งต่อบุคคล และต่อสังคม ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสภาพแวดล้อมเพื่อคนรุ่นต่อไป
 - ▶ ต้องสามัคคี พึ่งรวมตัวกัน และจัดตั้งเป็นกลุ่มแล้วพัฒนาให้เข้มแข็ง และเพื่อให้เกิดพลัง ในอันที่จะส่งเสริมและพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของผู้บริโภค

2. กำหนดจุดประสงค์ที่ชัดเจนในการร้องเรียน เช่น ต้องการให้ชดใช้ค่าเสียหาย ต้องการให้ดำเนินการตามกฎหมายหรือต้องการให้ปรับปรุงแก้ไขวิธีปฏิบัติใหม่ เป็นต้น ในกรณีที่ผู้ร้องเรียน ควรจะทราบ ว่า เรื่องที่จะร้องเรียนเป็นเรื่องที่ผิดข้อกฎหมายหรือไม่ อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายใด หรือต้องการร้องเรียนในเรื่องที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายของสังคม หรือหลักจริยธรรมเท่านั้น
3. ศึกษาถึงหน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบเรื่องที่จะร้องเรียนคือหน่วยงานใด ขั้นตอนในการร้องเรียนเป็นอย่างไร จะร้องเรียนโดยวิธีการใดได้บ้าง เช่น ร้องเรียนทางโทรศัพท์ ร้องเรียน เป็นลายลักษณ์อักษร หรือต้องไปร้องเรียนด้วยตนเอง เป็นต้น
4. ก่อนร้องเรียนควรจะกำหนดเกณฑ์วัดที่มีมาตรฐานขึ้น เพื่อเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจว่า เป็นเรื่องที่สมควรร้องเรียนหรือไม่ เมื่อตัดสินใจอย่างแน่อนแล้วว่า จะร้องเรียน ก็ควรขอให้กระบวนการ ร้องเรียนอย่างใกล้ชิด พร้อมทั้งให้ความร่วมมือกับหน่วยงานที่รับร้องเรียนอย่างเต็มที่ เพื่อให้สามารถดำเนินการให้บรรลุจุดประสงค์ของการร้องเรียนโดยเร็ว
5. แจ้งรายละเอียดของเรื่องราวที่ร้องเรียนอย่างชัดเจน ไม่คลุมเครือ เช่น คูณรี สถานที่ เวลาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หากมีหลักฐานประกอบการร้องเรียนก็จะเป็นประโยชน์มาก
6. แจ้งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้ร้องเรียนเอง เช่น ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ที่ติดต่อได้
7. มีความมั่นใจในหน่วยงานที่รับร้องเรียนว่าจะเก็บข้อมูลของผู้ร้องเรียนไว้เป็นความลับอย่างมั่นคง เนื่องจากปัจจุบันหลังจากที่ พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 มีผลบังคับใช้ ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครอง หรือควบคุมดูแล ของหน่วยงานของรัฐ หากเข้าข่ายว่าเป็นข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผย เป็นต้น หน่วยงานของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยได้ ในกรณีข้อมูลเรื่องร้องเรียนนี้ คณะกรรมการพิจารณาการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของกรมการค้ำภายในได้พิจารณาให้เรื่องร้อง เป็นข้อมูลที่ไม่ต้องเปิดเผยตาม พ.ร.บ. ดังกล่าว เพื่อความมั่นใจของผู้ร้องเรียน
8. ผู้ร้องเรียน ควรมีจริยธรรมในการร้องเรียนด้วยเช่น ไม่ร้องเรียนเพื่อกลั่นแกล้งผู้อื่นให้ได้รับความเสียหาย ร้องเรียนเพราะเสียผลประโยชน์ส่วนตัว แต่ควรเป็นการร้องเรียนเพื่อป้องกันมิให้ตนเองหรือสังคมโดยส่วนรวมถูกเอารัดเอาเปรียบ

สำหรับการร้องเรียนเกี่ยวกับเรื่องราคาสินค้าหรือค่าบริการ เช่น การไม่ได้รับความเป็นธรรมด้านราคาสินค้า พบเห็นราคาสินค้าแพงผิดปกติ พบเห็นการกักตุนหรือฉวยโอกาสขึ้นราคาสินค้าโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือหากมีข้อแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม โปรดแจ้ง

"ศูนย์รับเรื่องร้องเรียนราคาสินค้า"

สายด่วนกรมการค้าภายใน 1569

563 ถนนพหลโยธิน ต.บางกระสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี
ต.ปณ. 1 ปณพ. กระทรวงพาณิชย์ ต.บางกระสอ
อ.เมือง จ.นนทบุรี 11005

www.dit.go.th

E-mail : 1569@dit.go.th

ซื้อง่าย ขายคล่อง ต้องปิดป้าย

การปิดป้ายแสดงราคาสินค้าและบริการ

ด้วยคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการออกประกาศฯ กำหนดให้ผู้จำหน่ายปลีกสินค้าจำนวน 10 หมวดสินค้า 240 รายการ และผู้ให้บริการจำนวน 50 รายการ ต้องติดป้ายแสดงราคาสินค้าและบริการ

สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

หมวดสินค้าที่ต้องปิดป้ายแสดงราคา

หมวดอาหาร และเครื่องดื่ม

หมวดของใช้ประจำบ้าน

หมวดของใช้ส่วนบุคคล

หมวดกระดาษผลิตภัณฑ์กระดาษ และเครื่องเขียน

หมวดเครื่องใช้ไฟฟ้า และอุปกรณ์

หมวดยานยนต์ และอุปกรณ์

หมวดเกษตรกรรม

หมวดวัสดุก่อสร้าง

หมวดผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม

หมวดอื่นๆ

การปิดป้ายแสดงราคาสินค้าและบริการ ปฏิบัติดังนี้

1. เขียนหรือพิมพ์ บนกระดาษ ไม่ กระจก หรือผนัง
2. ราคาที่แสดงต้องเป็นราคาต่อหน่วยและเป็นเลขอารบิก แต่จะมีตัวเลขภาษาอื่นด้วยก็ได้
3. แสดงราคาให้เห็นชัดเจน โดยแสดงไว้ที่สินค้า หรือบริเวณใกล้เคียง
4. กรณีสภาพของสินค้า/การให้บริการนั้น ไม่สามารถแสดงราคาไว้ที่สินค้า หรือสถานที่ให้บริการได้ให้จัดทำบัญชีแสดงรายการสินค้า พร้อมทั้งราคาไว้ในที่เปิดเผย ซึ่งผู้บริโภคสามารถดูได้
5. หากมีค่าใช้จ่ายอื่นเรียกเก็บ ต้องแสดงค่าใช้จ่ายดังกล่าวให้ชัดเจนและครบถ้วน
6. ป้ายแสดงราคาสินค้าหรือค่าบริการต้องแสดงให้ตรงกับราคาที่จำหน่าย ยกเว้นการจำหน่ายแก่ผู้ซื้อต่ำกว่าราคาหรือบริการที่ได้แสดง
7. กรณีที่ผู้ผลิตพิมพ์ราคาไว้ที่ภาชนะบรรจุแล้ว หากผู้จำหน่ายประสงค์จะจำหน่ายปลีก ในราคาที่แตกต่าง ต้องแสดงราคาขายปลีกใหม่
8. ไม่ปิดป้ายแสดงราคาจำหน่ายหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ หรือแสดงราคาไว้ไม่ตรงกับราคาสินค้าที่จำหน่าย เป็นความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1 หมื่นบาท

ร้านค้าออนไลน์ รู้ไว้...

ไม่ใช่วีรราคา - ให้ inbox ตาม **ปิดกฎหมาย!**

ลักษณะร้านค้าออนไลน์ที่ถูกต้อง ควรแสดง...

1 ราคาสินค้า
ตัวเลขอารบิก

2 รายละเอียด ประเภท
ชนิด ลักษณะ ขนาด
น้ำหนักของสินค้า

กางเกงขายาสั้นลายทาง
ราคา 450 บาท
มี 2 สี เหลืองและแดง
ขนาด: S, M, L, XL, 2XL.

3

รายการที่แสดงคู่กับราคา
ต้องเป็นภาษาไทย
(มีภาษาจีนด้วยก็ได้)

4

ค่าใช้จ่ายอื่นๆ
นอกเหนือราคาสินค้า
ต้องแสดงให้ชัดเจน ครบถ้วน

5

ราคาที่แสดงต้องตรงกับราคาขายจริง
(ยกเว้นขายถูกกว่า)

ทั้งหมดนี้ต้อง

"ชัดเจน ครบถ้วน เปิดเผย และอ่านง่าย"

พาดิน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท

ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 มาตรา 40

พบเห็นร้านค้าไม่แสดงราคา ส่งเอกสารหลักฐานแจ้งกรมการค้าภายในที่

อีเมล : 1569@dit.go.th หรือสายด่วน 1569

ผู้จำหน่ายจะได้รับสินบนจำคุก 25% ของเงินค่าปรับ "กรณีความผิดซึ่งหน้าเท่านั้น"

ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542

เปิดร้านด้าออนไลน์ขายสินค้า
 ต้องแสดงราคาไม่จกเว้น
 รายละเอียดสิ่งของต้องชัดเจน
 เป็นกำหนดกฎเกณฑ์ร่วมกัน
 ระวังถูกโกงแพงแสดงไว้
 ใจไว้ราคาเท่าไร...ของเท่านั้น
 ค่าขนส่งสินค้า...ค่าประกัน ฯลฯ
 คำนานาสาหรณักรกแพงไป
 ให้อูกดัว Inbox ถาม...มีความผิด
 เรกตนาปากปิด...ทำไม่ได้
 ทั้งเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ไลน์
 ต้องเปิดเผรงรึงไรดะวังไมตรี
 ส่วนตัวคุณลูกค้าอย่าไรร้อน
 ตรวจสอรรอบคอบก่อนให้กวันัก
 ดูประวัติผู้ขายให้ดี
 เช็ดรดาณาลางนาลางที่เป็รสบเท็ชบกัน
 เก็บหลักฐานการซื้อของไว้อย่าทิ้ง
 สลัปโอนทุกทุกสิ่ง นีน นี นีน
 มีปัญหาจะได้ชี้แจงน้น
 อังรู้ให้เท่าทันจึงปลอดภัย
 แม้เทคโนโลยีจะมีประโจรงนั
 แต่ก็อาจมีโทษแอบแฝงได้
 พบความผิดของร้านด้าอย่าปล่อ่งไป
 แจ้งกรมการค้าภายในได้ทันที

ประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ

ฉบับที่ ๕๐ พ.ศ. ๒๕๖๑

เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ

ตามที่คณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ได้ออกประกาศ คณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ ๔๕ พ.ศ. ๒๕๖๐ เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เพื่อคุ้มครองให้ผู้บริโภคได้มีโอกาสดูเปรียบเทียบราคาหรือค่าบริการก่อนตัดสินใจซื้อสินค้าหรือใช้บริการ ไปแล้ว นั้น

โดยที่คณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ได้พิจารณาพบความมาตรการแสดงราคาสินค้าและค่าบริการแล้ว เห็นควรปรับแก้ไขเพิ่มเติมรายการสินค้าและบริการบางรายการเพื่อให้เป็นไปตามสถานการณ์ทางการค้าปัจจุบัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๙ (๕) และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและค่าบริการ จึงออกประกาศดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับในทุกท้องที่ทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและค่าบริการ ฉบับที่ ๔๕ พ.ศ. ๒๕๖๐ เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อ ๓ ให้ผู้จำหน่ายแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าตามบัญชี ก แนบท้ายประกาศฉบับนี้ ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับผู้จำหน่ายโดยการเช่าขายตามที่ต่าง ๆ ซึ่งมีใช้ในการเช่าขายโดยใช้อนยันต์

ข้อ ๔ ให้ผู้ให้บริการแสดงค่าบริการที่ให้บริการตามบัญชี ข แนบท้ายประกาศฉบับนี้

ข้อ ๕ การแสดงราคา จำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการ ตามข้อ ๓ หรือข้อ ๔ ให้กระทำโดยการเขียน พิมพ์ หรือกระทำโดยวิธีอื่นบนแผ่นกระดาษ แผ่นไม้ แผ่นกระจก ผนังหรือวัตถุอื่น และแสดงไว้ที่สินค้าที่จำหน่ายหรือสถานที่ที่ให้บริการ หรือบริเวณใกล้เคียงสินค้านั้น

การแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการ ให้แสดงราคาต่อหน่วย ราคา หรือค่าบริการนั้นจะมีตัวเลขภาษาใดก็ได้ แต่ต้องมีตัวเลขอารบิกอยู่ด้วย ในลักษณะที่ชัดเจนและเปิดเผย สามารถอ่านได้โดยง่าย สำหรับข้อความหรือรายการที่แสดงควบคู่กับราคาจำหน่ายหรือค่าบริการต้องเป็นภาษาไทย แต่จะมีภาษาอื่นด้วยก็ได้

ข้อ ๖ การแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าของผู้จำหน่ายสินค้าลำดับที่ ๑๘๘ ๑๘๙ ๒๑๔ และ ๑๙๒ ตามบัญชี ก แนบท้ายประกาศฉบับนี้ ที่จำหน่ายในสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงที่มีมาตรวัดน้ำมันเชื้อเพลิงตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการซึ่งตวงวัดติดตั้งไว้เป็นประจำ ต้องแสดงตัวเลขราคามิชนาตสูงไม่ต่ำกว่าสิบห้าเซนติเมตร ให้นำสถานีบริการ และการแสดงราคาจำหน่ายนั้นต้องตรงกับราคาที่จะระบุไว้ที่มาตรวัดน้ำมันเชื้อเพลิงด้วย

ข้อ ๗ การแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าของผู้จำหน่ายสินค้าลำดับที่ ๑๙๗ ๒๑๔ และ ๒๑๕ ตามบัญชี ก แนบท้ายประกาศฉบับนี้ ให้แสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าตามข้อ ๓ พร้อมทั้งแสดงรายการ

สินค้า ขนาด น้ำหนักต่อหน่วย ปริมาณการบรรจุราคาของสินค้าแต่ละรายการที่บรรจุในกระเช้าของขวัญ ชุดไทยธรรม หรือชุดสังฆทาน รวมทั้งค่าภาชนะบรรจุด้วย ทั้งนี้รายการและราคาของสินค้าดังกล่าวต้องมีขนาดตัวอักษรและตัวเลข (FONT) ตั้งแต่ขนาด ๑๖ ขึ้นไป หรือมีขนาดเทียบเท่า

ข้อ ๘ ในกรณีที่สภาพของสินค้าหรือการให้บริการไม่สามารถแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้า ค่าบริการที่ให้บริการไว้ที่สินค้าที่จำหน่ายหรือสถานที่ให้บริการ หรือบริเวณใกล้เคียงสินค้านั้นได้ ให้จัดทำบัญชีแสดงรายการสินค้าหรือบริการ พร้อมทั้งแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการ โดยให้นำความในข้อ ๕ มาใช้บังคับกับการจัดทำบัญชี แสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการโดยอนุโลม และจัดให้มีไว้ในที่ที่เปิดเผยซึ่งผู้บริโภคสามารถดูได้

ข้อ ๙ กรณีที่มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายอื่น ๆ นอกเหนือจากราคาจำหน่ายปลีก สินค้าหรือบริการที่ให้บริการที่แสดงไว้ตามข้อ ๓ ข้อ ๔ หรือข้อ ๗ ผู้จำหน่ายหรือผู้ให้บริการจะต้องแสดงค่าใช้จ่ายดังกล่าวให้ชัดเจนและครบถ้วน โดยแสดงไว้ควบคู่กับการแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการ

ข้อ ๑๐ กรณีสินค้าที่ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรได้พิมพ์หรือแสดงราคาไว้ที่ฉลาก ภาชนะบรรจุ สิ่งหุ้มห่อหรือที่สินค้านั้น หากผู้จำหน่ายประสงค์จะจำหน่ายในราคาดังกล่าวก็ไม่ต้องแสดงราคาจำหน่ายใหม่ และให้ถือว่าผู้จำหน่ายได้แสดงราคาจำหน่ายปลีกตามข้อ ๓ แล้ว แต่ถ้าผู้จำหน่ายประสงค์จะจำหน่ายในราคาที่แตกต่างไปจากราคาที่ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรได้พิมพ์หรือแสดงไว้แล้ว ต้องแสดงราคาจำหน่ายปลีกใหม่ตามข้อ

ข้อ ๑๑ การแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการตามข้อ ๓ ข้อ ๔ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๐ ต้องแสดงให้ตรงกับราคาที่จำหน่ายหรือค่าบริการที่ให้บริการ

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับกรณีที่ผู้จำหน่ายหรือผู้ให้บริการจำหน่าย หรือให้บริการแก่ผู้ซื้อต่ำกว่าราคาจำหน่ายปลีกหรือค่าบริการที่แสดงไว้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑

(นายสนธิรัตน์ สนธิจิรวงศ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

ประธานคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ

บัญชี ก.

แนบท้ายประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ

ฉบับที่ ๕๐ พ.ศ. ๒๕๖๑

กรมการกายาขใน

หนังสือ “คดีเด็ดสายด่วน 1569” เล่มนี้
จึงเป็นเสมือนการสื่อสารสู่ประชาชนผู้บริโภค
ในรูปแบบของการยกตัวอย่างคดีที่มีผู้ร้องเรียน
ผ่าน “สายด่วน 1569” และมีการดำเนินการนำสืบ
จนนำไปสู่บทลงโทษจนคดีเสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์แล้ว
ผ่านการเล่าเรื่องที่อ่านเข้าใจง่าย
เพื่อให้สอดคล้องกับการค้ายุคใหม่
ที่มีกลุ่มวัยรุ่น ทั้งในฐานะ ผู้บริโภค และ ผู้ค้า
เข้าสู่ ระบบการค้าเพิ่มมากขึ้น

วิชัย โกชนกิจ
อธิบดีกรมการค้าภายใน

ศูนย์รับเรื่องร้องเรียนราคาสินค้า

สายด่วนกรมการค้าภายใน 1569

563 ถนนเทพบุรี ต.บางกระสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี
ตึกปน.1 ปณ.ฝ. กระทรวงพาณิชย์ ต.บางกระสอ

อ.เมือง จ.นนทบุรี 11005

www.dit.go.th

E-mail : 1569@dit.go.th

ISBN 978-616-7722-50-4

9 786167 722504 >